

BIBLIATANULMÁNYOK

*„Énvelem
cselekedtéték meg”*

Írta: Jonathan Duffy

2019. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2019

Copyright © Jonathan Duffy, 2019

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombatiskolai Osztálya készíti, a Szombatiskolai Kéziratokat Elbíró Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2019 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: Zarkáné Teremy Krisztina

Korrektor: Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: Dr. Tokics Imréné

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: Ecsedi Gabriella

Nyomdai munkálatok: Szöllősy Műhely, Debrecen

Felelős vezető: Szöllősy Botond

ISBN 978-963-9930-65-0

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Isten a Teremtő	6
2. tanulmány: Jobb világ készül	14
3. tanulmány: Szombat: a szabadság napja	22
4. tanulmány: Kegyelem és igazság a Zsoltárokból és a Példabeszédekben	30
5. tanulmány: Próféták kiáltó szava	38
6. tanulmány: Imádjátok a Teremtőt!	46
7. tanulmány: Jézus és a segítségre szorulóknak	54
8. tanulmány: A legkisebbek	62
9. tanulmány: Szolgálat az újszövetségi egyházban	70
10. tanulmány: Az evangélium szerinti élet	78
11. tanulmány: Az advent reményében élni	86
12. tanulmány: Kegyelemmel	94
13. tanulmány: Isten szolgáinak közössége	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

„Énvelem cselekedtétek meg”

Isten az örökkévaló evangélium (Jel 14:6) világszéles hirdetésére hívta el a heted-napi adventistákat. Engedelmeskedünk Jézus szavainak, tanítvánnyá tesszük és megkereszteljük az embereket, „*Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek*” (Mt 28:20). Jézus elvei közé tartozik az is, hogy szolgáljunk kell a szenvedőknek, az elnyomottaknak, a szegényeknek, az éhezőknek és a fogásban lévőknek.

Az irgalmas samaritánus példázatának elmondása után (Lk 10:30-36) Jézus fel-szólította hallgatóit: „*Menj el, és te is így cselekedj*” (Lk 10:37, ÚRK)! Beszélt arról az időről, amikor majd elválasztja egymástól a népeket, „*miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől*” (Mt 25:32), ekkor azt is elmondta, hogy valójában mennyire fontos segíteni az éhezőkön, a betegeken, a ruhátlanokon és a foglyokon. „*Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg*” (Mt 25:40).

Vagyis az emberek szükségleteivel is kell törődnünk az olyan egyszerű üzenetek hirdetése mellett, mint a megváltás, a szentély, a holtak állapota, a törvény állandó érvényessége. Ugyan mi lenne jobb mód arra, hogy kapcsolatba lépjünk másokkal, mint az, ha teszünk értük valamit? Ellen White így ír híres idézetében: „Egyedül Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételben. A Megváltó az emberek között járt, mint aki a javukat akarja. Együtt-érzést tanúsított, szolgálatával megadta azt, amire szükségük volt és elnyerte bizalmukat. Azután így szólt: »Kövessetek engem«” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, Advent Kiadó, 91. o. – a fordító átdolgozásában)!

Egy számítás szerint a Szentírás kétezer-százhárom verse szól arról, hogy Isten törődik a szegényekkel és az elnyomottakkal. A hit, a tantételek és általánosságban a keresztény életmód sok egyéb vonatkozása mellett óriási a súlya azoknak az utalásoknak, amelyek a szükségben lévők között végzett szolgálat fontosságát emelik ki. Komolyan kell vennünk, hogy enyhítsünk a környezetünkben élők fájdalmán és szenvedésén! Ez nem gyengíti az evangélium hirdetésének munkáját. Ellenkezőleg, inkább erőteljesebbé teheti azt!

Természetesen jó segíteni pusztán a segítségnyújtás miatt is. Fontos, hogy „*igazságot cselekedjél*” (Mik 6:8), egyszerűen azért, mert ez a helyes és jó. Csakhogy vajon nem még jobb, ha úgy cselekszünk igazságot, segítünk az embereknek az adott, ideig-óraig tartó szükségleteik terén, hogy közben rámutatunk a reménységünk okára (1Pt 3:15), ami az örök élet ígérete Krisztusban?

Jézus betegeket gyógyított, vakok szemeit nyitotta meg, leprásokat tisztított meg, sőt halottakat is feltámasztott. Viszont akiket szolgálatával segített, azok előbb-utóbb meghaltak, nem igaz? Tehát a sok jót, amit Jézus a közvetlen szükségleteik orvoslása érdekében tett, hosszú távon még jobba fogja tenni. Igen, szolgált

a szenvedőknek, majd arra szólította őket, hogy *Kövessetek engem!* Pontosan ezért kell szolgálnunk azoknak, akik nehézségekkel küzdenek, majd hívjuk is őket, hogy *Kövessétek Őt!*

Nem kérdés, hogy amikor az igazságosságért és a jóságért fáradozunk a világon, ezzel Isten országát hirdetjük (lásd Lk 4:18-19), méghozzá olyan hűségesen, valóságosan és talán eredményesen is, mint a prédikálással. A szegényekről és az elnyomottakról gondoskodva lényegében Istennek adunk tiszteletet (lásd Ézs 58:6-10). Viszont ha nem segítjük a megsebzetteket, a szenvedőket, azokat, akiket megtört az élet, akkor torz képet mutatunk az Úrról (lásd Péld 14:31).

Ebben a negyedévben tehát azt nézzük majd meg, mit mond Isten Igéje arról, hogy kötelességünk segíteni a szükségét látóknak a környezetünkben. „*Ingyen vetétek, ingyen adjátok*” (Mt 10:8). Ebben minden benne van!

Jonathan Duffly 2012 óta a nemzetközi ADRA igazgatója. 2008-ban csatlakozott az ADRA Ausztráliához, előtte a Csendes-óceáni Divízióban az Adventista Egészségügyi Szolgálat vezetője volt, ahol széles körben szerzett tapasztalatot az egészségnevelés és közösségi egészségfejlesztés területén.

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában már vasárnaponként 20.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

Isten a Teremtő

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1-3; 4:1-9; Zsoltárok 24:1; 148;
Máté 22:37-39; Apostolok cselekedetei 17:28; Jelenések 14:7

„Aki elnyomja a szegényt, gyalázzattal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszteli, aki könyörül a szűkölködőn” (Péld 14:31).

Előfordult már veled, hogy nagy igyekezettel, fáradsággal elkészítettél valamit, talán egy disztárgyat, egy kézműves terméket, egy ételt vagy bármiféle kreatív dolgot, de akinek átadtad, az összetörte vagy visszautasította? Ha igen, akkor lehet némi fogalmad arról, mit érzett Isten, miután megteremtette a világot, életet adott az embernek, majd látta, hogyan töri meg teremtését a bűn.

A Bibliából tudjuk, hogy Isten nagy gonddal hozta létre a világot, ami „igen jó” volt. Mózes első könyve 1. és 2. fejezetének beszámolójából világos, mit érzett az Úr a teremtményei iránt. Ennek összefüggésében kell olvasnunk Mózes első könyve 3. fejezetében a bűneset leírását és azt, hogy milyen szív-fájdalmat jelentett neki, amikor a történetek után megszólította az első emberpárt.

Isten továbbra is nagyon szereti világunkat, még a bűn, az erőszak, az igazságtalanság és a nyílt lázadás évezredei után is. Elindította a világ megváltásának és újjáteremtésének tervét, és nekünk, hívőknek is szerepet adott ennek végrehajtásában. Igen, részesülünk a kegyelmében, de ezzel egyben feladat is hárul ránk, hogy Urunkkal együttműködjünk. Komoly, szent felelősség!

ISTEN: PILLANTÁS A TEREMTETT VILÁGRA

A világ és benne minden élet, a sajátunk, amit kezdünk vele, a környezetünkben élőké, a velük való kapcsolatunk, maga az élet és ahogyan a legjobban el lehet tölteni - mindez Istennel kezdődött, „*Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17:28).

„*Kezdetben teremté Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1) - így indul a Biblia története. A *szavával* hozott létre mindent, ami rámutat a hatalmának és magának a folyamatnak számunkra egészen felfoghatatlan voltára.

Isten nem távolról teremtett, hanem közvetlenül, és ez különösen igaz az első ember megformálására (lásd 1Móz 2:7).

Olvassuk el az első emberpár teremtésének történetét 1Móz 1:26-31 verseiben! Milyen fontos dolgot árul el ez a beszámoló Istenről? Milyen lényeges információt kapunk az emberekről?

Szokták mondani, hogy ha a természetben járunk, sokat megtudhatunk Istenről. A világot nézve a Teremtő jellemébe pillanthatunk bele. Abból is kaphatunk némi képet a teremtésről, ha elgondolkozunk azon, amit Istenről tudunk. Például Ő a rend Istene, tehát számíthatunk rá, hogy rend van a teremtett világban. Hisszük azt is, hogy a Teremtő sokoldalú, ezért nem lephet meg az általa alkotott világ felfoghatatlan sokszínűsége.

Hisszük, hogy Isten számára fontosak a kapcsolatok. Ezzel egybevág a tapasztalatunk, hogy a világ megteremtésében központi tényező a kapcsolat. A világ minden elemét a többivel való összefüggésre teremtette az Úr. Az állatokat harmonikus kapcsolatra alkotta meg. Az embert azért hozta létre, hogy kapcsolata legyen vele, a többi emberrel és az egész teremtett világgal.

Sok szempontból korlátozottak az ismereteink Istenről, viszont amit a jelleméből megismerhetünk, annak arra kell készítenie, hogy újragondoljuk, milyen is legyen a világunk.

Hogyan érthetjük meg jobban a világot, ha Isten jellemének tükröződését látjuk benne, még ha a bűn rontása olyannyira nyilvánvaló is mindenütt?

TÖKÉLETES VILÁG

Érthető, ha honvágyunk van az Éden után! Az Isten által, Ádám és Éva ott-honául teremtett kertről szóló rövid leírásban van valami, ami a vágyakozás szikráját lobbantja fel a szívünkben. Talán el sem tudjuk képzelni, hogyan is működhetett az a világ, mégis úgy érezzük, hogy szeretnénk ott élni.

Isten a megelégedettség és teljesség érzését fejezte ki: „*És látta Isten, hogy minden, amit teremtett, íme, igen jó*” (1Móz 1:31, ÚRK). Gyönyörű és működőképes is volt egyszerre, amit megteremtett, lenyűgözően szép és célszerű, élettől lüktető, színes, tele mindazzal, ami az élet virulásához kellhet. Nem is csoda, hogy Isten egy kis szünetet tartva elidőzött azon, milyen jó a világ, amit létrehozott.

Olvassuk el *Mózes első könyve* 1. fejezetét! Vajon mi a jelentősége ennek az ismétlődő kijelentésnek: „*Látta Isten, hogy jó...*” (lásd 1Móz 1:4, 10, 12, 18, 25, 31)?

A Bibliát teljes egészében a bűnbeesés után írták, mégis mindenütt a teremtett világ nagyszerűségéről, szépségéről olvashatunk benne, mint pl. *Jób könyve* 38-41. fejezeteiben vagy a 148. zsoltárban. Ne feledjük, nem abba pillanthatunk bele, hogy milyen is volt a világ még a bűneset előtt, amikor Isten megteremtette! A leírás jelen idejű, a ma is létező szépséget dicséri.

Jézus is a természet világából vett példákkal érzékeltette Isten jóságát és gondviselését (lásd pl. Mt 6:26, 28-30), amikor kifejtette, hogy Istentől függünk, ezért kell értékelnünk a bennünket csodákkal körülvevő, egyszerű ajándékokat. Nyitott szemmel járva, ha figyelünk a teremtés csodáira, megértjük, hogy valóban bámulatos ajándékokat kaptunk Teremtőnktől. Tehát még a megpróbáltatások között is csak hálával, köszönettel és alázatos engedelmséggel tartozunk az Ajándékozónak.

Hetednapi adventistaként - Isten teremtését dicsóítva és eljövendő országát várva - tudnunk kell, hogy a világban látható, tapasztalható szépség, öröm és jóság csupán halvány emlékeztetője annak, amilyen földünk egykor volt és újból lesz majd.

A természet világában mit tartasz a legnagyobbaknak a teremtés csodái közül? Hogyan ismerhetné meg még jobban az Urat ez által?

A FÖLD SÁFÁRAI

A Biblia beszámolója szerint a teremtéskor minden bőséges volt az Édenben és a földön. Isten úgy alkotta meg a világot, hogy viruljon az élet és különösen az emberek élvezzék.

Szerepet is adott az első férfinak és nőnek – majd pedig mindannyiunknak, akik követjük őket. Hamar egyértelművé vált, de nem csupán a teremtés módszere révén, hogy Isten különleges státuszt szánt az új világban Ádámnak és Évának.

Először is meghagyta Ádámnak, hogy nevezze el az állatokat (lásd 1Móz 2:19), majd áldásként mondta el az újabb feladatot: „*Megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állaton*” (1Móz 1:28, ÚRK).

Olvassuk el, majd vessük össze 1Móz 1:28 és 2:15 verseit! Hogyan foglalnánk össze egy-két mondatban az ember „munkaköri leírását”?

A kereszténység történelme folyamán túl sokszor értelmezték úgy 1Móz 1:28 versét, mintha felhatalmazna a kizsákmányolásra, akár a természet világának megkárosítására is. Igen, Isten valóban azért teremtette a világot, hogy itt éljünk, a hasznunkra és az élvezetünkre legyen. Az embert azonban felelőssé tette azért, „*hogy művelje és őrizze azt*” (1Móz 2:15, ÚRK).

Amikor a sáfárságról beszélünk, először többnyire a pénzre gondolunk, de a sáfárságra vonatkozó első bibliai parancs kimondja, hogy őriznünk kell a földet, amit Isten teremtett és ránk bízott. Ádámmal és Évával szólva az Úr előrevetítette azt is, hogy a földet együtt lakják majd gyermekeikkel és a későbbi nemzedékekkel. Eredeti terve szerint a teremtett világnak folyamatosan az élet, a jóság és a szépség forrásaként kell szolgálnia minden ember számára, Ádámnak és Évának pedig jelentős a szerepe abban, hogy a környezet gondját viseljék.

A föld továbbra is az Úré (lásd Zsolt 24:1), mi pedig még mindig a sáfárai vagyunk mindannak, amit Istentől kaptunk. Tehát arra következtethetünk, hogy sáfárként még nagyobb a felelősségünk a bűnbe süllyedt világon.

Mit jelent az, hogy sáfárok vagyunk ma, a bűnös világban? Ez a felismerés hogyan befolyásolja a mindennapjainkat?

ÖSSZETÖRT VILÁG

Isten csak Ádámnak és Évának adott a földön erkölcsi szabadságot, másnak nem. Erkölcsi lények lettek, eltérően a növényektől, fáktól, állatoktól. Isten oly nagyra értékeli az erkölcsi szabadságot, hogy az embernek megadta a lehetőséget akár az engedetlenség választására is. Ezzel mindent kockára tett, amit megteremtett, az emberekhez fűződő, szereteten és szabad akaratton alapuló kapcsolatának nagyobb célja érdekében.

Volt azonban valaki, egy pusztító lény (az angyalok szintén rendelkeznek erkölcsi szabadsággal), aki eltökélte, hogy megzavarja az Isten által teremtett jó és teljes világot, és erre éppen Isten földi teremtményeit, az embereket akarta felhasználni. A kígyó által megszólaló ördög megkérdőjelezte, hogy teljes és elegendő lenne az, amit Isten biztosított (lásd 1Móz 3:1-5). Az elsődleges kísértés az volt, hogy vágyjanak többre, mint amit kaptak, kételkedjenek Isten jóságában és inkább bizzanak saját magukban.

Ezzel a döntéssel és tettel megtörték a kötődések, amelyek az Isten terve szerinti teremtettség szerves részét képezték. Ádám és Éva már nem élvezett olyan kapcsolatot a Teremtővel, mint amit Isten eltervezett (lásd 1Móz 3:8-10). Az első két ember hirtelen szégyenkezve döbbsent rá, hogy mezítelen. Szinte helyrehozhatatlanul megváltozott az egymással való viszonyuk, mint ahogyan megromlott, megtört a kapcsolatuk a többi földi teremtménnyel is.

Mit tudhatunk meg 1Móz 3:16-19 verseiből az ember és a természet világának megváltozott kapcsolatáról?

A bűn miatt Ádám és Éva, valamint az egész teremtett világ élete hirtelen jóval nehezebb lett. A következmények valóságosak, főként azért, mert az emberiséget és a kapcsolatainkat érik. Bizonyos értelemben eltávolodtunk a Teremtő Istentől. Családunkra is sokféleképpen hat a bűn. Az emberi kapcsolatokban sok a probléma. Küzdelmes a viszonyunk a környezettel és a világgal, amelyben élünk. A bűn okozta megtörtségről árulkodik az életünk és a világ minden aspektusa.

Isten azonban nem ilyenek teremtette meg a világot. *Mózes első könyve* 3. fejezetében az „átkok” mellett egy ígéretet is kapunk, ami szerint Isten újjáteremt majd mindent, helyreállítja a bűn által megtört kapcsolatokat. Miközben tovább küzdünk a bűnnel és az életünkre gyakorolt hatásaival, Isten hív, hogy védjük azt, ami jó, és igyekezzünk az életünkben megvalósítani Isten tervét a világgal.

CSALÁDI HÁLÓ

A bűn belépése után nem kellett sok idő ahhoz, hogy a világ tovább haladjon a romlás útján. Az első testvérpár között történt az első gyilkosság, ide vezetett a féltékenység, a félreértés és a harag. Isten kérdőre vonta Kaint a bűne miatt, aki ironikus hangnemben, költői kérdéssel felelt: „*Avagy őrizője vagyok én a testvéremnek*” (1Móz 4:9, ÚRK)? Az Isten kérdésében benne rejtlő válasz erre az, hogy „Igen, de még mennyire! Valóban a testvéred őrizője vagy.”

Mi következik Péld 22:2 látszólag egyszerű kijelentéséből? Mit fejez ki az emberi kapcsolatokról?

Mindenki Isten teremtménye, akivel csak találkozunk. A saját képére alkotott meg, részei lettünk az Úr teremtményeit összekötő kapcsolatok hálózatának, még ha az felszabdalt, megtört is lett. „Mindnyájan egymáshoz vagyunk szöve az emberiség szövedékében. Az a rossz, ami a nagy emberi testvériség bármely részét éri, veszélybe sodor mindenkit” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 238. o.). Akár tetszik, akár nem, e kapcsolódási pont értelmében felelősséggel tartozunk Istennek és egymásnak (lásd Mt 22:37-39).

A Bibliában újból és újból találkozunk a kijelentéssel, hogy Isten a Teremtő. Például ez az egyik oka annak, hogy meg kell emlékeznünk a szombatról (lásd 2Móz 20:11) és imádnunk kell az Urat a végidőben (Jel 14:7). Elsődlegesen ez készletet rá, hogy törődjünk másokkal, a nehezebb sorsúakkal is.

Összeköt bennünket, hogy minden embernek Isten a Teremtője. „*Aki elnyomja a szegényt, gyalázattal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszteli, aki könyörül a szűkölködőn*” (Péld 14:31). Lehetne ennél is világosabb a kapcsolat?

A Teremtő Isten igényt tart az egész életünkre, az istentiszteletünkre, a szolgálatunkra és a másokról való gondoskodásunkra. Valóban a „testvéreink őrizői” vagyunk, még ha ez időnként nehéz, problémás vagy kényelmetlen is.

Vajon miért említi meg a Biblia újból és újból, hogy Isten a Teremtő? Miért olyan különösen fontos ez? Hogyan kell viszonyulnunk a többi emberhez ennek fényében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A teremtés” c. fejezet, 18-25. o.

„*»Az Isten szeretet«* (1Jn 4:16). Lénye, törvénye szeretet. Ez mindig így volt és mindig így is lesz. *»A magasságos és felséges, aki örökké lakozik«,* akinek *»ösvényei örökkévalók«,* nem változik. Nála *»nincs változás, vagy változásnak árnyéka«* (Ézs 57:15; Hab 3:6; Jak 1:17).

A teremtő erő minden megnyilvánulása a végtelen szeretet egy-egy kifejeződése. Isten korlátlan uralma együtt jár az áldások teljességével, amelyet minden teremtett lénynek felkínál” (i. m. 7. o.).

„Ha az emberek az Úr javainak hűségese sáfáraiként végeznék a kötelességüket, senki nem kiáltana kenyérért, nem volna szenvedés a nyomor miatt, senki nem élne ruhátlanul, ínségben. Az emberek hűtlensége miatt sülyedett az emberiség a szenvedés állapotába... Isten a sáfáraivá tette az embereket, nem kárhoztathatjuk Őt a szenvedésért, a gyötrelmért, a mezítelenségért és az ínségért. Az Úr bőszégesen biztosított mindent, mindenkinek” (Ellen G. White: *Welfare Ministry*. 16. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el ismét figyelmesen az iménti idézetet Ellen White-tól! Mi a lényege? Végeredményben tehát ki a felelős a világban tapasztalható nagy szegénységért? Ezek szerint miért olyan fontos hűségese sáfárként élni?
- 2) A bűn okozta megtörttség több ezer éve után lehetséges egyáltalán jónak látni a teremtett világot? Hogyan segíthetünk másoknak mi, akik hiszünk a Teremtő Istenben, hogy meglássák a jót a természetben?
- 3) Mit értünk a *sáfárság* szó alatt? A heti tanulmányunk szélesítette-e a sáfárságról alkotott képet bennünk, különösen azzal kapcsolatban, hogy Isten mire hívott el bennünket?
- 4) Mennyiben viszonyulnánk másként az emberekhez, bánnánk velük máshogy, ha észben tartanánk, hogy Isten minden embert a saját képére teremtett és mindenkit szeret?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten jó és teljes, egész világot teremtett, az emberekre pedig rábízta, hogy őrizzék és védjék azt. A bűn ugyan megtörte az Isten eredeti terve szerinti kapcsolatokat, de továbbra is az a szerepünk, hogy jó sáfárként őrizzük a természetet és törődjünk embertársainkkal. Ez is egy módja annak, hogy Teremtőként tiszteljük az Urat.

A SZEGÉNYSÉGRŐL

„A mással jóltevő ember megkövérédik; és aki mást felüdít, maga is üdül” (Péld 11:25).

„Krisztus mondta, hogy szegények mindenkor lesznek közöttünk, és sorsát szenvedő népével azonosította. Megváltónk szíve együtt érez földi gyermekeinek legszegényebbjeivel és legnyomorultabbjaival is. Nekünk mondja: azok Őt képviselik a földön. Közénk helyezte őket, hogy szívünkben feltámassza azt a szeretetet, amit Ő érez a szenvedő és elnyomott iránt. A velük szemben megmutakozó könyörületet és jóakaratot, valamint a kegyetlenkedést vagy részvétlenséget úgy veszi, mintha vele tennénk.

Mennyire más lenne a világ erkölcsi és szellemi állapota, ha a törvényt – amelyet Isten a szegények javára adott – megvalósítanánk! Az önzés és önteltség nem volna olyan általános, ha mindenki jó kapcsolatot ápolna mások boldogulására és jólétére; és az oly széles körben elterjedt szegénység – és mindaz, ami sok országban látható – nem létezne!

Az Isten által előírt alapelvek megakadályozták volna a borzalmas gonoszságokat, amelyek minden korban bekövetkeztek a szegények és gazdagok közötti kibékíthetetlen ellentétből. Ezek az alapelvek megakadályozhatnák a nagy gazdagságok felhalmozását és a határtalan fényűzés élvezetét, meggátolnák tízezrek következetes tudatlanságát és lezüllését, akiknek rosszul fizetett szolgálatából mérhetetlen vagyonokat szereznek. A gondok békés megoldását hoznák, melyek most a világot anarchiával és vérontással fenyegetik” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 499. o.).

Jobb világ készül

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 3:7; 22:21-23; 3Mózes 25:9-23;
5Mózes 14:22-29; 26:1-11; Máté 22:37-40

„Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr” (3Móz 19:18).

A kegyelmes Isten mindig is ápolt különleges kapcsolatot bizonyos emberekkel. Énók, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób és mások történeteiben is látjuk, hogy mennyire vágyódik a megtört kapcsolat újjáépítésére. A különleges viszony nem csupán annak a néhány személynek és a családjuknak vált a hasznára. Amikor összeköttetésbe kerültek az Úrral és élvezték áldásait, az mindig egy nagyobb terv részét képezte, ami a kapcsolatok helyreállítását és az áldások továbbadását célozta. *„És nagy nemzetté teszlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz... és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei” (1Móz 12:2-3).* Amikor valaki áldást nyert, áldás lehetett mások számára.

Az áldásnak Izrael népe, végső soron pedig az ebből a népből származó Messiás által kellett elérkeznie. Isten egy egész nemzet által munkálkodott, amikor létrehozta Izrael népét. Ezért meghagyott nekik törvényeket, rendelkezéseket, ünnepeket és olyan életmódra tanította őket, hogy ha az Isten áldásában részesült emberek mindezeket követik, akkor mások számára is áldásként élhetnek.

Kétségtelen, hogy ez az elv ma is érvényes.

ISTEN MINDENT HALL

„Bizony, láttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam a sanyargatóik miatt való kiáltását, sőt ismerem szenvedéseit” (2Móz 3:7, ÚRK).

A négyszáz évnyi várakozás igen hosszú, különösen az egyre sanyarúbb rabszolgaság körülményei között. Isten megígérte, hogy visszatér népéhez és kivezeti őket Egyiptomból, nekik azonban nemzedékről nemzedékre bálványimádó elnyomók gazdagságát és presztízst kellett építeniük, miközben Isten mintha hallgatott volna.

Aztán sajátos módon mutatta meg magát az Úr. A sivatag távoli pontján egy égő csipkebokorban jelent meg valakinek, aki nem tűnt vezetőnek – valaha herceg volt, aki elmenekült, aztán egyszerű pásztor lett, Mózesnek hívták. Isten feladatot bízott rá, de ő vonakodott. Először is vissza kellett mennie Egyiptomba az izraelitákhoz azzal az üzenettel, hogy Isten meghallotta és látta, milyen elnyomás alatt szenvednek, és valóban törődik velük. Éppen azt munkálja, hogy tetteivel drámai módon megváltoztatja a körülményeiket.

2Móz 3:16-17 szerint miért tartotta Isten fontosnak, hogy ezzel az üzenettel vázolja fel a tervét népe előtt? Mire figyelünk fel a kijelentésében?

Isten azonban nem állt meg itt. A tervében nemcsak az szerepelt, hogy jobb földre viszi népét, hanem az is, hogy nem szűkölködőkként hagyják majd el Egyiptomot. Évszázadokon át gazdagították az Egyiptomi Birodalmat. Isten előre látta a fáraó kezdeti ellenállását, de biztosította Mózeset, hogy az izraelitákat kárpótolják majd kemény munkájuk éveiert: „És kedvessé teszem e népet az egyiptomiak előtt, úgyszólván amikor kimentek, nem mentek üres kézzel” (2Móz 3:21, ÚRK).

Az elnyomás évei után Isten felhasználta az alkalmat, hogy az egykori rabszolgákból egészen új társadalmat építsen. Azt akarta, hogy másképpen éljenek és olyan közösséget alapítsanak, ami folyamatosan fenntartható és élhető. Az újfajta társadalmat a környező népek számára is mintául szánta, hogy az Istentől kapott áldásaik Ábrahámhoz hasonlóan az egész világ javára váljanak.

Mennyire tartjuk fontosnak, hogy Isten látja az emberek szenvedését a világon és hallja segítségkérésüket? Mit árul el ez Istenről? Gondoljunk 2Móz 4:31 versére!

A TÍZPARANCSOLAT

Olvassuk el Mt 22:37-40, majd pedig 2Móz 20:1-17 szakaszát! Hogyan segít Jézus összefoglalása megérteni a parancsolatok jelentését?

A Tízparancsolat az alkotmányhoz hasonlítható. Egy rövid bevezetés kifejti, hogy mi az alapja a kijelentéseknek – ebben az esetben az, hogy Isten kiszabadítja népét –, majd a dokumentum felsorolja azokat a meghatározó elveket, amelyeknek talaján kell a népnek állnia. Itt meghatározott parancsolatokat találunk arra vonatkozóan, hogy miként élhetnek az emberek a legjobban Isten és egymás iránti szeretetben. Nem csoda, hogy ezek az irányelvek képezik az alapját számos keresztény örökségű nemzet törvényeinek. E kijelentések közül több rövid, mégsem szabad alábecsülnünk hatásuk kiterjedését, valamint azt, hogy a Tízparancsolat az élet törvényeként valójában mennyire átfogó. Például a hatodik parancsolat – „*Ne ölj*” (2Móz 20:13) – összegzi és magába foglalja az „igazságtalanság minden olyan” cselekedetét, „amely hajlamos az élet megrövidítésére...” Idetartozik még a „szükségben lévőkről vagy a szenvedőkről való gondoskodásunk önző semmibevevése” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 265. o.). Hasonlóképpen a lopás tiltása (lásd 2Móz 20:15) elítéli „a rabszolgákkal való [helytelen] bánásmódot, és megtiltja a területeket hódító háborúkat is... Megköveteli a tartozások és a munkabérek jogos és tisztességes meg- és kifizetését”, valamint megtiltja, „hogy hasznot húzzunk mások tudatlanságából, gyengeségéből vagy szerencsétlenségéből” (i. m. 265-266. o.). Könnyű azt mondani magunkról, hogy nem vagyunk rossz emberek. Például ha nem veszünk részt gyilkosságban vagy nyilvánvaló lopásban, úgy tűnhet, hogy minden rendben van velünk. Amikor azonban Jézus a parancsolatokról beszélt, rávilágított, hogy nem azzal teszünk eleget a törvénynek, ha csupán tartózkodunk bizonyos dolgok elkövetésétől. Isten törvényét áthághatjuk gondolatban, indítékainkkal, sőt azzal is, ha nem tesszük meg azt, amiről tudjuk, hogy az lenne a helyes (lásd Mt 5:21-30). Képzeljünk csak el egy társadalmat, amelyben a Tízparancsolat egészét komolyan veszik és megélik! Aktív, mindenre rezonáló közösség lenne, mindenki készségesen cselekedne az Isten iránti szeretete alapján, szeretettel, törődéssel fordulna a másik ember felé.

Vajon miért hajlunk arra, hogy „szűken” értelmezzük a Tízparancsolatot, gyakran figyelmen kívül hagyva életünk e fontos elveinek szélesebb körű alkalmazását? Miért könnyebb a szűkebb értelmezést követni?

RABSZOLGÁK, ÖZVEGYEK, ÁRVÁK, IDEGENEK

Mit üzent Isten Izrael népének 2Móz 23:9 versében?

A rabszolgaságból nem sokkal korábban kiszabadult izraeliták jól tudták, hogy milyen az, ha valakit elnyomnak, kizsákmányolnak és háttérbe szorítanak. Amikor a szabadulásukat ünnepelték, Isten fontosnak tartotta, hogy ne feledjék el, honnan is jöttek, milyen kirekesztettnek lenni és mi mindent tett meg Ő a megmentésükért. Emlékül rendelte el a páskát, ami alkalmat adott arra, hogy újból és újból elmondják a történetet: *„hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Egyiptomból, a szolgálatnak házából”* (2Móz 13:14).

Olvassuk el 2Móz 22:21-23 verseit! A saját rabságuk emléke mennyire volt fontos eleme a rendelkezésnek, ami arra vonatkozott, hogy miként bánjon a nép a kevésbé szerencsés sorsúakkal az új társadalomban?

Még alig ült el a Tízparancsolat kinyilatkoztatásának visszhangja, amikor Isten felhívta Mózeset a hegyre, hogy találkozzon vele. Ekkor részletezte, hogyan is kell megélni a nagyszerű törvényeket Izrael társadalmában. Mielőtt még felszólította volna népét a szent sátor építésére, három fejezetnyi törvényt adott a szolgákkal való bánásmód megfelelő formájára vonatkozóan. E törvények éles ellentétben álltak azzal, amit a legtöbb izraelita addig tapasztalt. Szabályozták az erőszakos bűncselekmények kezelését, a tulajdonjogot, a hétköznapi életvitelt, valamint elvek határozták meg a fent nevezett rendelkezések alkalmazását és az igazságszolgáltatást végző bíróságok felállítását is (lásd 2Mózes 21-23. fejezet).

A parancsolatok különösen kitértek az újonnan alapított társadalom többi állampolgárát érintő bánásmódra, ill. arra, ahogyan viszonyulni kellett az idegenekhez és a leginkább sebezhetőkhöz. Nem szabad kizsákmányolni őket, jogot biztosítottak nekik arra, hogy élelemhez jussanak, tiszteletben tartva az emberi méltóságukat, pl. felszedegethették a földről az aratók után otmaradt terményt. Az ókori világban nem volt megszokott, hogy így viszonyuljanak a „kivülállókhoz”, idegenekhez. Vannak, akik ma is mintha elfelejtenék, hogy mennyire fontosak ezek az elvek az emberi bánásmód tekintetében.

Milyen személyes tapasztalatod volt, aminek az emléke nagyobb együttérzésre készítet mások szenvedése és a velük szembeni igazságtalanság láttán?

MÁSODIK TIZED

Sok keresztény ismeri és követi a Biblia tanácsait a tizedfizetéssel (tized-visszatérítéssel) kapcsolatban. Mal 3:10 alapján egyszerű a szabály – a hívők a jövedelmük vagy nyereségük 10%-át adják az egyház munkájának, az evangélium hirdetésének a támogatására. Általában szigorú irányelveket követnek azok az egyházak, amelyek így részesülnek a tizedből, és szabályozzák, hogyan kell felhasználni az összegeket, elsősorban a közvetlen szolgálat és az evangelizáció támogatására.

Mi a tized elsődleges célja 5Móz 14:22-29 rendelkezései szerint?

Megkísérthet a gondolat, hogy teljesítettük, amit kell, ha 10%-ot befizetünk. Viszont az izraelitáknak szóló utasítások sejtetik, hogy a 10% csak a kezdet. Tanulmányok utalnak rá, hogy a Mózes *harmadik könyvének* törvényei szerint élő és adakozó ókori izraeliták általában éves jövedelmük egynegyedét-egyharmadát adták Isten művére, a papság, a szentély fenntartására és a szegények támogatására.

Egyes teológusok második tizednek nevezik azt az adományt, ami kimonrottan a jövevények, az árvák és az özvegyek megsegítését célozta. Az embereknek nyilván élvezni kellett munkájuk gyümölcsét, megünnepelték az aratást. Isten megígérte, hogy megáldja őket új országukban, de nem tekinthették természetesnek az áldást, mint ahogy nem feledkezhetek el azokról sem, akiknek kevesebb jutott. Általában az aratásnak ezt a részét a szentélybe kellett vinni, ahol elosztották. Minden harmadik évben nagy figyelmet kapott, hogy az áldásokat ki-ki a saját környezetében élvezze. Az aratási ünnepeken különösen gondoltak azokra, akiket máskülönben talán figyelmen kívül hagytak volna, akikről megfeledkezhetek volna: „*adod a lévítának, a jövevénynek, az árvának és özvegynek, hogy egyenek a te kapuid között, és jóllakjanak*” (5Móz 26:12).

Isten utasításai szerint az izraelitáknak adományaik legalább egy bizonyos részét arra kellett fordítaniuk, hogy anyagi és gyakorlati segítséget nyújtsanak a leginkább rászorulóknak. Ennek tehát szintén az volt a célja, hogy a nép emlékezzen arra, milyen kegyelmes és igazságos volt velük Isten és ezt értékeljék is.

Olvassuk el 5Móz 26:1-11 verseit! Mit mondott az Úr a népnek? Hogyan mutakozzon ez meg abban, ahogyan a szükségben lévőkhöz viszonyulunk?

A JUBILEUMI ÉV

Isten tudta, Izrael népe számára – akiknek egykor nem volt saját otthonuk és akik várták, hogy végre megérkezzenek az ígéret földjére – milyen fontos lesz a föld, amelyen megalapítják új társadalmukat Kánaánban. Az Úr felügyelte, amint rendben felosztották az országot a törzsek és családi csoportok között Józsué vezetése alatt.

Viszont Isten azt is tudta, hogy idővel csak néhány ember kezébe kerül a földtulajdonnal járó vagyon, mint ahogyan a lehetőségek és az erőforrások is. Családi gondok, betegségek, rossz döntések és egyéb szerencsétlenségek következtében lesznek, akik eladják földtulajdonukat a rövidtávú nyereségért vagy egyszerűen a túlélés érdekében. Így azonban a következő nemzedékek idejére sok család elszegényedik.

Isten megoldást adott, egy rendeletet, aminek értelmében a földtulajdont nem lehet véglegesen eladni, csak a következő „jubileumi évig”, amikor is a tulajdon visszaszáll az eredetileg kijelölt családra, emellett bármely földterületet akármikor megválthatott az eladó vagy az egyik családtagja. Isten ismét emlékezteti a népet a vele való kapcsolatukra, valamint arra, ahogyan ez a többi emberrel való viszonyukra hat: *„A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és zsellérek vagytok ti nálam”* (3Móz 25:23).

Mennyiben lenne más a társadalom, ha alkalmaznák 3Móz 25:8-23 elveit, főként azt, hogy „egymást meg ne csaljátok” (3Móz 25:14)?

„A rendelkezés, melyet Isten hozott, a társadalmi egyenlőséget igyekezett elősegíteni. A szombat- és a kürtölési év rendelkezései nagymértékben helyretették azt, ami időközben a nemzet társadalmi és gazdasági életében elromlott” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 498. o.).

Bibliai történészek nem veszik biztosra, hogy valóban követték volna számottevő ideig ezt a gazdasági és társadalmi ritmust (lásd 2Krón 36:21). Viszont ezek a szabályok még így is érdekes bepillantást engednek abba, hogyan működne a világ, ha igazán követnék Isten törvényeit. Az is kiviláglik mindebből, hogy Isten különösen törődik a szegényekkel és a háttérbe szorultakkal, illetve fontosnak tartja a korrekt eljárást.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Az Izraelnek adott törvény” c. fejezet, 259-272. o.; „Isten gondja a szegényekre” c. fejezet, 494-499. o.

„Isten igényeinek elismerésén kívül a Mózes által adott törvényeket semmi sem jellemzi jobban, mint a szegények iránti bőkezű, gyöngéd és vendégszerető lelkület. Bár Isten mérhetetlen áldásokat ígért népének, az mégsem volt szándéka, hogy a szegénység ismeretlen legyen közöttük. Kijelentette: szegények mindenkor lesznek az országban. Mindig lesznek népe között olyanok, akik együttérzésüket, gyengédségüket és jóakarukat igénybe vennék. Akkor éppúgy, mint manapság, voltak, akiket szerencsétlenség, betegség ért és elveszítették tulajdonukat; mégis mindaddig, amíg követték az Isten által adott utasításokat, nem volt közöttük koldus, sem olyan, aki táplálékban hiányt szenvedett” (i. m. 494-495. o.).

„Ezek a szabályok áldani kívánták a gazdagokat és a szegényeket. Visszartartják a fősvénységet és az önfelmagasztalás hajlamát; a két osztály között a jóakaratot, a bizalmat, a jótékonyt nemesség lelkületét ápolván elősegíti a társadalmi rendet és az államvezetés szilárdságát. Mindnyájan össze vagyunk szőve az emberiség nagy szövetségében, és amit mások hasznára és áldására tehetünk, az áldásban hat vissza ránk” (i. m. 498. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Melyik jellemző, törvény vagy rendelkezés (akár megemlíti a heti tanulmányunk, akár egyéb olvasmányunkban találtuk) kelti fel leginkább az érdeklődésünket abból a társadalmi modellből, amit Isten követendő példaként állított Mózes és Izrael népe elé?
- 2) Vajon Isten miért fordít a törvényekben oly nagy figyelmet a leginkább sebezhetőkre?
- 3) Hogyan értsük ma ezeket a törvényeket, és hogyan viszonyuljunk hozzájuk? Hogyan lehet kiválasztani, hogy melyek alkalmazhatók és időszerűek ma? Mi a legfontosabb tanulsága az izraelita társadalom és élet számára megfogalmazott részletes utasításoknak?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten meghallotta Izrael szenvedő népének kiáltását Egyiptomban és közbelépett a megmentésükért. Különleges szövetségi kapcsolatot kívánt kialakítani velük. Együtt akart működni velük egy új társadalom megalapításában, ami áldás lehet mindenki számára, még a gyakran elfelejtett, figyelmen kívül hagyott, sebezhető emberek számára is.

LUKÁTSI VILMA: AZ ÉLŐ HOLNAP

...az ötezrek
megéheztek újra;
aki meggyógyult,
halandó maradt;
a Tábor-hegyről
százgondú élet
oltott ki
minden sugarat...

Látszott már az út
a Golgotára,
töviskorona
pálmaág helyett!
Aki csak itt
találkozott Vele,
annak számára
minden elveszett!

De aki
az üres sírt is látta,
hiszi, tudja, érzi,
hogy feltámadott:
saját sírján is
keresztülépve
látja az élő holnapot!

Szombat: a szabadság napja

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 16:16-18; 20:8-11; 3Mózes 25:1-7;
5Mózes 5:12-15; Máté 12:9-13

„És azt mondta nekik: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért” (Mk 2:27, ÚRK).

A teremtési hét utolsó aktusaként Isten megteremtette a szombatot. Szokták mondani, hogy a hetedik napon Isten nemcsak megpihent, hanem megteremtette a nyugalmat is a világ szerves részeként. A szombat azt mutatta be, hogy milyen kölcsönös kapcsolatra teremtett bennünket az Úr önmagával és egymással.

Tehát aligha meglepő, hogy Istennek az Izrael népére vonatkozó tervében már korán megtaláljuk a szombatot a parancsolatok egyikében. A héberek életében kiemelkedően fontos szerepet kellett kapnia.

Általában amikor a szombatról beszélünk, a szó gyorsan a megtartásának módjára terelődik. Mi az, amit nem szabad ilyenkor megtennünk és hasonlók. Bármilyen fontosak is ezek a kérdések, elsősorban azt kell megértenünk, hogy Isten terve szerint, kegyelmének és gondviselésének jelképeként milyen meghatározó szerepe van a szombatnak a világon és Isten népének életében.

Ahogy Jézus mondta, Isten a hetedik napot, a szombatot az egész emberiségért teremtette. Ha igazán „megemlékezünk a szombatnapról”, az a hét minden napjára megváltoztat bennünket. Jézus bemutatta, hogy ez mások számára is áldás eszköze lehet.

ELEGENDŐ MANNA

Isten fel akarta emelni a nemrégiben kiszabadított izraelitákat a nemzedékeken át tartó rabszolgaság és a társadalmi hanyatlás állapotából, amivel ez a helyzet sújtotta elnyomott népét. Jobb életmódra tanította őket és törvényeket adott nekik, hogy új társadalmukat a lehető legjobb rend jellemezze. Ennek a folyamatnak az egyik első része nagyon is gyakorlati és tanító jellegű, szemléltető példa volt. Az izraelita társadalom kultúrájának részévé kellett volna válnia a negyvenéves pusztai vándorlás során mindvégig meglévő életritmusnak, ami látható bizonyítékát adta Isten gondviselésének és az önzetlenség gyakorlatának. Az étel, a manna ugyanis minden reggel megjelent az izraeliták tábora körül.

Olvassuk el 2Móz 16:16-18 verseit! Mi lehetett a jelentősége annak, hogy ezek a versek konkrétan meghatározzák, mennyi mannat kellett számítani fejenként?

2Kor 8:10-15 verseiben Pál idézi ezt a történetet arra példaként, hogy hogyan adakozzanak a keresztények: *„e mostani időben a ti bőségetek pótolja azok fogyatkozását, hogy majd azok bősége is pótolhassa a ti fogyatkozásotokat, hogy így egyenlőség legyen”* (14. vers, ÚRK).

Az volt a tanulság az izraeliták számára, mint ahogyan a mi számunkra is, hogy a teremtéskor Isten mindent bőségesen biztosított népének. Ha ki-ki csak annyit vesz el, amennyire szüksége van és hajlandó másokkal osztozni a fölösleg, mindenkinek jut. Amikor csak az aznapra való mennyiséget szedték fel az emberek a mannából, kifejezték bizalmukat, hogy másnap is meglesz, ami nekik kell. Az elnyomottak, mint a rabszolgaságban élő izraeliták, hajlamosak csak a saját túlélésükkel törődni. Isten azonban példát akart adni nekik arra, hogyan lehet bizalommal, nagylelkűen élni, javaikat egymással megosztva. Volt azonban még egy másik, fontosabb dimenziója is ennek a gyakorlatnak. Minden pénteken kétszer annyi mannat találtak a földön, és a szombatra készülve aznap - csak aznap - az embereknek kétszeres mennyiségű mannat kellett felszedni. A különleges szombati adag újabb lehetőség volt arra, hogy minden szükségletük tekintetében megtanuljanak bízni az Úrban. Az Isten kegyelmének tulajdonítható többletmanna által még teljesebben élvezhették a nyugalmat, amit Isten a hetedik napra ígért nekik.

Mit tehetünk meg péntekenként, hogy jobban élvezzük, amit Isten felkínál nekünk szombaton?

A SZOMBATÜNNEPLÉS OKAI

Hogyan egészíti ki egymást a negyedik parancsolat két leírása 2Móz 20:8-11 és 5Móz 5:12-15 verseiben?

A megemlékezés fontos része a kapcsolatnak, amit Isten újból ki akar alakítani népével. Az az alapja, hogy Isten a Teremtőnk és a Megváltónk. Mindkét szerepét megemlíti a negyedik parancsolat két verziója, tehát Istennek ezek a tettei szorosan kapcsolódnak a szombathoz és annak cselekményeihez.

A sok bálványistent imádó országból kivonuló izraelitáknak szükségük volt az emlékeztetésre, hogy mi a szerepe az igaz Istennek, a Teremtőnek. Ennek lett meghatározó módja a szombat, aminek a jelentőségét még jobban kiemelte a dupla adag manna hullásának heti ciklusa – Isten teremtői hatalmának komoly példájaként. A *Mózes második könyvében* szereplő negyedik parancsolatban az domborodik ki leginkább, hogy Isten a Teremtő.

Mózes ötödik könyvében viszont a nép megmentésére, megváltására és üdvösségére összpontosul a figyelem. Az izraelitáknak ezt a történetet kellett rendszeresen, újból és újból elmondaniuk, és különösen szombatonként eleveníthették fel magukban. A történet elsődlegesen arról szól, hogy Isten kimentette őket a valóságos egyiptomi szolgaságból, de amint egyre többet megtudtak Istenről és a megváltásról, a szombat a lelki megváltás hetenkénti szimbóluma és ünnepe is lett.

A szombatnak mindkét indítéka tehát az Isten és népe közötti kapcsolat helyreállítását célozta: „*Nekik adtam szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és közöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az ÚR, az ő megszentelőjük*” (Ez 20:12, ÚRK). És amint láttuk, Istennek soha nem az volt a terve, hogy ez a parancsolat csak erre a népcsoportra vonatkozzon. A kapcsolattal új társadalmat kellett alapítaniuk, amely kedvesen viszonyul a kívüllőkhöz és áldására válik az egész világnak.

„*Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad*” (5Móz 5:15). Amennyiben a teremtésünkre és a megváltásunkra gondolva, azt ünnepelve megtartjuk a szombatot, tovább erősödhet a kapcsolatunk az Úrral és a körülöttünk élőkkel. Ezért kell kedvesnek lennünk egymással!

Miért fontos a szombat által jobb, kedvesebb, gondoskodóbb és könyörületesebb emberré válnunk?

AZ EGYENLŐSÉG NAPJA

Felfigyelhetünk rá, még ha csak gyorsan futjuk is át 2Mózes 20. és 5Mózes 5. fejezetében a Tízparancsolatot, hogy a negyedik parancsolat messze a legrészletesebb. Van olyan parancsolat, ami mindössze két szóból áll, a negyedik azonban azt is részletezi, hogy miért, hogyan és kinek kell megemlékezni a szombatnapról.

Mit tudhatunk meg 2Móz 20:8-11 verseiből a szolgákra, az idegenekre, sőt akár az állatokra vonatkozóan? Ennek mi a jelentősége?

Figyelemre méltó a szombat rendelkezésének részleteiben a másokra összpontosítás. Sigve K. Tonstad érvelése szerint a parancsolatnak ez a fajtája a világ egyetlen más kultúrájában sincs jelen. A szombat parancsolata „a fontossági sorrendet nem fentről lefelé nézve, hanem alulról felfelé határozza meg, elsődlegesen figyelembe véve a társadalom leggyengébb és legsebezhetőbb tagjait. Külön megemlíti azokat, akiknek leginkább szükségük van a pihenésre: a szolgákat, a köztük lakó idegeneket és az igavonó állatokat. A hetedik nap nyugalomban szövetségesre lennek a hátrányos helyzetűek, sőt a magukért szólni nem tudó állatok is” (Sigve K. Tonstad: *The Lost Meaning of the Seventh Day*. Michigan, 2009, Andrews University Press, 126-127. o.). A parancsolat különös hangsúlyt helyez arra, hogy ez a nap mindenki számára az öröm ideje legyen. A szombat fényében mindannyian egyenlők vagyunk. Nincs joga az alkalmazottait szombaton dolgoztatni annak sem, aki hét közben munkáltató, még hozzá azért nem, mert Isten nekik is adott pihenőnapot. Aki a hét többi napján alkalmazott – vagy akár szolga –, azt a szombat arra emlékezteti, hogy Isten őt is egyenlőnek teremtette és meg is váltotta. Arra hívja Isten, hogy a megszokott feladatainak végzésétől eltérő módon ünnepelje meg ezt a napot. A szombat váljon mindenki javára, még a szombatünnepelő nép körén kívülálló számára is, „*a kapuidon belül tartózkodó jövevény*” (2Móz 20:10, RÚF) számára is. Ez a gondolat jelentős szemléletváltás volt az izraeliták számára, egészen új a rabszolgaság és az elnyomatás helyzete után. Amikor meg kellett állapodniuk az új országban, Isten nem akarta, hogy átvegyék korábbi elnyomói szokásait. Részletes törvényeket jelentett ki társadalmuk számára, és a szombattal lényegében mindenkit arra emlékeztet hetente, még hozzá igen erőteljes módon, hogy Isten előtt egyenlők vagyunk.

Hogyan mutathatjuk be úgy a szombatot a környezetünkben, hogy szombatünnepelésünk mások javára is váljon?

A GYÓGYULÁS NAPJA

Az eredeti elgondolás a szombattal és a szombatünnepléssel kapcsolatban széles körű volt és sok mindenre kiterjedt, Jézus földi élete idejére mégis egészen mássá lett sok vallási vezető szemében. A szabadság és egyenlőség napja helyett az emberi hagyományokhoz kötött szabályok és korlátozások napjává vált. Jézus fellépett az ilyen viszonyulások ellen, főleg ha másokra kényszerítették azokat.

Különösen érdekes, hogy Jézus számos alkalommal éppen szombaton gyógyított. Úgy tűnik, szándékosan szombaton, nem pedig más napon tett ilyen csodákat, hogy valami fontos dolgot mutasson be a nyugalomnap jelentőségével kapcsolatban. Ezekben a történetekben többször megjegyezte, hogy helyénvaló szombaton gyógyítani, a farizeusok pedig gyakran ürügyként használták a kijelentéseit a meggyilkolását célzó terveik igazolására.

Olvassuk el Jézus szombati gyógyításainak a történeteit Mt 12:9-13, Mk 1:21-26, 3:1-6 és Jn 9:1-16 verseiben! Mi a legkülönösebb, amire felfigyelünk ezekben az esetekben?

Jézus megerősítette a szombat fontosságát. Határvonalakat kell szabnunk a szombat ideje körül, hogy őrizzük különlegességét, és ez a hetenkénti idő alkalmat adjon az Istennel, a családukkal, a gyülekezetünkkel és a környezetünkkel való kapcsolatunk erősítésére. Azonban a szombatünneplés nem szólhat önző módon csak rólunk. „*Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni*” (Mt 12:12) – mondta Jézus. Sok gyülekezeti tag rengeteg jót tesz, gondoskodnak másokról. Viszont többen érezzük úgy, hogy volna még mit tennünk a segítségnyújtás érdekében. Tudjuk, hogy Isten törődik a szenvedőkkel, az elnyomottakkal, az elfelejtettekkel, tehát nekünk is oda kell figyelniük rájuk. A parancsolat arra szólít, hogy ekkor ne végezzük a megszokott munkánkat, ennek köszönhetően felszabadulunk a hétköznapi nyomás alól. Szombaton jut időnk arra, hogy másokkal törődjünk, ami az igazi és aktív szombatünneplés egyik módja. „A negyedik parancsolat szerint a szombatot Isten a megpihenésre és az istentiszteletre szánta. Minden világi foglalkozást szüneteltetni kell, viszont az irgalom és a jótékonyság tettei összhangban állnak az Úr szándékával... Isten szent napjának tiszteletben tartásával szeretetből fakadó cselekedet az, ha könnyítünk a szenvedők helyzetén és vigasztaljuk azt, aki bánatos” (Ellen G. White: *Welfare Ministry*. 77. o.).

Mit teszünk szombaton mások javáért?

A FÖLD SZOMBATI NYUGALMA

Amint láttuk, Izrael népe életciklusába belevésődött a szombat. Ez az elv azonban nem csupán a hét egy napjára vonatkozott, hanem kiterjedt minden hetedik évben egy különleges megpihenésre, aminek a betetőzéseként hétszer hét esztendő után, az ötvenedik évben következett a jubileumi év.

Olvassuk el 3Móz 25:1-7 verseit! Miért olyan különleges utasítás ez? Hogyan lehetne alkalmazni ezt az elvet az életünkben és a munkánkban?

A szombatév alatt a földterületet egy évre parlagon hagyták - figyelemre méltó sáfársági gyakorlat a föld szempontjából, amit az agrárkultúrában széles körben elismernek.

A szolgák számára szintén jelentős volt a hetedik év (lásd 2Móz 21:1-11). Amennyiben az izraeliták közül valaki annyira eladósodott, hogy eladta magát szolgaként, a hetedik évben el kellett őt engedni. Hasonlóképpen a nagy adósságokat is el kellett engedni a hetedik év végén (lásd 5Móz 15:1-11).

A pusztában Isten mannával látta el az izraelitákat, és amikor egy évre kihagyták a vetést és ültetést, ezzel a bizalmukat fejezték ki, hogy a szombatévben Isten ellátja őket a szükséges élelemmel az előző év terméséből. A szolgák és az adósság elengedése egyrészt irgalmas cselekedet volt, ugyanakkor bizalom is Isten hatalmában, hogy mindazt kirendeli, amire szükség van. Bizonyos értelemben a népnek meg kellett tanulnia, hogy nem kell másokat elnyomni önmaguk ellátása érdekében.

A szombat elveinek és gyakorlatainak szorosan kellett kapcsolódnia az izraelita társadalom egészéhez. A mai szombatünneplésnek szintén olyan lelki fegyelemmé kell válnia, ami az összes többi napunkat átformálja. Gyakorlatilag a szombat az egyik megvalósítása Jézus tanításának, hogy keressük először az Ő országát: „Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van... és ezek mind megadatnak néktek” (Mt 6:32-33).

Mennyiben kell megváltoztatnia a szombatünneplésünknek a hét többi napját? Hiszen ha valaki kapzsi, önző és senkivel sem törődik vasárnaptól péntekig, vajon mennyire lehet más szombaton? (Nem lesz az ember valójában olyan szombaton is, mint amilyen a hét többi napján volt?)

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A Vörös-tengertől a Sínai-hegyig” c. fejezetből 250-253. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A szombat” c. fejezet, 229-236. o.

„Jézus azt állította, hogy a nyomorultak megszabadításának munkája összhangban van a szombatparancsolattal. Összhangban van Isten angyalainak munkájával, akik örökké fel- és alászállanak a menny és a föld között, hogy segítsenek a szenvedő emberiségen...

Az embernek is van elvégezni való munkája ezen a napon. Az életszükségleteket ki kell elégíteni, a beteget kezelni kell, a szűkölködőt el kell látni. Nem fogják büntetlenek tartani, aki megtagadja, hogy könnyítsen a szenvedőn szombatnapon. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet” (i. m. 164. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan éled meg a szombatot az Isten iránti bizalom kinyilvánításaként? Volt már mannszerű tapasztalatod, amikor a belé vetett bizalmadra válaszul Isten megadta, amire szükséged volt? Ha igen, mondd el a csoportban, és azt is, hogy mit tanultál abból az esetből!
- 2) Isten a szombat különböző aspektusait emelte ki 2Móz 20:8-11, ill. 5Móz 5:12-15 verseiben. Számodra melyik oldala jelenti a legtöbbet?
- 3) Állítsunk össze egy listát arról, akár a csoportban, akár egyénileg, hogy milyen úton-módon mutathatjuk be a szombat áldásait és előnyeit a körülöttünk élőknek?
- 4) Mondjunk néhány példát arra, hogyan változtatta meg a szombat az életünket! Vannak az életünknek olyan részei, amelyekre jobban kellene hatnia a szombat rendszerének és elveinek?

ÖSSZEFOGLALÁS: A szombatot Isten a teremtés és a megváltás emlékeztetőjeként adta, de számos gyakorlati előnnyel is jár. Megtanít bízni Isten gondviselésében, az emberi egyenlőség gyakorlatára tanít, valamint olyan lelki nevelőeszköz lehet, ami átformálhatja minden kapcsolatunkat. A szombatra vonatkozó ideális elképzelését Jézus azzal mutatta be, hogy betegeket gyógyított és hangsúlyozta: legyen áldás ez a nap mindazok számára, akik szükségét szenvednek!

FALU TAMÁS: ISTENEM, ADD...

Istenem, add, hogy jó legyek,
ne üssek sohasem sebet,
hulljon ölembe két kezem,
mielőtt velük vétkezem.

Ne érezze élő, se holt,
hogy késem szívükbe hatolt,
alhassam át az éjszakát,
ne keltsen fel sohase vád.

Istenem, add, hogy jó legyek,
mint a jóságos kisgyerek,
aki sohasem tört szívet,
s ha üt, csak magát üti meg.

Isten a Teremtő

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 9:8-10, 14-21; 82; 101; 146;
Példabeszédek 10:4; 13:23, 25; 30:7-9

„Védellezzétek a nincstelennek és az árvának a jogát, szolgáltatassatok igazságot az elesettnek és a szűkölködőnek! Mentsetek meg a nincstelen és a szegényt, ragadjátok ki a bűnösök kezéből” (Zsolt 82:3-4, RÚF)!

Jól bemutatják a Zsoltárok és a Példabeszédek, hogy milyen Istennel élni nemcsak az istentiszteletek és egyéb vallási cselekmények alatt, hanem a hétköznapi dolgokban is. A *példabeszédek könyve* a gyakorlati életbölcesség széles palettáját kínálja, az emberi kapcsolatoktól a családi életen és a munkavégzésen át a kormányzásig. A *zsoltárok könyve* olyan énekek gyűjteménye, amelyekben sokféle érzelem és lelki tapasztalat megjelenik, a panasztól az átszellemült dicséretig és a kettő között minden. Könnyű észrevenni, hogy a hitünknek hatnia kell az életünk minden szegmensére és tapasztalatára, mert Isten egész valónkkal törődik.

Mindeközben azonban aligha lehet figyelmen kívül hagyni az emberiség állapotát egészen átható igazságtalanságokat, ha a bűnbe süllyedt világban zajló életről gondolkodunk. Ezért is olvashatunk annyit arról, hogy az Úr látja és enyhíteni akarja az igazságtalanságokat. Ő a reménysége a remény nélkül élőknek.

Csupán csak érinteni tudjuk most, hogy mi mindent írnak e könyvek erről a témáról, de talán ez a tanulmány arra készíti majd az olvasókat, hogy tevékenyebb szolgálatot végezzenek a szegények, az elnyomottak és az elhagyottak érdekében, akik mindannyiunk környezetében vannak, akiknek segítenünk kötelesség.

ZSOLTÁROK: A REMÉNYSÉG ÉNEKEI AZ ELYNYOMOTTAKNAK

Amint már megjegyeztük, Isten látja és hallja a gyötrődőket és a bajban lévőket. A Zsoltárokból többnyire olyanok kiáltanak, akik Istenben bíztak, mégsem látják, hogy megtörténne az igazságszolgáltatás. Úgy tűnhet, hogy Isten jóságának, igazságának és hatalmának kijelentései felett elsőpró erővel tarol a sok igazságtalanság és az elnyomás, amit a zsoltárosok tapasztalnak és látnak. Mégis olyanok gondolatait olvashatjuk, akik tovább énekelnek, az események sem az életüket, sem a hitüket nem oltották ki. Él még bennük a remény. Sürgetve kéri Istent, hogy cselekedjen, még mielőtt túl késő lenne, mielőtt a gonosz diadalmaskodna, mielőtt elvesznek az elnyomottak az ellenük támadó gonoszság súlya alatt. A *Zsoltárok könyve* írói így akarnak hidat képezni a hitük megerősítése és az élet megpróbáltatásai, tragédiái között.

El tudjuk képzelni Zsolt 9:8-10 és 14-21 alapján, hogy milyen helyzetben volt Dávid, a zsoltáros? Látjuk a feszültséget az Isten jóságába vetett hite és az akkori tapasztalata között? Te hogyan vészelted át a hitharcokat a nagyon nehéz megpróbáltatások idején?

A *Zsoltárok könyvében* e feszült helyzetre válaszként újból és újból a reménységnek és Isten jóságának, igaz ítéletének ígérete hangzik. Most úgy tűnhet, hogy a gonoszság és az igazságtalanság győz, Isten azonban meg fogja ítélni a gonoszokat és az igazságtalánokat. Megbünteti őket, azokat pedig majd helyreállítja és megújítja, akiknek ártottak és akiket elnyomtak. C. S. Lewis a *Reflections on the Psalms (Gondolatok a Zsoltárokról)* című könyvében leírja, eleinte meglepődött azon, hogy a Zsoltárok újból és újból érzékeltetik, íróik mennyire várják Isten ítéletét. Megfigyelése szerint a Biblia sok mai olvasója fél az ítélettől, viszont ahogy látja, az eredeti zsidó nézőpont és írók szerint „végül meghallják majd emberek ezreinek a hangját, azokét, akiket megfosztottak a javaiktól, de akiknek az oldalán áll az igazság. Ők valóban nem félnek az ítélettől. Tudják, hogy ügyük vitathatatlan, csak meg kell hallgatni őket. Amikor Isten eljön ítéletet tartani, végül hallatszani fog a hangjuk” (C. S. Lewis: *Reflections on the Psalms*. New York, 1958, Harcourt, Brace and Company, 11. o.). A Zsoltárokból azt látjuk, hogy van remény az elnyomottak számára még most, jelenlegi szenvedéseik és csalódásaik között is.

Milyen okunk van arra, hogy valóban várjuk az ítéletet és ne féljünk tőle?

„ISTENEM, CSELEKEDJ!”

Mi az üzenete a 82. zsoltárnak?

A történelem során Izrael népének az Istentől kapott rendelkezések és szabályok ellenére sokszor nem sikerült e terv szerint élni. Gyorsan hasonultak a környezetükben élő népekhez, az igazságtalanság és elnyomás mintáit követve. A vezetők és a bírák csak magukkal törődtek, jóindulatukat meg lehetett vásárolni. A kizsákmányolás az átlagembereket és különösen a szegényeket fenyegette, akiknek nem nyújtott védelmet a törvénszék.

A 82. zsoltár erre a helyzetre válaszol. Úgy mutatja be Istent, mint aki a Legfőbb Bíró. Felvázolja a jelenetet, amelyben az Úr megítéli a vezetőket, sőt a nép bíróit is. Ez a zsoltár hangsúlyozza, hogy akik ilyen tisztséget töltenek be a társadalomban, az Ő „uralma alatt ítélkezzenek” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 124. o.). Isten képviselőiként és alárendeltjeiként állnak tisztükben és végzik munkájukat. A zsoltáros szerint az isteni igazság a modellje annak, ahogyan a földi igazságszolgáltatásnak működnie kell, valamint ennek a mércéje alapján ítélik majd meg az igazságot és igazságtalanságot, ill. azokat, akik eljárnak a nevében.

A zsoltár egy közvetlenül Istenhez intézett kéréssel zárul, hogy cselekedjen az Úr (Zsolt 82:8), lépjen közbe és vessen véget a nép között annyira elterjedt igazságtalanságoknak. Számos más zsoltárhoz hasonlóan ez is hangot ad azoknak, akik magukért nem tudnak szólni, az elnyomottaknak, akiknek elhallgattatja a szavát az igazságtalan rendszer, amelyben élnek és dolgoznak. A 82. zsoltár úgy szólítja meg Istent, mint aki a Legfőbb Bíró, a világegyetem és a népek Mindenható Ura. Nem létezik felsőbb bíróság és tekintély, amelyhez fordulni lehetne. A megerősítő üzenetben az áll, hogy ha nincs olyan földi bíróság, amely meghallaná a szegények és az elnyomottak kiáltását, ami most oly sokszor megesik, létezik egy megtagadhatatlan lehetőség a segítségkérésre. Az életünk különböző időszakaiban válhatunk az igazságtalanság áldozataivá, máskor viszont talán mi magunk követünk el igazságtalanságot vagy húzunk hasznot abból. Bölcsességet találhatunk olyan szakaszokban, mint a 82. zsoltár, akár elnyomottak, akár elnyomók vagyunk. Isten figyeli a hamis bírókat is, akiket szintén a gyermekeinek nevez, azt akarja, hogy ők is a jobb életet válasszák (lásd Zsolt 82:6). Tehát még az elnyomók számára is van remény, ha teret engednek Isten átváltató hatalmának!

A KIRÁLY ÍGÉRETEI

Milyen tanulságot szűrhet le bárki a 101. zsoltárból, ami elsősorban uralkodóknak szól?

A 101. zsoltár a vezetőknek szól. Úgy tartják, hogy Dávid írta, Izrael feletti uralkodásának még a korai időszakában. Az is lehet, hogy a megkoronázásakor elhangzott fogadalmából származnak a gondolatok. Saul katonájaként, majd pedig előle menekülve a saját bőrén tapasztalta, hogy mennyit árthat az országának meg a családjának az az uralkodó, aki letért a helyes útról. Dávid eltökélte, hogy ő nem olyan király lesz.

Talán kevesen vannak közöttünk politikai vagy országos vezetők, mégis mindenki hathat másokra vagy bátoríthat valakit, talán a munkahelyén, a lakóhelyén, a családjában vagy a gyülekezetben. Ellen White a következőt mondja az ilyen vezetői szerepekről: „Mindenki fogadja meg Dávid szavait a 101. zsoltárból, akin a család befolyásának őrzése nyugszik” (Ellen G. White: *Counsel to Parents, Teachers, and Students*. 119. o.)!

Alkalomadtán álljunk készen rá, hogy beszéljünk ezekről az elvekről, képviseljük azok előtt, akik vezető szerepet töltenek be felettünk! A saját vezetői és befolyási körünkben pedig alkalmazhatjuk a vezetésre vonatkozó dávidi elveket, hogy így mások számára is áldást jelenthessünk.

Dávid abból indult ki, hogy dicsőítenünk kell Istent a kegyelméért és igazságáért (Zsolt 101:1), ez az alapja mindannak, amit vezetőként védelmezni kívánt. Arra törekedett, hogy az életében és a munkájában ezeket a jellemzőket sajátítsa el és gyakorolja. Ellen kell állni a helytelen cselekedetek, a korrupció, a becstelenség kísértéseinek, amelyek különösen fenyegetik a hatalmon lévőket és a vezetőket.

Dávid pontosan tudta, milyen fontos jó tanácsadókat választani, akik helyes döntések meghozatalában segítik, ezért ígérte: megbízható tanácsadókat keres és becsületes tisztviselőket nevez ki. Uralmát igazságnak és könyörületnek kell jellemeznie a munkatársai és a munkásai között is.

Talán nem töltünk be olyan tisztet, hogy tanácsadóink és hivatalnokaink lennének. Mégis hogyan válhat érezhetővé az életünk jó hatása, hogy a rászorulókat igazságot és könyörületet tapasztaljanak?

AZ ÚRRAL JÁRNI

A *Zsoltárok könyve* vége felé érve egyre erősebben és hangosabban szól a dicsőítő ének. Az utolsó öt zsoltár egyszerű, de határozott felszólítással kezdődik: „*Dicsérjétek az Urat!*” Közülük az első, a 146. zsoltár különösen arra összpontosít, hogy Isten odafigyel a szegényekre és az elnyomottakra, ezért illeti dicséretet.

Mi a 146. zsoltár üzenete? Mit fejez ki Istenről, különösen az 5-9. versekben?

Isten a világ Teremtője (Zsolt 146:6), és amint ez a zsoltár is leírja, Ő folyamatosan végzi munkáját mint Bíró, Gondviselő, Szabadító, Gyógyító, Segítő és Védő. Minden szerepében egyaránt odafigyel azokra, akik segítségre szorulnak. Nagyszerű képet kapunk arról, hogy mit tesz és mit akar tenni az életünkben, a környezetünkben és a világon!

Talán arra gondolunk, hogy azért kell gondoskodni a rászorulókról, mert Isten ezt hagyta meg nekünk. A 146. zsoltár szerint azonban Isten eleve gondoskodik, bennünket pedig kér, hogy csatlakozzunk hozzá. Amikor felvesszük a harcot a szegénységgel, az elnyomással, a betegségekkel, valójában Istennel működünk együtt a céljai érdekében. Mi lehet annál nagyobb kiváltság, mint hogy Istenhez csatlakozva olyan feladatban veszünk részt, amiről a 146. zsoltár is szól? Ez sok előnnyel jár. A keresztények gyakran beszélnek arról, hogy keresik Istent és szeretnének még szorosabb kapcsolatban lenni vele. Zsolt 146:7-9 versei a Biblia egyéb részei mellett arra utalnak, hogy az Istennel való találkozás egyik módja, ha csatlakozunk hozzá abban, amit tesz. Tehát ha igyekszünk segíteni a szegényeket, a betegeket és az elnyomottakat, amit a 146. zsoltár szerint Isten is tesz, akkor valójában vele működünk együtt. „Krisztus azért jött a földre, hogy a szegények és a szenvedők között járjon. Figyelmének legnagyobb része rájuk irányult. Ma pedig gyermekei által látogatja meg a szegényeket és a rászorulókat, enyhíti a bajt és a szenvedést. A szenvedés és a szükség nélkül nem érthetnénk meg igazán Isten kegyelmét és szeretetét, nem ismerhetnénk meg a könyörületes, együttérző Mennyei Atyát. Az evangélium mindig ott tűnik a legkedvesebbnek, amikor a leginkább rászoruló és nélkülöző térségben hangzik” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 7. köt. 226. o.).

A tapasztalatod szerint hogyan kerülhet az ember közel Istenhez, ha másoknak szolgál?

PÉLDABESZÉDEK: MEGKÖNYÖRÜLNI A RÁSZORULÓKON

Bölcs mondások gyűjteményeként *A példabeszédek könyve* a témák és élet-tapasztalatok széles körét érinti, a szegénységet, a gazdagságot, a megelégedettséget, az igazságot és az igazságtalanságot – néha eltérő nézőpontból fogalmazva. Az élet nem mindig egyszerű és egyenes, *A példabeszédek könyve* pedig a különböző körülményekre és döntésekre irányítja a figyelmet, amelyek kihatnak még az Istenhez hűséges emberek életére is.

Olvassuk el Péld 10:4, 13:23, 25, 14:31, 15:15-16, 19:15, 17 és 30:7-9 verseit! Mit mondanak ezek a szövegek a gazdagságról, a szegénységről és a szükségben lévőknek nyújtandó segítségről?

A példabeszédek könyve kiemeli, hogy Isten figyel a nyomorban élőkre és a sebezhetőkre, törődik velük. Némelyek a külső körülmények miatt szegényednek el, mások a saját rossz döntéseik következtében, és van, akit kizsákmányolnak, de bármi legyen is a helyzetük oka, minden ember Teremtője az Úr (lásd Péld 22:2), Ő a Védelmező (Péld 22:22-23). Nem szabad elnyomni, sem kihasználni a nehéz helyzetben lévőket, még ha hibákat követtek is el!

A példabeszédek könyve szerint jobb lesz az ember élete, ha a bölcsességet választja és engedelmeskedik Istennek, de a gazdagság nem mindig Isten áldásából van. Az Ige fontosabbnak és az anyagi javaknál végső soron eredményesebbnek tekinti az Istenhez való hűséget: „*Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag jövedelem hamissággal*” (Péld 16:8).

A példabeszédek könyve kiemeli még a becsületesség és a tisztesség szerepét az üzleti életben, a kormányzatban és az igazságszolgáltatásban (lásd Péld 14:5, 25; 16:11-13; 17:15; 20:23; 21:28; 28:14-16). *A példabeszédek könyve* nemcsak az egyes emberek életére utal, hanem kitér arra is, hogyan működjön a társadalom egésze mindenki javára, különös tekintettel a védelmet igénylőkre. Ismét emlékeztet rá, hogy akik irányítanak és vezetnek, Isten segítségével végzik a munkájukat (lásd Péld 8:15-16), ezért az Ő eszközeiként kegyelmesen és együttérzéssel bánjanak a szükségben lévőkkel.

Könnyű sajnálkozni azokon, akik nehéz helyzetben vannak, de hogyan lehet tettekre váltani a sajnálat érzését?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Dávid utolsó évei” c. fejezet, 697-707. o.

„Dávid zoltárai a bűnbe süllyedt és önmagát elítélő ember tapasztalatait, a legbensőségesebb hitet és az Istennel való mély összeköttetést tükrözik. Élettörténete hirdeti, hogy a bűn csak szégyent és fájdalmat hozhat az emberre, Isten szeretete és irgalma pedig a legmélyebb mélységbe is elér. A bűnbánó lelket a hit emeli fel az istenfiúságban való részesedés magasságába. Minden biztosíték és ígéret közül, amelyet Isten szava tartalmaz, az tesz a leghatásosabban bizonyosságot Istenről, amely Istennek az emberek iránt gyakorolt hűségéről, igazságáról, irgalmasságáról szól” (i. m. 706. o.).

A *példabeszédek* könyvében összegyűjtött bölcsességről ezt olvashatjuk: „Ezek azok az alapelvek, amelyek a világi és a vallásos társadalom alapját és jólétét képezik; ezek jelentik életünk és vagyonunk biztonságát. Mindazt, ami lehetővé teszi a bizalmat és az együttműködést, a világ Isten törvényének köszönheti, amint Igéje elénk tárja. Mégis Isten Igéjének alapelvei gyakran elhomályosultak és majdnem teljesen kihaltak az emberek szívéből” (Ellen G. White: *Előtted az élet - Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 135-136. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mely körben számíthat vezetőnek, van befolyásod másokra? Hogyan lehetsz az igazság eszköze az életnek azon a területén?
- 2) Gondoljunk a lakóhelyünk kultúrájára és társadalmi rendszerére! Hogyan tehetünk valamit a szükségben lévők sorsának javítása érdekében az adott rendszeren belül?
- 3) Az erős társadalom építése szempontjából miért olyan fontosak az igazságosság és a tisztesség elvei?
- 4) A *példabeszédek* könyve a helyes életvitelre összpontosít, ugyanakkor mit tudhatunk meg belőle Istenről?

ÖSSZEFOGLALÁS: A Zsoltárok és a Példabeszédek különös figyelmet fordít arra, hogyan lehet hűségesen élni az általános élethelyzetek és megpróbáltatások között. Mindkét könyv bepillantást enged a társadalomra vonatkozó isteni elgondolásba. Megtudjuk belőlük, hogy Isten törődik a szegényekkel és az elnyomottakkal. A Zsoltárok kiáltása és a Példabeszédek bölcsessége mutatja, hogy Isten valóban látja azokat, akiket túl gyakran figyelmen kívül hagynak vagy kizsákmányolnak, és közbe fog lépni védelmükben. Isten számára ez fontos, tehát a mi számunkra is fontosnak kell lennie!

VÉKEY TAMÁS:
90. ZSOLTÁR

És megragad valami belőled,
mintha öröklét szirma volnál,
s kérdezzet
az árnyék és a fény,
és felel rá
egy tiszta, higgadt zsoltár.

Uram!
Ezeken át is
Te szóltál!
És megragad valami
furcsa sejtelem,
hogy minden,
ami létezik -
oltár.

Mert csak az létezik örökké,
ami szép,
ami igaz,
ami Te voltál,
„s Te megmaradsz
minden időben”.

Próféták kiáltó szava

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 19:1-13; 1Sámuel 8:10-18;

Ézsaiás 1:15-23; Ezékiel 16:49; Ámós 5:10-15; Mikeás 6:8

„Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel” (Mik 6:8).

Az ószövetségi próféták a Biblia legérdekesebb jellemei közé tartoznak. Nem lehetett mindig kellemes a társaságuk, de metsző hangjuk, bátor üzenetük, fájdalmuk, haragjuk és dühük miatt lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni őket. Alkalmanként még a tetteikkel is szemléltették az üzenetüket.

Isten elsősorban Izraelhez és Júdához küldte őket, a kiválasztott népet hívogatták vissza ahhoz, amire Isten kiválasztotta őket. A népet és vezetőit túl könnyen magával ragadta a környező népek életmódja meg a bálványaik. A próféták hálátlan feladata volt, hogy megtérésre készítsék népüket, időnként Isten szeretetére, a múltban értük végbevitt tetteire emlékeztetve, máskor pedig az Istentől való eltávolodás következményeire figyelmeztetve.

Amint látni fogjuk, a szegények, rászorulóknak és gyámoltalanok elnyomása volt az egyik legnagyobb bűn, ami miatt figyelmeztették a vezetőket és a népet. Igen, helytelen a bálványimádás, valóban rossz a hamis vallási szokások követése, de a gyengék és a szegények kihasználása is elítélendő!

VISSZA-VISSZATÉRŐ FELHÍVÁS AZ IGAZSÁGOSSÁGRA

Isten világosan körvonalazta Izrael népére vonatkozó tervét, ők azonban csak ritkán éltek igazán annak fényében. Nem sok generációval azután, hogy elfoglalták új országukat, arra kérték Sámuel, a prófétát és bírát, hogy nevezzen ki egy királyt népük vezetőjéül, „*mint minden népnél szokás*” (1Sám 8:5).

Mire figyelmeztetett 1Sám 8:10-18 szakaszában a próféta, miután a nép királyt kért?

Sámuel a kérést úgy értelmezte, hogy Izrael még egy lépést tett a más népekhez való hasonulás felé. Igyekezett ugyan tanácsolni az első királyt, Saul, mégsem telt el sok idő addig, míg valóra vált a próféciája. Izraelben a királyság korának tetőpontján Dávid és Salamon sem kerülte el a hatalom kísértéseit, romlását és túlkapásait. Izrael és Júda királyainak uralkodása idején Isten prófétákat küldött, hogy kifejezzék akaratát és emlékeztessék a vezetőket meg a népet, milyen felelősséget rótt rájuk Isten a társadalmuk elfeledett tagjait illetően. A héber próféták írásaiban folyamatosan, újból és újból hangzik a felhívás, hogy helyesen éljenek és teremtsenek igazságot a társadalomban. A próféták rendszeresen és sürgetően szálltak szembe a nép és a vezetők hűtlenségével, főképpen azoknak hangjaként, akik a saját érdekükben nem tudtak szót emelni, és azért voltak nehéz helyzetben, mert a nép nem követte Isten akaratát. Az ószövetségi próféták szenvedélyes hangvételéről szólva Abraham Joshua Heschel szembeállítja a mi nyugalmunkat a próféták igazságot követelő hangjával. „Világszerte előfordulnak olyan dolgok ma is, amelyek a prófétákat borzalommal töltötték el... Az igazságtalansággal szembeni heves türelmetlenségüket hisztérikus kirohanásnak vélhetjük. Mi magunk is folyamatosan tanúi vagyunk igazságtalan tetteknek és a képmutatás, a hamisság megnyilvánulásainak, gyalázatos, nyomorult dolgoknak, de ezek csak ritkán hoznak ki a sodrunkból vagy izgatnak fel túlságosan. A próféták számára azonban már a kisebb igazságtalanságok is kozmikus méretűnek tűntek” (Abraham Joshua Heschel: *The Prophets*. New York, 1962, Jewish Publication Society of America, 3-4. o.). A próféták szavai által bepillantunk Isten szívébe és gondolataiba. Az Ő nevében szólva segítenek, hogy az Úr könnyes szemével lássuk meg a világunkban lévő igazságtalanságokat és szenvedést. Szervedélyes hangjuk tettekre szólít, hogy működjünk együtt Istennel, enyhítsük és orvosoljuk a körülöttünk élők elnyomását, szenvedését.

Hogyan akarunk időnként mi is úgy tenni, „*mint minden népnél szokás*” (1Sám 8:5), amivel talán önmagunknak vagy másoknak ártunk?

ÁMÓSZ

„Nem vagyok próféta, sem prófétatanítvány. Pásztor vagyok én, és fűgét termeszték. De elhívtott engem az ÚR a nyáj mellől, és ezt mondta nekem az Úr: Eredj, és prófétálj népemnek, Izráelnek” (Ám 7:14-15, RÚF).

Ámósz nyíltan kimondja, hogy nem képzett próféta, viszont abból, ahogyan üzenetét Izrael népe elé tárja, nyilvánvaló, mennyire képes a hallgatói figyelmét a mondandójára irányítani. Népszerű témával kezd – felsorolja a környező népeket, Szíriát, Filiszteát, Föníciát, Edomot, Ammont és Moábot –, részletesen leírja bűneiket, gáztetteiket és embertelenségüket, amelyekért Isten megbünteti őket (lásd Ám 1:3–2:3). Könnyen elképzelhető, milyen örömmel fogadták az izraeliták az ellenségeik fejére olvasott vádpontokat, főleg azért, mert ellenük irányult a felsorolt népek bűneinek nagy része. Azután Ámósz szavai közelítenek a saját népe felé, Isten ítéletét hirdetik Júda felett, ami az ország kettéválása idején Izrael déli szomszédja volt. Isten nevében szólva Ámósz felidézi, hogy a nép elvetette Istent, nem tartja be parancsolatait, majd kijelenti a rájuk váró büntetést is (lásd Ám 2:4-5). Az is elképzelhető: az északi királyság lakói örömmel konstatálták, hogy Ámósz a szomszédok vétkeire mutatott.

Majd a próféta a hallgatói felé fordul, innentől a könyv további része Izrael gonoszságára, bálványimádására, igazságtalanságára összpontosít, meg arra, hogy sorozatosan kudarcot vallanak Isten előtt.

Olvassuk el Ám 3:9-11, 4:1-2, 5:10-15 és 8:4-6 verseit! Milyen bűnök miatt feddődik a próféta?

Ámósz egyáltalán nem diplomatikusan fogalmaz, a nyelvezete, a figyelmeztetései vészjóslóak, és üzenetét olyan részek is tarkítják, amelyekben az Istenhez való visszatérésre hívja népét. Kiált, hogy erősítsék meg igazságérzetüket és törődjenek a közöttük élő szegényekkel: „folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak” (Ám 5:24). Ámósz prófécijának utolsó néhány verse Isten népének jövőbeli helyreállítására mutat (lásd Ám 9:11-15). „Amikor a legmélyebbre süllyedtek a hitehagyásban és a legnagyobb volt a nyomoruk, Isten a megbocsátás és a remény üzenetét küldte hozzájuk” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 177. o.).

Talán néha szükséges keményen szólnunk, hogy valaki helyrehozza a rossz dolgokat? Honnan tudhatjuk, hogy éppen helyénvaló-e így beszélni?

MIKEÁS

„Megmondta neked, ó, ember, hogy mi a jó, és mit kíván tőled az ÚR: csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeresd az irgalmasságot, és alázatosan járj Istennel!” (Mik 6:8, ÚRK).

Mik 6:8 a Szentírás legismertebb szakaszai közé tartozik. Viszont még ha sok hasonló versből szlogent vagy „posztert” is gyártunk, valószínűleg kevésbé ismerjük a hátterüket, mint bevallanánk.

Mit tett a nép Mik 2:8-11 és 3:8-12 versei szerint, ami miatt Mikeás ítéletet mondott?

Akház király uralkodása idején újabb történelmi és lelki mélypontra jutott Isten népe Júda országában. Egyre szélesebb körben terjedt a bálványimádás a különféle gonosz szokásaival együtt. Ugyanakkor, amint a kor többi prófétája is rámutatott, a szegényeket folyamatosan kizsákmányolták, kiszigerelték.

Mikeás sem volt kevésbé az ítélet prófétája, mint a kortársai. Könyve első három fejezetének legnagyobb része hangot ad Isten haragjának és bánatának népe gonosz tettei miatt és szól a rájuk váró pusztulásról.

Isten azonban nem mondott le népéről. Még a próféták metsző hangja és kemény üzenetei is azt jelezték, hogy továbbra is törődik velük. Pontosan a szeretete és törődése miatt figyelmeztette őket. Arra vágyott, hogy megbocsáthasson nekik és helyreállíthassa őket, nem akart örökre haragudni (lásd Mik 7:18-20).

Ez tehát a háttere a jól ismert receptnek: cselekedj igazságosan, szeresd az irgalmasságot és alázatosan járj. Egyszerűnek tűnhet, mégis az ilyen hitélet a gyakorlatban sokkal nagyobb kihívást jelent, kiváltképp akkor, ha elmentésnek mutatkozik a bennünket körülvevő társadalom gyakorlatával. Amikor mások profitálnak az igazságtalanságból, kigúnyolják az irgalmat és öntelten járnak, akkor bátorság és kitartás kell ahhoz, hogy az ember igazságosan cselekedjen, szeresse az irgalmasságot és alázatosan járjon. Csakhogy ebben nem állunk egyedül: ha így teszünk, Istennel tartunk!

Mi a kapcsolat aközött, hogy igazságosan cselekszünk, szeretjük az irgalmasságot és alázatosan járunk Isten előtt?

EZÉKIEL

Ha megkérdeznénk keresztényektől, hogy nevezzék meg „Sodoma bűneit”, valószínűleg a különféle szexuális bűnöket és egyéb elfajult dolgokat sorolnák. Végére is 1Móz 19:1-13 valóban elvetemült, beteg társadalmat mutat be, amiről elmondható, hogy bőven megérett a pusztulásra.

A válasz azonban érdekes módon ennél még összetettebb. Figyeljük csak meg, mit ír Ezékiás: „*Ímé, ez volt vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg*” (Ez 16:49). Egyértelmű, hogy az Úr nem siklott át a városban terjengő elfajult szokások egyéb formái felett, itt azonban Ezékiel a gazdasági igazságtalanságokat és a szükségben lévők elhanyagolását állította a figyelem középpontjába. Lehetséges, hogy Isten szemében az anyagi téren elkövetett bűnök éppen olyan rossznak számítanak, mint az, ami a szexuális életben megесik?

Ámósz, Mikeás és Ézsaiás kora után élt Ezékiel, akinek az üzenetei szintén a közelgő pusztulásra figyelmeztettek. Miután azonban a babilóniaiak elfoglalták Jeruzsálemet és lakóit fogságba vitték, a próféta inkább Isten helyreállító ígéreteit helyezte a fókuszba.

Olvassuk el Ez 34:2-4 és 7-16 verseit! Hasonlítsuk össze Izrael korrump vezetőinek tetteit azzal, ahogyan Isten pásztorolja a népét! Ellentétben az Úr módszereivel, hogyan bántak a vezetők a leggyengébb „báránnyal”?

Valóban annyira rossz volt a nép, hogy a próféta *Sodomához hasonlította* őket, az Úr mégis utánuk nyúlt, remélve, hogy elfordíthatja őket gonoszságuktól. Újabb terve szerint visszatérnek saját földjükre, felépítik Jeruzsálemet és a templomot. Ismét megtartják majd az ünnepeket, amelyeket Ő rendelt el és a földet megint egyenlően osztják el a nép között, örökségüként (lásd Ez 47:13-48:29). Egyértelműnek tűnik, hogy Isten szándéka szerint a fogságból való visszatérés után újból életbe lép a népére vonatkozó terve, amit először Mózesnek és az izraelitáknak nyilatkoztatott ki, még Egyiptomból való kiszabadításuk után. Ennek a tervnek részét képezte az is, hogy figyeljenek a társadalom leggyengébb tagjaira és azokra, akiket kívülállóknak tekintettek.

Mennyire fontos a számodra, hogy Isten második – sőt még több – esélyt is ad, mint ahogyan a népével tette, akiknek lehetőségük volt jobb döntéseket hozni, mégis rossz útra léptek?

augusztus 1.

ÉZSAIÁS

Olvassuk el Ézs 1:15-23, 3:13-15 és 5:7-8 verseit! Mi volt a próféta válasza arra, amit a társadalomban látott?

Ézsaiás nyitó prédikációjának - az első öt fejezetnek - vegyes a témája: van benne éles bírálólat amiatt, hogy milyenné lett Isten népének társadalma, figyelmeztetés a küszöbön álló ítéletre, mivel elvetették Istent és folyamatosan helytelenül cselekszenek, ugyanakkor reményt is ad, ha a nép hajlandó visszatérni Istenhez és megreformálni életét, társadalmát. A szavaiból talán a bánat árad a legerősebben. Annak alapján, amilyennek Istent megismerte és amit az Úr akart népe között látni, a próféta siratja azt, ami elveszett, az elfeledett emberek megszámlálhatatlan sokaságát, akiknek ártottak, ugyanakkor kesereg a népre váró ítélet miatt is.

Ézsaiás a prófétai szolgálata során egy bizonyos mintát követett. Unszolta a népet, hogy emlékezzenek mindarra, amit Isten értük tett. A reményt is eléjük tárta, elmondta, hogy mit szeretne végbevinni értük az Úr a jövőben. Ezért kell keresniük Őt, mert ha újból kapcsolatba lépnek vele, visszafordulnak a tévútról és majd másképpen bánnak az emberekkel.

Az 58. és az 59. fejezetben Ézsaiás visszatér az igazság témájához. Olyan társadalomról ír, ahonnan *„eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be”* (Ézs 59:14). Azt is kijelenti azonban, hogy Isten mindent tud és megmenti népét - *„eljő... a megváltó”* (Ézs 59:20).

Ézsaiás próféta jelentős figyelmet szentel a könyvében a Messiás eljövételének, aki majd újból megalapítja Isten uralmát a földön, igazságot, irgalmat, gyógyulást és helyreállítást hozva.

Olvassuk el Ézs 9:6-7, 11:1-5, 42:1-7 és 53:4-6 verseit! Hogyan illeszkednek ezek a próféciaák ahhoz, amit Jézus életéről, szolgálatáról és haláláról tudunk? Ezek szerint mi a célja Jézus eljövételének?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Az aszír fogság” c. fejezet, 175-182. o.; „Ézsaiás elhívása” c. fejezet, 189-193. o.

„A proféták felemelték szavukat koruk kiáltó zsarnoksága, felháborító igazságtalansága, rendkívüli fényűzése, botránys dőzsölése, égbekiáltó feslettsége és züllöttsége ellen. De hiába tiltakoztak, hiába bélyegezték meg a bűnt” (i. m. 176-177. o.).

„A nép szociális helyzete különösen csüggesztő volt. Nyereségvágyból emberek házhoz házat, szántóföldhöz szántóföldet szereztek. Az igazságot elferdítették és nem könyörültek a szegényeken... Még a bíráknál is – akiknek kötelességük volt az elhagyottakat védeni – süket fülekre talált a szegények és szűkölködők, az özvegyek és árvák kiáltása... Nem csoda, ha ilyen állapotok láttán Ézsaiás visszariadt a felelősségtől, amikor Uzziás uralkodásának utolsó évében Isten megbízta, hogy vigye el intő és feddő üzenetét Júdának. Jól tudta, hogy konok ellenállással fog találkozni” (i. m. 190-191. o.).

„A proféták... e világos kijelentéseit úgy kell fogadnunk, mint Isten szavát, amely mindenkinek szól. Ragadjunk meg minden alkalmat a terheket hordozók és a lesújtottak iránti irgalmasságra, a szerető gondoskodásra és a keresztény szívességre” (i. m. 203. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Általában úgy gondoljuk, hogy a profécia a jövőt mondja meg, de a proféták nagyon is odafigyeltek koruk világára. Ennek fényében hogyan látjuk másként a szerepüket?
- 2) A proféták élete és üzenete is mutatja, hogy mennyire nehéz és veszélyes lehet az, ha valaki kiáll az igazságért. Vajon miért voltak olyan határozott nézeteik, és miért adtak hangot a panaszaiknak?
- 3) A proféták írásaiban mintha Isten időnként haragosan szólna, máskor azonban a népe iránti mélységes törődése érezhető. Jellemének e két oldalát hogyan lehet összhangba hozni egymással?

ÖSSZEFOGLALÁS: Az ószövetségi proféták mély átéléssel, gyakran haragosan és felháborodottan védelmezték Isten akaratát a nép előtt. Szenvedélyesen képviselték Isten kifejezett kívánságát, erősen kiemelve, hogy igazságot kell szolgáltatni a szegényeknek és az elnyomottaknak. Amikor az Istenhez való visszatérésre szólítottak, arra is kitértek, hogy véget kell vetni az igazságtalanságok gyakorlásának. Az Úr is megígérte ezt, amikor jobb jövőről üzent népének.

FÜLE LAJOS: A SÓ ÍZE

Mikor már semmire se jó,
a sót kidobják, eltapossák.

A Föld sója: a keresztyén nép
alig hordoz isteni ízt már,
keserű tőle a világ.

Ízetlenülő életem
nehéz lehet viselni, Jézus.
Kérlek, ne hagyd kidobni mégse!
Adj néki újra, újra ízt!

Imádjátok a Teremtőt!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 10:17-22; Zsoltár 101:1; 115:1-8;
Ézsaiás 1:10-17; 58; Márk 12:38-40

„Hát nem ez-é a böjt, amit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igazság köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden ígát szétépjetelek? Nem az-é, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtse magadat” (Ézs 58:6-7)?

Az ószövetségi próféták írásait olvasva hamar kitűnik, mennyire fájt nekik az, ahogyan sokan a szegényekkel és az elnyomottakkal bántak. A környező népeknél látottak mélyen felháborították a prófétákat és Istent, akinek a nevében szóltak (lásd pl. Ámós 1. és 2. fejezetét), de különösen haragudtak és elszomorodtak azok a gonoszságok miatt, amelyeket Isten népe követett el, hiszen ők annyi áldást kaptak. Történelmük és az Úrtól kapott törvényeik miatt nekik bölcsőbbnek kellett volna lenniük! Sajnos gyakran nem jártak helyes úton, ezért a próféták sokat beszéltek az elkésztő állapotokról.

Érdekes figyelni arra is, hogy az ószövetségi prófétáknak az igazsággal és igazságtalansággal kapcsolatos legismertebb kijelentése közül több valójában az istentiszteletet érintő tanításokból származik. Amint látni fogjuk, az igazi istentisztelet nem csak arra terjed ki, ami a vallási szertartás közben történik. A lényeg, hogy a hétköznapi életben törekedjünk arra, amit Isten fontosnak lát, tegyünk valamit mások jóléte érdekében, igyekezzünk fel-emelni az eltiport és elfeledett embereket!

BÁLVÁNYIMÁDÁS ÉS ELNYOMÁS

Nem sokkal azután, hogy kivezette Izrael népét Egyiptomból, Isten a Sínai-hegynél találkozott velük. Átadta nekik írásos formában a Tízparancsolatot, amelynek első két törvénye kimondta, hogy ne imádjanak idegen isteneket és ne készítsenek bálványokat (lásd 2Móz 20:2-6). Erre válaszul a nép megfogadta, hogy mindent megtesznek, amit Isten elrendelt és az Ő népe lesznek (lásd 2Móz 24:1-13).

Amikor azonban Mózes már csaknem hat hete fent volt a hegyen, az emberek azon kezdtek tanakodni, hogy vajon mi lehet vele. A tömeg nyomására Áron aranyborjút készített, ami előtt a nép vezetőjeként áldozatot mutatott be, aztán pedig *„leült a nép enni és inni, majd mulatozni kezdtek”* (2Móz 32:6, RÚF). Az Úr és Mózes is mélységesen felháborodott azon, hogy milyen gyorsan elfordultak Istentől és visszatértek a bálványimádáshoz. Akkor mintha csak Mózes közbenjárása mentette volna meg őket a megérdemelt büntetéstől (2Móz 32:30-34).

Isten népe túl gyakran beleesett a bálványimádás kísértésébe. Izrael és Júda királyainak történelmében elszórtan itt is, ott is látjuk a bálványimádás nyomait, aminek a hatása alatt egyes uralkodók iszonyatos dolgokba vitték bele népüket. Isten prófétákat küldött, hogy fordítsák vissza hozzá a népet, üzeneteikben ők újból és újból rámutattak a hűtlenségekre. Az ébredésre és reformációra hívás mellett gyakran figyelmeztettek arra is, hogy bánjanak jobban a közöttük élő szegényekkel, rászorulókkal és gyámoltalanokkal.

Milyen fontos elemet érzékeltet a zsoltóros Zsolt 115:1-8 szakaszában?

Az ember hajlamos hasonulni ahhoz, akit vagy amit imád, akire, amire figyel. A nép sokszor elfordult az igazság Istenének imádatától és hajlagon a környező nemzetek hamis istenei előtt, amiket általában a háború és a termékenység stílusában ábrázoltak. Ebből természetesen következett, hogy kezdett kikopni közülük az egymással való törődés és az igazságosság. Amikor más isteneket választottak, számtalan dologban megváltozott a hozzáállásuk, mint például abban, ahogyan a többiekhez viszonyultak. Ha hűségesek maradnak az Úrhoz, törődtek volna a közöttük élő szűkölködőkkel.

Beszélgessünk még arról, hogy az ember hasonul ahhoz, amit vagy akit imád! Ma milyen megnyilvánulásait látjuk ennek az elvnek?

MIÉRT MÉLTÓ ISTEN AZ IMÁDATRA?

A Biblia egésze arra szólít, hogy imádjuk Istent, és ezt többszörösen is megindokolja. Imádnunk kell Őt önmagáért, azért, amit tett, a különleges tulajdonságaiért: jóságáért, igazságáért és irgalmáért. Amikor arra gondolunk, hogy milyen Isten valójában, mit tett értünk (legfőképpen Krisztus a kereszten) és még mi mindent ígért meg, bőven találunk okot arra, hogy imádjuk és dicsőítsük Őt.

Mi készítet Isten imadására és dicsőítésére 5Móz 10:17-22, Zsolt 101:1, 146:5-10, Ézs 5:16 és 61:11 verseiben?

Nem volt újdonság Isten népe számára, hogy mindenért dicsőség illeti az Urat. Amikor kiszabadultak, magasztalták az Urat, amiért látványosan közbelépett az érdekükben. Miután Isten kivezette őket Egyiptomból és átkeltek a Vörös-tengeren, Mózes és Mirjám vezetésével dicsérő énekeket énekeltek mindazért, amit saját szemükkel láttak, amitől megmentette őket (lásd 2Mózes 15. fejezet).

Fontos volt, hogy ne feledkezzenek el Istennek az ezekben az eseményekben is megnyilatkozó igazságosságáról és kegyelméről. Amíg a nép élénken emlékezett ezekre a történetekre, amíg rendszeresen elmesélték azokat, Isten tettei és igazsága folyamatosan imádatra készítették őket még évek, sőt generációk múltán is. 5Móz 10:17-22 szakasza szintén példa arra, hogy újlag elmondták a történetet és dicsőítették Istent.

Isten igazsága először is egyszerűen része a lényének, annak, hogy ki Ő valójában, jellemének meghatározó eleme. *„Bizonyos, hogy Isten nem cselekszik gonoszsgot, a Mindenható nem ferdíti el az igazságot”* (Jób 34:12, ÚRK)! Igazságos, fontos számára az igazság – ez ok arra, hogy imádjuk és dicsőítsük Őt. Másodszor pedig Isten igazsága megmutatkozik a népe és minden szegény, elnyomott ember érdekét szolgáló igazságos tetteiben. Igazsága soha nem csupán a jellemének bemutatása. A Bibliában úgy áll előttünk Isten, mint aki *„a nyomorultak kiáltását meghallja”* (Jób 34:28). Tevékenyen, intenzíven várja, hogy helyrehozza a világunkban annyira nyilvánvaló rossz dolgokat. Ez a maga teljességében végül Isten utolsó ítéletének és a föld újjáteremtésének az idején valósul majd meg.

Az ókori Izraelnek bőven volt oka dicsőíteni az Urat, és mi, a keresz után mennyivel több okot találunk erre!

VALLÁSI ELNYOMÁS

Izrael és Júda országainak jobb periódusaiban az emberek visszatértek Isten imádatához, a templomba, bár istentiszteletükbe akkor is keveredtek bálványimádó elemek, a környező népek vallási szokásai. A próféták szerint viszont még a legnagyobb vallási igyekezetük sem volt elég ahhoz, hogy eltérítse őket a hétköznapi életben elkövetett gonoszságoktól. Bármennyi erőfeszítést is tettek, hogy az istentisztelet szertartásai alatt eléggé valóságosnak mutakozzanak, énekük hangja nem tudta elnyomni a szegények és a leigázottak kiáltásait.

Ámósz írja kora embereiről, hogy *„a szegényre törtök, és e föld szegényeinek kipusztítására”* (Ám 8:4). Láttuk rajtuk: alig várják a szertartások végét, mert minél hamarabb szeretnék újra kinyitni boltjaikat, visszatérve csaló kereskedésükhöz, hogy megvegyék *„a szegényeket pénzen, és a szűkölködőt egy öltő saruért”* (Ám 8:6).

Mit mondott az Úr Ézs 1:10-17, Ám 5:21-24 és Mik 6:6-8 verseiben az ilyen vallásos emberek szertartásairól?

Prófétái által Isten erős kifejezésekkel gúnyolja az olyan vallásoskodást és istentiszteletet, ami közben egyáltalán nem vesznek tudomást a környezetükben élők szenvedéséről és nyomorúságáról. Ám 5:21-24 szakaszában Isten kijelenti, hogy *„Gyűlölöm, megvetem ünnepeiteket, ünnepeiteket ki nem állhatom!... hallani sem akarom lantotok zengését”* (RÚF!).

Mikeás 6. fejezetében egyre terjedősebb, már szinte gúnyosnak tűnő ötletek sorát olvassuk arról, hogy mi lenne az istentisztelet legmegfelelőbb módja. A próféta csúfondárosan veti fel, hogy vigyenek égőáldozatokat, az áldozatok számát növeljék egészen *„ezernyi kosok”* és *„tízezernyi olaj-patakok”* (Mik 6:7) mértékéig, majd rátér az iszonytató, de nem ismeretlen, szélsőséges gyakorlatra: elsőszülött gyermekük feláldozására, mintha ezzel lehetne elnyerni Isten kegyét és bocsánatát.

Az Úr azonban igazából nem várt tőlük mást, mint *„hogy igazságot cselekedjél, szeresd az irgalmasságot, és alázatosan járj Isteneddél”* (Mik 6:8, ÚRK).

Kaptad már azon magad, hogy jobban odafigyeltél a vallási formásokra és a szertartásokra, mint a környezetekben való segítségnyújtásra? Mit tanultál abból az esetből?

AZ ISTENTISZTELET MÓDJA

A próféták még egy lépést említettek az istentisztelet és az igazságosság közötti kapcsolatra vonatkozóan: aktívan tenni kell a szegények és elnyomottak helyzetének javításáért, mert a szükségben lévőknek nyújtott segítség fontos része az istentiszteletnek. *Ézsaiás próféta könyve* 58. fejezetében ez az összefüggés különösen szembetűnő.

Olvassuk el Ézsaiás 58. fejezetét! A fejezet elején leírtak szerint mi romlott el Isten és népe viszonyában?

Amint már korábban is említettük, ez a bíráló olyan embereket szólít meg, akik mélységesen vallásosak. Látszólag komolyan keresik Istent, csakhogy nyilván hiába. Ezért mondja az Úr, hogy próbáljanak változtatni az istentiszteletük módján, másképpen kezdjék szolgálni Őt. Azt tartja igazi istentiszteletnek, „*hogy megnyitod a gonoszság bilincseit, megoldod az iga köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és minden ígát széttörsz*” (Ézs 58:6, ÚRK), valamint azt, ha enni adnak az éhezőknek, hajlékot a hontalanoknak és segítenek az ínségben lévőkön. Az Ige nem úgy említi az ilyen tevékenységeket, mintha az istentisztelet kizárólagos formái volnának, viszont Isten valóban fontosnak tartja, hogy ez is egy módja legyen az imádatunknak. Talán még jobb is a sokkal hagyományosabb szertartásoknál. Ugyanis itt nem csupán befelé forduló tevékenységről van szó, hanem olyasmiről, ami Isten tisztelőinek a környezetében mindenkinek áldást visz. „Az istentisztelet valódi célja, hogy emberek felszabaduljanak a bűn terhei alól, vége legyen a türelmetlenségnek és elnyomásnak, igazságot, szabadságot és békét hozzon” (*The SDA Bible Commentary*. 4. köt. 306. o.).

Ézs 58:8-12 verseiben az istentiszteletnek e formáira válaszul az Úr áldásokat ígér. Lényegében kijelenti: ha az ember kevésbé koncentrálna csak önmagára, tapasztalna, hogy Isten vele és általa munkálkodik a gyógyulásért és helyreállításért. Érdekes módon a fejezet összekapcsolja az istentiszteletnek ezt a formáját az örömteli szombatünnepeléssel. Már korábban is utaltunk a szombat és a szolgálat közötti szoros összefüggésre, de ezek a versek mindkettőre kitérnek, amikor arra szólítják az embert, hogy legyen étellel teli az istentisztelete és fedezze fel Isten áldásait. Ellen G. White ezekről a versekről gondolkodva jegyzi meg: „az Úr szombatjának megtartóira hárul annak a felelőssége, hogy irgalommal jót cselekedjenek” (*Welfare Ministry*. 121. o.).

SZERETET ÉS HŰSÉG

Amikor kora vallási vezetői bíralták Jézust, mert „bűnösökkel” evett együtt, Ő Hóseás prófétát idézve felelte, hogy keressék meg a könyvekben, mire gondolt Isten valójában ezzel a kijelentéssel: „*irgalmasságot akarok és nem áldozatot*” (Mt 9:13, idézi Hós 6:6).

Amint tudjuk, Jézus egész élete a gondoskodás és szolgálat jegyében telt. Az emberekkel való kapcsolata, a gyógyításai és sok példázata is azt mutatja és arra vezet, hogy ilyen életmóddal kell kifejezésre juttatni az Isten iránti őszinte tiszteletet. Legádázabb kritikussai a vallási vezetők voltak, de Jézus is a legélesebb bírálattal illette őket. Ézsaiás korának vallásos népéhez hasonlóan ők szintén úgy képzelték, hogy vallási cselekményeikkel biztosították maguknak a különleges kapcsolatot Istennel, de közben kihasználták a szegényeket és nem törődtek a nélkülözőkkel. Tetteik nem álltak összhangban istentiszteletükkel, ezért Jézus a leghatározottabban elítélte képmutatásukat.

Olvassuk el Mk 12:38-40 verseit! Miért említette meg Jézus az írástudókkal kapcsolatban, hogy „*az özvegyeknek házát fölemészti*”? Mi az oka annak, hogy az ilyen emberek „*súlyosabb ítélet alá*” esnek?

Máté evangéliuma 23. fejezetében találjuk Jézus legfélelmetesebb prédikációját – kiváltképp a vallásos emberek szempontjából. Nemcsak azt vetette a szemükre, hogy nem segítenek a hátrányos helyzetben lévőkön, hanem szerinte az ilyen vallás még nagyobb terheket rak rájuk. Tetteikkel vagy időnként azzal, hogy éppen nem tesznek semmit, bezárják „*a mennyek országát az emberek előtt*” (Mt 23:13, RÚF).

Az évszázadokkal korábban élt próféták szavait visszhangozva Jézus rámutatott, hogy óriási szakadék tátong szigorú vallási cselekményeik és az igazságtalanságok között, amelyeket eltúrtek vagy még hasznot is húztak belőlük. „*Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhanyagoljátok azt, ami a törvényben ezeknél fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget*” (Mt 23:23, ÚRK)! Majd hamar hozzátette, hogy egyáltalán nem a vallási szokások és cselekmények a rosszak, csakhogy a tisztességes eljárást nem lehet ezekkel pótolni.

Hogyan kerülhetjük el azt a csapdát, miszerint az igazság ismerete önmagában elég?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Jaj a farizeusoknak” c. fejezet, 514-524. o.

„A gyakorlati kegyesség értékét hangsúlyozva a próféta megismételte a tanácsot, amelyet Izrael századokkal előbb kapott... Jahve szolgálói korszakról korszakra elismételték ezeket a tanácsokat azoknak, akiket az irgalmasság elfelejtésének veszélye és a formai vallásosság fenyegetett” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 202-203. o.). „Azt az útmutatást kaptam, hogy fordítsam népünk figyelmét Ézsaiás 58. fejezetére. Olvassuk figyelmesen ezt a részt és tudatosítsuk magunkban, hogy milyen is az a szolgálat, ami életet hoz a gyülekezetekbe! Az evangélium művét a nagylelkűségünk és a munkánk eszközével vigyük előre! Amikor szenvedőkkel találkozunk, akiknek segítségre van szüksége, segítsünk! Ha éhezőket látunk, adjunk nekik enni! Aki ezt teszi, Krisztus szolgálatának soraiban halad. A Mester szent feladata a jótékonyosság munkája volt. Népünk tagjai mindenütt igyekezzenek részt venni ebben” (Ellen G. White: *Welfare Ministry*. 29. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondoltunk már arra, hogy az igazságosság és az irgalom az istentisztelet része? Mit változtat ez az emberekhez való viszonyulásunkon? Az istentiszteletről alkotott felfogásunkon is alakít ez a felismerés?
- 2) Mit tehetünk, nehogy egyéni és közösségi hitéletünkben elhanyagoljuk, „ami a törvényben ezeknél fontosabb” (Mt 23:23, ÚRK)? Fel tudunk idézni néhány példát, amire mondható, hogy „megszűritek a szűnyogot, a tevét pedig elnyelitek” (Mt 23:24)?
- 3) Miért olyan nagy bűn a képmutatás? Nem jobb, ha legalább megpróbálunk jó képet mutatni?
- 4) Mit változtat a világgépünkön, ha tudjuk, hogy a próféták szavai szerint Isten hogyan viszonyul a szegényekhez, szűkölködőkhöz? Mennyire hatnának ránk másként a helyi hírek, ha mindent a próféták szemével látnánk és az ő fülükkel hallgatnánk?

ÖSSZEFOGLALÁS: A prófétákat aggasztotta az országban zajló gonoszság, de különösen odafigyeltek arra, amit olyanok követek el, akik Isten tisztelőinek mondták magukat. Sem a próféták, sem Jézus szemében nem fér össze az istentisztelet az igazságtalansággal, mert az képmutatás. A szegényekről és a rászorulókról gondoskodni, az elnyomás ellen fellépni – ez az igaz istentisztelet, amit elvár az Úr.

BALASSI BÁLINT: ADJ MÁR CSENDESSÉGET

Adj már csendességet, lelki békességet, mennybéli Úr,
Bujdosó elmémet, ódd bútól szívemet, kit sok kín fúr.

Sok ideje immár, hogy lelkem szomjan vár mentségre,
Őrizd, ne hagyd, ébreszd, haragod ne gerjeszd vesztségére.

Nem kicsiny munkával: Fiad halálával váltottál meg,
Kinek érdeméért most szükségemet teljesítsd meg.

Irgalmad nagysága, nem vétkem rútsága feljebb való,
Irgalmad végtelen, de bűnöm éktelen s romlást valló.

Jó voltod változást, gazdagságod fogyást érezhet-e?
Ki engem, szolgálodat, mint régen sokakat ébreszthet-e?

Nem kell kételkednem. Sőt: jót reménylenem ígéd szerint!
Megadod kedvesen, mit ígérsz kegyesen, hitem szerint.

Nyisd fel hát karodnak, szentséges markodnak áldott zárját,
Add meg életemnek, nyomorult fejemnek letört szárnyát.

Repülvén áldjalak, élvén imádjalak vétek nélkül,
Kit jól gyakorolván, haljak megnyugodván, bú s kín nélkül.

Jézus és a segítségre szoruló

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 53:3-6; Máté 12:15-21; 21:12-16;
Márk 11:15-19; Lukács 1:46-55; 4:16-21; 7:18-23

„Az Úrnak lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (Lk 4:18-19).

Testet öltése egyéb okai mellett Jézus azért jött el, hogy bemutassa, milyen Isten. Ezt a tanításaival, az áldozatával és az életével tette, vagyis azzal, ahogyan a hétköznapi emberekkel bánt. Sok cselekedete azonnali, valóságos változást hozott az emberek életében.

Az ószövetségi próféták előre szóltak a Messiás szolgálatának erről az oldaláról, mint ahogy Jézus anyja, Mária tette vagy maga Jézus is, amikor az első lejegyzett prédikációjában (Lukács 4. fejezete) összefoglalta küldetése lényegét. Jézus története elmondásakor az evangélium írói gyakran az ószövetségi próféták szavaival magyarázták el, hogy mit miért tett. Az életét ezzel egyértelműen e próféták hagyományai szerint mutatták be, aminek részét képezte a könyörület a szegények és az elnyomottak iránt.

A vallási vezetők azonban fenyegetést láttak Jézusban. Az igazságtalanság és a kegyetlenség iszonytató példája, ahogyan elfogták, hamisan megvádolták, majd keresztre feszítették. Jézusban Isten különös módon tudja, hogy milyen érzés, ha valakivel igazságtalanul bánnak. A halálával mindenki előtt lelepleződött a gonoszság borzalmas volta, de feltámadásával győzött az élet, a jóság és az üdvösség.

MÁRIA ÉNEKE

Képzeljük el ezt a helyzetet: Máriát alig néhány nappal korábban megszólította Gábrriel angyal és elmondta neki, hogy ő lesz az anyja Jézusnak, a Magasságos Isten Fiának. Mária erről senkinek sem szólt. Elment meglátogatni egy idősebb rokonát, Erzsébetet, aki szintén csoda folytán várt gyermeket. Mielőtt Mária még egy szót is szólhatott volna, az ihletés hatása alatt Erzsébet egyből tudta, hogy milyen újsággal kereste fel Mária, és együtt kezdték dicsőíteni Istent az ígéreteiért és jóságáért.

Olvassuk el Lk 1:46-55 verseit, és figyeljük meg, hogyan magasztalja Mária Istent azért, amit vele tett - „*Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas*” (Lk 1:49) -, illetve azért, ahogyan általában viszonyul az emberekhez. Miért fontos tehát a személyes és általános tapasztalatokra is kitérni, amikor Istent dicsőítjük és imádjuk?

Gyönyörű ez az ének, jól illene még a zoltárok vagy a héber próféták írásai közé is. Máriából árad az Isten iránti csodálat és hála. Nyilván látta, ahogyan Isten az ő életében cselekszik, de gondolt az Úr tervének szélesebb körére is, arra, ami a népére és az emberiségre vonatkozik.

Mária értelmezése szerint Isten nemcsak hatalmas és dicséretre méltó, hanem könyörületes is, aki számára különösen fontosak az alázatos, elnyomott és szegény emberek. Még alig távozott az angyal, aki bejelentette neki, hogy fia fog születni, amikor ő már így énekelt: „*Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megaláztatokat emelt fel. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen*” (Lk 1:52-53, ÚRK).

Jézust a földi életéről szóló történetnek már a legelején Úrnak nevezték (lásd Lk 1:43), de úgy, mint aki egy egészen másfajta ország uralkodója. Számos kommentátor szerint a világ birodalmainak megszokott társadalmi rendjéhez viszonyítva „fordított” ország az, amit bevezetni és megalapítani jött. A Jézus országát bemutató leírásokban a világ hatalmasai és vagyonosai a legkisebbek, míg a szegények és az elnyomottak felszabadulnak, „betelnek” és felemeltetnek.

Az egyháznak Isten országát kellene bemutatnia, de mennyire képes példával szolgálni erre a „fordított” országra, amiről Mária énekelt? Hogyan lehetséges ez anélkül, hogy igazságtalanság történne a gazdagokkal és a hatalmasokkal - akiket Krisztus szintén szeret?

JÉZUS KÜLDETÉSNYILATKOZATA

Akár ez volt az aznapra előírt felolvasási szakasz, akár maga Jézus választotta az alkalomhoz illő gondolatot (Ézs 61:1-2), nem véletlen, hogy első nyilvános prédikációjának éppen ez volt az alapigéje. Az sem véletlen, hogy Lk 4:16-21 szakaszában Jézus rövid beszédének leírásával - „*Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra*” (21. vers) - kezdődik Lukács beszámolója Jézus nyilvános szolgálatáról.

Mintha Jézus folytatta volna Mária énekének a gondolatát a „fordított országról”, amit éppen akkor kezdett megvalósítani. Ő is, éppúgy, mint Lukács a Messiás történetének elmondásakor Ézsaiás próféciájával magyarázta a tetteit, amivel tulajdonképpen szintén azt fejezte ki, amit harminc évvel korábban Mária körvonalazott. A szegények, a szenvedők és az elnyomottak állnak a Jézus által hozott jó hír fókuszában.

Jézus a küldetésnyilatkozataként közölte ezeket a verseket *Ézsaiás próféta könyve* 61. fejezetéből. Fontos volt, hogy szolgálata és küldetése lelki, ugyanakkor gyakorlati is legyen. Be akarta mutatni, hogy a lelki és a gyakorlati oldal nem is áll olyan messze egymástól, mint ahogy mi néha gondoljuk. Jézus és a tanítványai szemében az emberekről való fizikai és gyakorlati gondoskodás legalábbis része a lelki gondviselésnek.

Olvassuk el és hasonlítsuk össze Lk 4:16-21 és 7:18-23 szakaszait! Vajon miért így válaszolt Jézus? Mi hogyan felelnénk az istenségére és Messiás voltára vonatkozó kérdésekre?

Amikor Jézus elküldte a tanítványait, olyan feladatot bízott rájuk, ami összhangban állt a saját missziójával. Hirdetniük kellett, hogy „*Elközelített a mennyeknek országa*” (Mt 10:7), de mást is meghagyott nekik: „*Betegeket gyógyítsatok, halottakat támasszatok, leprásokat tisztítsatok, ördögöket űztek*” (Mt 10:8, ÚRK). Amit az Ő nevében tettek, mindazzal Jézus szolgálatának, országának értékeit és elveit kellett tükrözniük, azoknak kellett érvényt szerezniük, hiszen Ő ebbe az országba hívta az embereket. A tanítványoknak is végezniük kellett a jézusi küldetést, segítve az utolsókat, a legkisebbeket és az elveszetteket.

Hogyan lehet egyensúlyban tartani ezt a munkát a hármass angalyi üzenet képviselésével a pusztulásba tartó világban? Miért elengedhetetlen, hogy így vagy úgy kapcsolódjon a „jelenvaló igazsághoz” minden, amit teszünk?

JÉZUS GYÓGYÍTÁSAI

Az evangéliumokban mindenütt találkozunk Jézus csodáival, főként a gyógyításaival. Pontosan úgy, ahogy Ézsaiás megjövendölte, Ő valóban meggyógyította a vakokat, felszabadította azokat, akiket megkötözött a betegség, némelyeket a szenvedés hosszú évei után (lásd pl. Mk 5:24-34; Jn 5:1-15). Persze még ennél is többet tett: segített, hogy a sánta járni tudjon, megtisztított leprásokat, nemcsak a szavával, hanem meg is érintette őket, pedig „tisztátalanok” voltak. Kiűzött ördögi lelkeket, akik emberek testlélkét hatalmukba kerítették, sőt még halottakat is feltámasztott.

Gondolhatnánk, hogy a csodáival tömegeket vonzott, és a kétkedők, bírálók előtt bizonyította hatalmát, csak hogy nem mindig így történt. Sokszor előfordult, hogy aki meggyógyult, annak meghagyta, ne beszéljen a vele történekről. Többnyire ennek nem nagyon tudtak eleget tenni, képtelenek voltak magukban tartani a nagyszerű hírt, de Jézus azt akarta bemutatni, hogy a csodái jelentősége jóval nagyobb – nem pusztán a szenzáció miatt történtek. Természetesen a legfőbb célja az volt, hogy az emberek üdvösséget nyerjenek benne.

Jézus gyógyító csodái a könyörületét fejezték ki. *Máté evangéliuma* beszámol róla az ötezer ember meggyógyulásának esete előtt, hogy „Amikor Jézus kiszállt, nagy sokaságot látott maga körül, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket” (Mt 14:14, ÚRK). Érezte a szenvedők fájdalemát, és mindent megtett, hogy segítsen azoknak, akikkel kapcsolatba került, felemelje őket.

Mt 12:15-21 szakaszában az evangélista utalt Ézsaiás próféciájára. Hogyan fejezi ki Ézsaiás és Máté is, hogy Jézus tettének a jelentősége jóval túlmutatott néhány – akár néhány száz – beteg ember meggyógyításán?

„Krisztus minden csodája istenségének egy-egy jele volt. Pontosan azt művelte, amit a Messiásról megjövendöltek, de a farizeusok ezeket az irgalmas cselekedeteket valóságos sértésnek tekintették. A zsidó vezetők szívtelen közönnyel nézték az emberi szenvedéseket. Sok esetben önzésük, elnyomásuk okozta a szenvedést, melyen Krisztus könnyített. Ezért csodái szemrehányásként érték őket” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 342. o.).

Jézus gyógyító csodái az irgalom és az igazság tettei voltak, de sosem maga a csoda volt a végcél. Krisztus minden tette legfőképpen arra irányult, hogy az örök életre vezesse az embereket (lásd Jn 17:3).

A TEMPLOM MEGTISZTÍTÁSA

Az evangéliumok történeteit olvasva gyakran szelídnek látjuk Jézust – törődik a betegekkel, a gyerekekkel, megkeresi az elveszetteket és Isten országáról beszél. Ezért találhatjuk meglepőnek azokat az eseteket, amikor erőlyesen és nagy határozottsággal lép fel, főként kora vallási vezetőivel és azok szokásaival szemben.

Olvassuk el Mt 21:12-16, Mk 11:15-19, Lk 19:45-48 és Jn 2:13-17 verseit! Mi a jelentősége annak, hogy mindegyik evangélium beszámol erről a történetről?

Aligha meglepő, hogy mindegyik evangéliumban szerepel ez a drámával, cselekménnyel és szenvedéllyel teli történet. Jézust nyilván zavarta, ami a templomban folyt, hogy az igaz istentisztelet helyén áldozati állatokkal kereskedtek. Elképesztő megszentésgtelenítése ez a világ bűneiért hozott helyettesítő halálának, mindannak, amit ez jelent!

Határozott fellépése nagyon is illik a héber próféták hagyományaihoz. Erre utal mindegyik evangéliumi beszámolóban Jézus, mint ahogyan az evangélista is, amikor Ézsaiást, Jeremiást vagy a Zsoltárokat idézve magyarázza a történeteket. Az emberek prófétának tekintették Jézust (lásd Mt 21:11), és odamentek hozzá a kereskedők és a pénzváltók kiűzése után, amikor gyógyított a templom udvarán. Meggyógyultak az érintésétől és remény ébredt a szívükben, miközben hallgatták a tanítását.

A vallási vezetők szintén prófétát láttak Jézusban – úgy tekintettek rá, mint aki veszélyezteti a hatalmukat és társadalmi rendjük stabilitását. Ezért kimentek, hogy a meggyilkolását tervezzék, amint az elődeik is szövetkeztek a próféták ellen a korábbi századokban (lásd Lk 19:47-48).

Mit tehetünk egyénileg azért, nehogy a gyülekezetünknek is arra legyen szüksége, mint Krisztus napjaiban a templomnak? Hogyan kerülhetjük el ezeket a lelki veszélyeket? Mi minden jelenthet ilyen veszélyt?

KRISZTUS KERESZTJE

Vigasztaló a tudat, hogy Isten látja és hallja a szegények, elnyomottak kiáltását. Az viszont egészen elképesztő, hogy Jézusban Isten a világ legembertelenebb, legkegyetlenebb és legigazságtalanabb bánásmódját tapasztalta és viselte el. Egész életében, szolgálatával együttérzést és jóságot gyakorolt, mégis gyűlöletből, irigységből gyilkolták meg, igazságtalanul.

Attól kezdve, hogy gyötrődve imádkozott a Gecsemáné-kertben, majd elfogták, „kihallgatták”, megkínózták, kigúnyolták, keresztre feszítették, egészen a haláláig szenvedte a fájdalom, kegyetlenség, gonoszság fárasztó megpróbáltatásait, amelyekkel az elnyomó hatalom sújtotta, és mindezt még csak súlyosabbá tette ártatlansága, tisztasága és jósága. „...megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2:7-8, RÚF). A megváltás történetén át nézve látjuk meg igazán Jézus értünk hozott áldozatának csodálatos voltát, de nem szabad elfelejtenünk a brutalitását sem a kiállt szenvedésének, sem a vele szemben elkövetett igazságtalanságnak!

Mit fejez ki Ézs 53:3-6 szakasza arról, ami Jézussal történt, aki ártatlanul szenvedett a vétkesekért? A próféta szavai hogyan segítenek megérteni, hogy mit vállalt Jézus értünk?

Jézus személyében Isten tudja, hogy milyen érzés gonoszság és igazságtalanság áldozatává válni. Felháborító, ha kivégeznek egy ártatlan embert, Isten meggyilkolása azonban még inkább az. Isten annyira azonosult velünk megtört, bűnbe süllyedt állapotunkban, hogy nem vonhatjuk kétségbe együttérzését, könyörületét és hűségét. „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” (Zsid 4:15). Mennyire bemutatja ez Istenünk jellemét! Fel sem tudjuk fogni Isten jóságát, amire a kereszt rámutat!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „A szolgálat napjai” c. fejezet, 19-30. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A templom ismételt megtisztítása” c. fejezet, 495-505. o.; „Pilátus palotájának udvarán” c. fejezet, 628-648. o.

„Isten az Ige által kétségtelessé teszi, hogy törvényének áthágóira büntetés vár. Akik azzal áltatják magukat, hogy Isten irgalmasabb annál, mintsem végrehajtsa azt a büntetést, amit az igazság megkíván, azok nézzenek fel a Golgotára! Isten büntelen Fiának halála tanúsítja, hogy »a bűn zsoldja halál«; hogy Isten törvényének megsértőjét jogos büntetés sújtja. A büntelen Krisztus bűnné lett az emberért. Viselte a törvényszegés szégyenét; szenvedett, mert Atyja elfordította arcát tőle, mígnem a Fiú szíve meghasadt és ki-lehelte lelkét. A menny az ember üdvösségéért hozta ezt az áldozatot. Más mód nem volt a bűn büntetésének feloldására. Aki nem fogadja el az ilyen áron nyújtott engesztelést, annak saját magának kell viselnie törvényszegésének terhét és büntetését” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 463-464. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

Krisztus soha nem hirdetett politikai reformot „ország” elhozatala érdekében. A történelem tele van szomorú esetekkel, amikor emberek erőszakhoz és kegyetlenséghez folyamodva arra hivatkoztak, hogy az elnyomottakat és a gyengéket segítik. Ilyenkor általában az történt, hogy az egyik elnyomó osztályt felváltotta a másik. A keresztények együttműködhetnek, sőt, együtt is kell működniük a fennálló hatalommal a lesújtott emberek helyzetének javítása érdekében. Viszont miért kell mindig tartózkodni attól, hogy céljaik elérése érdekében belefolyjanak a politikába?

ÖSSZEFOGLALÁS: Az evangéliumok az ószövetségi próféták szavaira utalva beszélnek Jézus szolgálatáról és magyarázzák azt. Jó hír a szegényeknek, szabadulás az elnyomottaknak, gyógyulás a megtörtetteknek - ezekkel a jellemzőkkel hirdették a Messiást, Jézus pedig éppen ezt mutatta be egész szolgálatával. Halálával elszenvedte a legnagyobb igazságtalanságot, és végül győzött a bűnös és embertelen faj felett. Értünk vállalt, igazságtalan halálának köszönhetően bocsánatot nyerhetünk bűneinkre és miénk lehet az örök élet ígérete.

KIS SZABÓ JUDIT: KRISZTUSI

Adni, amikor nem kaptál
kérni, amikor nem osztanak
kapni, amikor elfogyott
köszönni, amikor adhatsz
birtokolni, amikor semmid sincs
felállni, amikor elbotlasz
térdelni, amikor felemelnek
cselekedni, amikor nem lehet
tenni, amikor akadályoznak
szárnyalni, amikor erőd fogy
menni, amikor nincsen út
jutni, amikor lehetetlen
várni, amikor ott vagy
szólni, amikor nem szabad
hinni, amikor nem látod
bízni, amikor nincs esély
ölelni, amikor bánatnak
áldani, amikor átkoznak
hálásnak lenni, amikor elveszik
szabadnak lenni, amikor kötöznek
szeretni, amikor gyűlölnek.

A legkisebbek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 5:2-16, 38-48; 25:31-46;
Lukács 12:13-21; 16:19-31; Róma 12:20-21

„A király így felel majd nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg” (Mt 25:40, RÚF).

Jézus egész életében másokkal törődött, különös figyelmet fordított a szenvedőkre és az elveszettekre, gondolhatjuk tehát, hogy sok a mondanivalója a gondoskodó életről.

A tanítása gyakorlatias, arra fókuszál, hogy mit jelent Isten követőjeként élni. Igazságosságra, kedvességre és könyörületre biztat, mert Ő is így élt a földön. A példáját követve szolgálni fogunk másoknak, hiszen Ő is így tett.

Jézus beszélt Isten országáról és arról, hogy valójában ennek már itt is részesei lehetünk. Olyan életforma ez, ami más fontossági sorrenddel, értékekkel, erkölcsi elvekkkel működik, mint a földi országok. Példát adnak rá Jézus tanításai, amelyekben nagy hangsúly kerül arra, hogyan szolgáljuk Istent és miként viszonyuljunk a többi emberhez. Azt is látni fogjuk, hogy az embereknek segítve – ha törődünk a szükségleteikkel és felemeljük őket – közvetlenül Istent szolgálhatjuk.

A HEGYI BESZÉD BEVEZETÉSE

Jézus leghosszabb prédikációja, a tanításainak gyűjteménye a Hegyi Beszéd. Három fejezetben ad áttekintést arról, hogy milyen az élet Isten országában. A bevezetőben értékek sorát nevezi meg a *boldogmondásokként* ismert részben.

Mt 5:2-16 verseiben mi a közös jellemzője ennek a kilenc értéknek, illetve azoknak az embereknek, akiket Jézus „boldognak” nevez?

Szavai mély lelki jelentősége mellett nem szabad megfeledkeznünk a gyakorlati oldalról sem. Jézus kifejezte, hogy fel kell ismerni a szegénységet önmagunkban és a világban. Beszél az igazságról, az alázatról, a kegyelemről, a békességre törekvésről és a tiszta szívről. Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy e tulajdonságok mennyire megváltoztatják az életünket és a világunkat, ha valóban így élünk. A gyakorlati értelmezést hangsúlyozta Jézus következő kijelentése, amelyben felszólította a tanítványait, hogy éljenek úgy, mint a világ sója és világossága (Mt 5:13-16).

Helyes használat mellett a só és a világosság is pozitív változást hoz ott, ahol éppen hat. A só kiemeli az ételek ízét, valamint tartósítja is, amihez hozzáadják. Azt szimbolizálja, hogy jó hatást kell kifejtenünk a környezetünkben. A világosság kiszorítja a sötétséget, láthatóvá teszi az akadályokat és a veszélyeket, a ház vagy a város biztonságosabb lesz általa, tájékozódási pontot ad még távolról is. Jézus azt mondta, hogy mint sötét éjszakán a fény, *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat”* (Mt 5:16, RÚF).

A só és a fény szimbóluma is mutatja: a tanítványoknak felelőssége, hogy hassanak a körülöttük élőkre és javítsanak a helyzetükön. Úgy válhatunk sóvá és világossággá, ha akkor és úgy sírunk, amikor és ahogyan kell, tiszta a szívünk, alázatosan, irgalommal fordulunk az emberekhez, törekszünk a békességre és elviseljük az elnyomást. Prédikációja kezdetén Jézus arra hív, hogy testesítsük meg országának néha „lebecsült értékeit”.

Aktív-e a gyülekezetünk a környéken sóként és világosságként? Mennyivel lett jobb a környezetünk a gyülekezet tevékenysége miatt? Ha eltűnne a közösségünk onnan, ahol addig volt, vajon észrevennék?

JÓVAL GYŐZNI MEG A ROSSZAT

Amikor Jézus tanításairól gondolkozunk, figyelembe kell venni az embereket is, akikhez szólt, meg a körülményeiket. Nagy tömegek kezdtek követni azokból a régiókból, ahol szolgált (lásd Mt 4:25; 5:1), többségében egyszerű emberek, akik a Római Birodalom fennhatósága alatt éltek, de voltak közöttük zsidó fejedelmek és vallási vezetők is. Az átlagemberek élete nehéz volt. Csak kevés dologban dönthettek a saját sorsukról, nagy adókat kellett fizetniük és vallási tradíciók neheztedek rájuk.

Amikor Jézus tanított, nyilván igyekezett jobb életmódot hirdetni, hogy az emberek minden körülmények között méltósággal, bátran élhessenek. Ennek egyik példáját találjuk Mt 5:38-48 szakaszában. Annyira ismertté váltak az ilyen tanácsok, hogy „fordítsd felé a másik orcádat is”, „engedd oda néki a felsőt [ruhádat] is”, „menj el vele kettőre [két mérföldre]”, hogy már szinte közhelynek számítanak. Csakhogy az ismertséggel még nem jár együtt a Jézus által tanított radikális cselekvés és hozzáállás.

A helyzetek, amelyeket Jézus említett, sok hallgató számára hétköznapi tapasztalatok voltak. Gyakran kegyetlenül rájuk támadtak az „előljáróik” vagy uraik. Sokan eladósodtak és elvesztették földjüket, ami azé lett, aki től kölcsönkértek. Gyakran előfordult az is, hogy a megszálló római katonának munkára kényszerítették őket. Jézus arra tanította az embereket, hogy ilyenkor helyesen járjanak el, bánjanak jobban az elnyomóval, mint megérdemli, így nem veszítik el az emberi tartásukat. Az elnyomók igyekeztek erővel fellépni, a népnek viszont mindig megvolt a választási szabadsága, hogy erre hogyan válaszolnak. Az erőszakmentes ellenállással és a nagylelkűségükkel leleplezték az elnyomók gonoszságát és az igazságtalanságukat.

Hasonlítsuk össze Mt 5:38-48 és Róm 12:20-21 verseit! Hogyan valósíthatjuk meg az életünkben ezeket a radikális elveket?

Jézus „a törvény és a próféták” – amit a szent írásokban Ószövetségnek neveznek – összefoglalását adta egy egyszerű elvvel, amit *aranyszabályként* ismerünk: „Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Mt 7:12). Mi az, amit éppen most megtehetünk, kerüljön bármibe, hogy az útmutatása szerint éljünk?

AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS

Lk 10:25-27 verseiben a Jézushoz forduló törvénytudó az ószövetségi törvények alapján szabályosan összefoglalta, hogy milyen az Isten szemében kedves élet. Hogyan kapcsolódik egymáshoz a két parancsolat?

Amikor Jézust megkérdezték valamiről, a válaszát gyakran másként zárta, mint ahogy a kérdező fél várta volna. 3Móz 19:18 versében az áll, hogy „szeresd felebarátodat, mint magadat.” Úgy tűnik, a Jézus korabeli hívők sok időt és energiát szántak annak megvitatására, hogy milyen mértékig és korlátok között értendő a „felebarátra” vonatkozó elv.

Jézus már korábban is igyekezett tágítani a követői fogalmait ezt az elvet illetően, amikor kijelentette, hogy nemcsak szeretniük kell a felebarátaikat, hanem mindenkivel jót is kell tenni. „*Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy így menyeyei Atyátoknak fiai legyetek, mert ő felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak*” (Mt 5:44-45, RÚF). Amikor azonban a vallási törvények szakértője próbára akarta tenni Jézust, visszatért a vitatott kérdéshez: „*De ki az én felebarátom*” (Lk 10:29)? Erre felelt Jézus az irgalmas samaritánus történetével, amivel nem a „felebarát” fogalmának meghatározását akarta adni, hanem lényegében ezt mondta: „Menj és légy a felebarátja bárkinek, akinek szüksége van a segítségedre” (lásd Lk 10:36-37)!

Olvassuk el Lk 10:30-37 szakaszát! Mi az érdekes abban, ahogyan Jézus összehasonlítja a három embert, akik észreveszik az út szélén fekvő, segítségre szoruló férfit?

Tanításaiban Jézus általában azokat bírálta a legélesebben, akik vallásosnak mutatták magukat, de nem törődtek a szenvedőkkel. „Az irgalmas samaritánus történetével Krisztus az igaz vallás természetét szemlélteti. Bemutatja, hogy az nem rendszerekből, hitvallásokból vagy szertartásokból áll, hanem abból, ha a szeretetet tettekkel fejezzük ki, a legnagyobb jót viszsziük véghez másokért, és igazán jók vagyunk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 420. o.).

Amikor Jézus példával akarta bemutatni, mit vár Isten azoktól, akik a követőinek vallják magukat, egy kívülállóra mutatott, olyan valakire, akit általában nem tartottak hűségeseknek Istenhez. Amikor mi is azt tudakoljuk Jézustól, mit kell tennünk, hogy örök életet nyerjünk, végeredményben nekünk is ezt tanítja: menj és légyél a felebarátja mindenkinek, aki segítséget lát!

A GAZDAG ÉS LÁZÁR

A gazdag emberről és Lázárról szóló példázatában (lásd Lk 16:19-31) Jézus két ember életét hasonlítja össze: az egyik gazdag, a másik pedig rettentően szegény. Mivel nem volt szociális ellátás, sem kórházak vagy népkonyhák, a szegények, fogyatékkal élők, nélkülözők általában a gazdagok háza előtt koldultak. Általában elvárták a gazdagoktól, hogy a javaik egy kis részével enyhítsék a szenvedők nyomorát. Ebben a történetben azonban a gazdag ember „önző közönnyel tűrte, hogy testvére szükségét szenvedjen” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 174. o.). Amíg éltek, mindegyikük helyzete változatlan maradt, haláluk után, Isten ítélete nyomán azonban döbbenetes változás állt be.

Vessük össze Lk 12:13-21 és 16:19-31 részeit! Milyen hasonlóságokat és különbségeket találunk a két történet között? Mit tanít mindkét példázat?

Semmi nem utal arra, hogy a példázatbeli gazdagok rossz úton szereztek volna vagyonukat. Talán mindketten keményen megdolgoztak érte, jól gazdálkodtak és élveztek Isten áldását. Mégis az élethez, Istenhez, a pénzhez és a többi emberhez való hozzáállásukban elromlott valami, amiért óriási, örök árat fizettek.

A Jézus korában népszerű elképzelést felhasználva a gazdag ember és Lázár története azt tanítja, hogy az életben meghozott döntéseink meghatározóak a túlvilág szempontjából. A döntéseinket és fontosságai sorrendünket mutatja az is, hogyan viszonyulunk a segítséget kérőkhöz vagy a szükségben lévőkhöz. Amint „Ábrahám” elmondja a szenvedő gazdagnak, a Bibliában bőségesen találunk útmutatást a helyes választáshoz: „*Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassák azokat*” (Lk 16:29, ÚRK)!

Jézus tanítása szerint a gazdagság kísértései – akár a megszerzése, akár a megtartása, akár a keresése – egyaránt eltávolíthatnak az országától (meg a többi embertől) és önzővé tehetnek. Jézus kér, hogy keressük először az Ő országát és az áldásainkból juttassunk másoknak is, főként azoknak, akik szükségét látnak.

Bármilyen anyagi helyzetben legyünk is, mit tehetünk, nehogy a pénz vagy a pénz szeretete eltérítsen attól, amire keresztyénként figyelnünk kell az életben?

A LEGKISEBBEK

Egy másik példa arra, amikor Jézusnak feltettek egy kérdést, Ő pedig egészen másképpen válaszolt, mint ahogy várták, *Máté evangéliuma* 24-25. fejezeteiben található, az ott lejegyzett beszédében. A tanítványok hozzá fordultak, hogy a jeruzsálemi templom pusztulásáról és visszajövetelének az idejéről kérdezzék (Mt 24:1-3). A kérdésre adott bővebb válaszát úgy lehet összefoglalni, hogy adjanak enni az éhezőknek, inni a szomjazóknak, fogadják be az idegeneket, öltöztessék fel a ruhátlanokat, törődjenek a betegekkel, látogassák meg a foglyokat. „Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek - vagy nem tettétek meg - ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg” (Mt 25:40, RÚF, lásd még 45. vers).

Azokhoz a kérdésekhez kapcsolja ezt, amelyekkel az utolsó ítéletről képet adó tanítása kezdődik. *Máté evangéliuma* 24. fejezetében Jézus több direkt választ adott a tanítványai kérdéseire, Jeruzsálem pusztulására, valamint a világ végére vonatkozó jeleket és figyelmeztetéseket sorolt fel. Közben kiemelte, hogy „vigyázatok”, éljétek igaz életet a második advent ígéreteinek fényében. *Máté evangéliuma* 25. fejezetének elején az okos és a balga szüzek történetével int, hogy készülni kell váratlan érkezésre, de arra is, ha késne. A három szolga példája azt érzékelteti, hogy helyesen, tevékenyen éljünk, amíg várakozunk. A juhok és a kecskék elválasztásáról szóló példázat pedig konkrétan rámutat, hogy mivel foglalkozzon Isten népe.

Mit tanít Jézus Mt 25:31-46 verseiben? Miért nem a cselekedetek általi megváltásról van ebben a példázatban szó? Mit jelent tehát valójában az üdvözítő hit?

Minden emberi kapcsolatunkat és az egész hozzáállásunkat meg kell változtatnia annak, amiről Jézus beszélt, hogy azzal Őt szolgáljuk, ha segítünk másoknak. Képzeljük el, hogy meghívhatnánk Jézust ebédre vagy meglátogathatnánk a kórházban, a börtönben! Ő azt mondja, hogy éppen ezt tesszük, ha a környezetünkben élőknek segítünk. Óriási lehetőséget ad ezzel nekünk!

Olvassuk el Jézus szavait újból, imádkozva! Hogyan értsük azt, hogy azonosítja magát az éhezőkkel, a mezítelenekkel, a foglyokkal? Mire kell ennek készítenie bennünket? Hogyan éljünk tehát?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Az irgalmas samaritanus” c. fejezet, 420-425. o.; „Legkisebb atyámfiái” c. fejezet, 542-547. o.; *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, „Áthidalhatatlan szakadék” 174-182. o. és „Ki az én felebarátom?” c. fejezet, 262-270. o.

„Krisztus ledönti az önzés és a nemzetiségi előítélet által emelt válaszfalat, s helyette az egész emberiség iránti felebaráti szeretetet tanítja. Kiemeli az embert az önzés szűk látóköréből. Megszünteti a nemzeteket elválasztó özszes mesterséges különbségeket és határokat. Nem tesz különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között, hanem azt tanítja, hogy minden inséges lélek felebarátunk, s az egész világ a munkaterületünk” (Ellen G. White: *Krisztus követése. Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház, 42. o.).

„Ennek az aranyigazságnak alapelve: a kereszténység alapelve. Ezt bármilyen módon megváltoztatni: csalás. Vallás, mely arra tanítja híveit, hogy kevésbé értékeljen lelkeket, akiket Krisztus annyira értékelt, hogy érettük életét áldozta; vallás, amely érzéketlen az emberek insége, szenvedése és joga iránt, nem lehet igaz vallás. Ha a szegények, szenvedők és bűnösök jogaival mit sem törődünk, Krisztus árulói vagyunk. Mivel pedig olyan sokan veszik fel Krisztus nevét, de életükben mégis megtagadják jellemét, ezért olyan erőtlén a kereszténység és nincs hatása e világon” (i. m. 120. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Melyik a kedvenc bibliai szakaszod azok közül, amelyekkel a héten foglalkoztunk? Miért?
- 2) Gondolkozzunk azon, hogy a „vallás, amely érzéketlen az emberek insége, szenvedése és joga iránt, nem lehet igaz vallás”! Miért kell vigyáznunk, nehogy azt gondoljuk, hogy mivel ismerjük az „igazságot” (még ha ez így is van), más már nem is számít?
- 3) A csütörtöki igék fényében mit jelent még az „igazság” ismerete?

ÖSSZEFOGLALÁS: Jézus tanításai egészen más életformát írnak elő Is-ten országának polgárai és képviselői számára. Az ószövetségi Szentírás alapjaira építve Ő maga is visszhangozta, sőt kibővítette a szegényekről és elnyomottakról való gondviselés kérdéskörét. Kiemelte, hogy követőinek könyörülettel és kegyelemmel élve kell várni visszatérését.

FÜLE LAJOS: AZ UTOLSÓ TANÍTVÁNY

A legutolsó tanítvány volt,
s micsoda tanítást kapott:
keresztről nézte végig azt a
mérhetetlen áldozatot!

Saját bűnéért megfeszítve
nézte az érte szenvedőt,
majd' megszakadt miatta szíve,
ahogy felsírt az ÚR előtt:

„Uram, emlékezzél meg rólam...!”
„Velem leszel...” - mondotta Ő,
és az utolsó tanítványból
lett az első megérkező!

Szolgalat az újszövetségi egyházban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 25:38, 40;

Apostolok cselekedetei 2:42-47; 4:32-37; 9:36; Róma 12;
2Korinthus 8:7-15; Jakab 2:1-9

„Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jak 1:27).

A nagy misszióparancsnak nevezett szakasz (Mt 28:18-20) a Biblia legismertebb részei közé tartozik, legalábbis a keresztények körében. Gyakran mondják, hogy ez a küldetésnyilatkozatunk, és a legkülönfélébb missziókra és evangelizációs projektekre adott már ösztönzést. E versek hatására a keresztények valóban az egész világra elmentek, egyénileg gyakran óriási árat fizettek az evangélium terjesztéséért.

Mit mondott Jézus a nagy misszióparancsban? Azt, hogy tegyük tanítványnyá, kereszteljük meg és tanítsuk az embereket, *„hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek”* (Mt 28:20). Amint eddig is láttuk, rendelkezése nagyrészt kapcsolódik ahhoz, hogy törődjünk a szükségét látókkal, a szenvedőkkel és azokkal, akik képtelenek ellátni magukat. Nem szabad elfelejtenünk, hogy nem új feladatként hangzott el a parancs, amit Jézus az első tanítványainak mondott, mint amit azelőtt még nem láttak, nem hallottak, inkább annak a küldetésnek folytatása, amire Jézus addig is készítette őket. Tanításainak ez az oldala világosan megmutatkozik az új gyülekezeti közösség életében, úgy, mint ami része a nagy misszióparancs teljesítésének.

ÚJFAJTA KÖZÖSSÉG

Jézus mennybemenetelét követően és miután pünkösdkor részesültek a Szentlélekben, a hívók csoportja gyorsan növekedni kezdett, így létrejött az őskeresztény egyház. Ez újfajta közössége lett Jézus követőinek, aminek első vezetői Jézus eredeti tanítványai voltak. Viszont ezt az új közösséget nem csupán ők maguk alakították ki. Jézus tanításainak és szolgálatának alapjára építettek, a héber Szentírás és a próféták hosszú történelméből merítve.

Olvassuk el ApCsel 2:42-47 és 4:32-37 szakaszait! Az őskeresztény gyülekezeti közösség bemutatásában mi mindent nevezhetünk kulcsfontosságú elemnek?

Úgy tűnik, hogy bár az izraelitáknak soha nem sikerült teljesen az igazságosságon és nagylelkűségen alapuló társadalom mintája szerint élni, az első keresztény közösség komolyan vette a tanácsot, hogy „*Ne legyen köztek szegény*” (5Móz 15:4, RÚF). Hitük kifejezésének egyik gyakorlati módja az volt, hogy megosztották egymással anyagi forrásaikat – még földterületeiket is eladták, és az így kapott pénzt beadták a közösbe (lásd ApCsel 4:34–5:2), hittestvéreik szükségleteinek a fedezésére. Arra is törekedtek, hogy a szárnyait bontogató közösségen kívül állók is áldást nyerjenek, különösen a gyógyítás szolgálata által (lásd ApCsel 3:1-11; 5:12-16).

Ez a közösség azonban távolról sem volt utópisztikus társadalom. A hívók számának gyarapodásával nőtt a feszültség a források elosztása miatt, főként az özvegyeknek juttatott napi ételosztással kapcsolatban (lásd ApCsel 6:1). A csoport természetes vezetői, a tanítványok az evangélium hirdetésére akartak összpontosítani. A kialakult helyzet megoldása érdekében átszervezésre volt szükség. Kijelöltek hét embert, hogy a gyülekezeti közösség gyakorlati ügyeire figyeljenek. Talán ez volt az első alkalom, amikor elismerték a gyülekezetben végzendő különböző szolgálatokat és képességeket. Ugyanakkor ez mutatta meg azt is, hogy az egyház élete és biztonságtevése szempontjából mennyire fontos a gyakorlati szolgálat. „A kegyesség és igazságosság elvét – ami irányította a vezetőket Isten népe között Mózes és Dávid idejében – követniük kell azoknak, akiknek Isten újonnan szervezett egyházában felügyeletet adott az evangélium rendelkezése szerint” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 64. o.).

Próbáljuk meg elképzelni, milyen lehetett az őskeresztény közösség! Hogyan tükröződhetnek ma rajtunk is ezek a jellemzők?

DORKÁSZ SZOLGÁLATA ÉS BIZONYSÁGTÉTELE

Az egyház növekedni kezdett, amint Jézus előre megmondta, „*úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig*” (ApCsel 1:8). Új hívők csatlakoztak Jézus hitéhez és szolgálatához. Közöttük volt Joppé városában Dorkász, akit Tábitaként is ismertek. Nyilván komolyan vette Jézus határozott tanítását, hogy aki a mezíteleneket felöltözteti, valójában Jézussal teszi ezt (lásd Mt 25:38, 40).

Olvassuk el a Dorkászról és az általa végzett szolgálatról szóló leírást ApCsel 9:36 versében! Vajon mit lehetne írni a te életedről és szolgálataodról hasonló formában? Milyen bemutatásnak örülnél?

Dorkászt tanítványként ismerték a szolgálata miatt (lásd ApCsel 9:36), hűségének, energiájának és gondoskodó lelkületének híre szülővárosán túl is elterjedt.

Péter a közeli Lidda városában tartózkodott éppen, amikor Dorkász hirtelen meghalt, Joppé lakói pedig megkérték, hogy menjen át hozzájuk (lásd ApCsel 9:37-41). Amikor az apostol megérkezett a városba, sokakkal találkozott, akiken Dorkász segített a szegények közt végzett munkája során. Mutogatták neki ruháikat, amelyeket még az asszony varrt, és biztosan számtalan történetet soroltak arról, hogyan segített nekik meg másoknak.

Péter imádkozott Dorkászért, Isten pedig visszaadta a nő életét, ami természetesen nem jelent garanciát arra, hogy aki mások szolgálatára szánja magát, annak minden jól fog alakulni az életben. Dorkász is megbetegedett és meghalt, István pedig – akit a gyülekezet özvegyasszonyai közötti szolgálatra választottak ki az egyik első diakónusként – az első keresztény mártír lett (lásd ApCsel 7:54-60). A szolgáló élet nem sima út, időnként különösen göröngyös, rázós is lehet. Ebben a történetben azonban Isten megmutatta a szeretetét és a hatalmát Dorkász életében és halálában egyaránt, ami aztán mély nyomot hagyott Joppé lakóiban: „*Ennek egész Joppében elterjedt a híre, és sokan hittek az Úrban*” (ApCsel 9:42, ÚRK).

Ha most meghalnánk, vajon annyira gyászolnának és hiányolnának bennünket, mint ahogy Dorkászt siratták? Szolgálatunkkal hogyan gazdagíthatjuk a hagyatékunkat? Dorkász pl. ügyesen varrt. Mi milyen gyakorlati készséggel rendelkezünk, amit felhasználhatunk az emberekért végzett szolgálásban?

ADAKOZÁS, OSZTOZÁS

Megtérése után Pál apostol vállalkozott az evangélium hirdetésére a pogányok között. Isten sikeressé tette a munkáját, de közben komoly kérdések merültek fel a gyorsan terjedő keresztény hit zsidó gyökerei és Jézus pogány származású, új követőinek kapcsolatát illetően. A zsidó és pogány hátterű keresztény vezetők tanácskozássra gyűltek össze Jeruzsálemben, hogy megvitassák a kérdést és a bonyolult helyzetekkel kapcsolatban Isten vezetését kérjék. Erről a zsinatról és a határozataról számol be *Az apostolok cselekedetei* 15. fejezete.

Pál szintén írt erről a gyűlésről Galata 2. fejezetében. A pogányok között végzett munkájával kapcsolatban még egy fontos elemét megemlítette a jeruzsálemi zsinaton kapott útmutatásnak: *„Csak azt kérték, hogy emlékezzünk meg a szegényekről; ez az, amit én igyekeztem is megtenni”* (Gal 2:10, RÚF). Az apostol a további szolgálata során is személyesen odafigyelt erre (lásd pl. ApCsel 20:35). Mint a jeruzsálemi őskeresztény gyülekezet, Pál is igyekezett szélesíteni a keresztény közösség látókörét, hogy minden hittestvért befogadjanak.

Hogyan kapcsolja össze Pál az evangéliumot a nagylelkű adakozással 2Kor 8:7-15 szakaszában?

Az apostol két ószövetségi gondolat alapján buzdította a hívőket, hogy legyenek nagylelkűek és törődjenek a nehéz körülmények között lévő hittestvéreikkel. Idézte azt a történetet, amikor Isten a pusztában gazdagon ellátta mannával az izraelitákat, ezzel példát szolgáltatott a gyülekezet közösségében az adakozásra, a javak megosztására (lásd 2Kor 8:15). Zsolt 112:9 versét is említette: *„Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké”* (2Kor 9:9, RÚF). Pál kérte az olvasóit, hogy tudatosan adakozzanak. Rendszeresen tegyék félre a jövedelmük egy részét, hogy nehézség nélkül átadhassák, amikor ő vagy Titusz ellátogat a gyülekezetükbe összegyűjteni a jeruzsálemi szűkölködő keresztényeknek szánt adományaikat. Az egyik gyülekezet példájával bátorította a másikat a nagylelkűségre. *„Mert ennek a szolgálatnak próbája által dicsőítik Istent azért az engedelmességért, amellyel vallást teszten a Krisztus evangéliumáról, és a ti hozzájuk és mindenkihez való adakozó jószívűségtekért”* (2Kor 9:13, ÚRK).

Hogyan állítsunk fel egy fontossági sorrendet, ha nem áll módunkban minden ügyre vagy szükséghelyzetre adni, amiről hallunk?

PÁL TANÁCSA AZ ÉLETRŐL ÉS A SZERETETRŐL

A Római levélről köztudott, hogy itt Pál mélységében magyarázza a nagyszerű tantételt, miszerint Isten hit által vált meg, Krisztus halálának köszönhetően. Tizenegy fejezetet át tanít erről, ám utána érezhető lesz a hangsúlyváltás. Gyakorlati útmutatást ad arról, hogyan éljünk szeretettel, még hozzá helyesen. Ennek alapja Isten szeretete és kegyelme, amit Jézusban és az evangéliumi történetben nyilatkoztatott ki: „*Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket*” (Róm 12:1). Gyakorlatilag Pál elmondja, hogy azért kell így élnünk, amit Isten értünk tett Jézus által.

Olvassuk el és foglaljuk össze Róma 12. fejezetét! Külön említsük meg az apostolnak azokat a tanácsait, amelyekben az emberek szeretetére, a róluk való gondoskodásra szólít – főleg a rászorulóknak esetében!

Bizonyos értelemben Róma 12. fejezete részletesen kitér több olyan témára, amelyeket más leveleiben tárgyalt, ezeket összefoglalja. Beszél a különböző szerepekről és ajándékokról az egyház testében, mint az egymás szolgálata és bátorítása, valamint a nagylelkű adakozás (lásd 3-8. versek). Nemcsak egyszerűen cselekednünk kell, hanem fontos az is, hogy mindent jól, szívből és mindenekfelett szeretettel tegyünk (lásd 9-11. versek).

Az apostol gyakorlatiasan mutatja be, hogy milyen legyen az életünk. Bátorítja a hívőket, hogy legyenek türelmesek a nehézségek és az üldöztetés idején, törődjenek a rászorulókkal, amikor és ahogyan csak lehet, törekedjenek a békességre, amint korábban is láttuk, jósággal feleljenek a gonzságra és az igazságtalanságra, jóval győzzék le a rosszat (lásd Róm 12:20-21).

Ez a fejezet körvonalazza, hogy mit jelent új emberként élni, egyénileg és a hívők közösségében is szolgálni Istent. Pál elmondta Jézus új követőinek, hogy a Megváltó értük vállalt kereszthalálára és az örök élet reményére való tekintettel meg kell változnia az életüknek, a fontossági sorrendjüknek, a tetteiknek. Arra tanítja őket, akik a Római Birodalom szívében az elnyomó és gyakran kegyetlen társadalom tagjai voltak, hogy éljenek másként: „*ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által*” (Róm 12:2).

Milyen hozzáállás és szokás jellemző a környezetünkben, amitől tartózkodnunk kell, ha Jézus mai követőjeként helyesen, szeretettel akarunk élni?

JAKAB AZ „IGAZ”

A keresztény tradíció szerint Jakab, Jézus testvére, pontosabban mostoha-testvére volt a jeruzsálemi gyülekezet egyik vezetője. Ő elnökkölt a jeruzsálemi zsinaton (lásd Apostolok cselekedetei 15. és Galata 1-2. fejezet), és valószínűleg ő írta a Bibliában *Jakab leveleként* fennmaradt könyvet.

Gyakori volt ez a név, de a feltételezések szerint ő lehetett az az egyházi vezető, akit úgy neveztek, hogy Jakab „az Igaz”. Ez arra utal, hogy bölcs vezető volt, aki helyes fontossági sorrendet állított fel az emberekkel való kapcsolatában és törődött az elfeledettekkel, az elnyomottakkal. Az Újszövetség Példabeszédeiként is szokták emlegetni a nevével fémjelzett könyvet, ami a gyakorlati istenfélelemre és Isten követőinek bölcs életvezetésére összpontosít.

Jakab komolyan figyelmeztette keresztény olvasóit, hogy *„Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat”* (Jak 1:22). Azt is kijelentette, hogy az Isten szemében tiszta és maradandó, igaz vallásnak központi része a rászorulókról, az elnyomottakról való gondoskodás, de fontos ellenállni a környezet megrontó hatásainak is (lásd Jak 1:27).

Olvassuk el Jak 2:1-9 és 5:1-5 verseit! Mennyiben viszonyul Jakab másként a gazdagokhoz, mint azt általában a legtöbb társadalomban teszik? Milyen konkrét tanácsokat ad a gyülekezeti közösségnek arról, hogyan viszonyuljanak úgy a gazdagokhoz, mint a szegényekhez?

Jakab azzal érvel, hogy ha valakinek minden jót kívánunk, még ha Isten áldását kérjük is rá, az nem sokat jelent, ha közben szenved a hidegtől és az éhségtől. Amikor ételt és ruhát adunk, sokkal jobban kifejezzük a törődésünket, mint bármilyen nemes érzés és jókívánság hangoztatásával (lásd Jak 2:14-16). Az Istennel való kapcsolatunk tekintetében Jakab ezzel a példával érzékelteti a hit és a cselekedetek összefüggését. Megismétli (Jak 2:8) Jézus tanítását, hogy úgy szeressük a felebarátainkat, mint magunkat. Ezzel bemutatja, hogyan kell kivitelezni ezt a parancsolatot a hétköznapi életben. Istent és a többi embert szolgálva éljünk, nem mintha így kiérdemelnénk a megváltást, hanem azért, mert ez bizonyítja az igaz hitet.

Miért olyan könnyű inkább a gazdagokat előnyben részesíteni, mint a szegényeket, még akkor is, ha nem tudatosan teszi ezt az ember?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A bőkezű gyülekezet” c. fejezet, 221-227. o.

„Az Üdvözítő drága életét adta oda azért, hogy megalapítson egy egyházat, amely képes lesz arra, hogy törődjön a megszorodott és megkísértett lelkekkel. A hívőknek egy csoportja szegény, tanulatlan és tudatlan lehet. Krisztussal együtt azonban mégis elvégezhetnek valami munkát az otthonukban, a szomszédságukban, a gyülekezetben és még a tőlük távol eső vidékeken is, amelynek az eredményei olyan messzire is elérnek, mint az örökkévalóság” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 546. o.).

„Az önzetlen bőkezűség az ősegyházat örömmel töltötte el, mert a hívők tudták, hogy fáradozásuk segíti eljuttatni az evangélium üzenetét a sötétségben lévőkhöz. Jótékonyágukkal bizonyították, hogy nem hiába nyerték el Isten kegyelmét. Csak a Lélek általi megszentelődés hozhatja létre ezt az áldozatkészséget! A hívők és a hitetlenek szemében ez a kegyelem csodája volt” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 227. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan hasonulhat a gyülekezetünk közössége ahhoz, amit *Az apostolok cselekedetei* első néhány fejezete bemutat? Milyen gyakorlati lépéseket tehet meg a gyülekezet vezetősége, hogy ebbe az irányba terelje a közösséget?
- 2) A világszéles Hetednap Adventista Egyház az e heti tanulmányban tárgyalt elveket alkalmazva osztja el a tizedből és az adományokból befolyt összeget a világ térségei között. Milyen előnyökkel jár ez a rendszer, az, hogy így osztjuk meg erőforrásainkat?
- 3) Róma 12. fejezetének az életre vonatkozó tanításai reálisak, kivitelezhetők a gyakorlatban, a „való életben”? Vagy inkább idealizált „szentképeknek” tekinthetők?

ÖSSZEFOGLALÁS: A tanítványok és az első hívők elindultak Jézus miszióparancsának és a Szentlélek erejének készítésére, hogy a lehető leg szélesebb körben hirdessék Jézus üzenetét és végezzék a küldetést, amit rájuk bízott. Az őskeresztény egyház Jézus és a héber Szentírás tanításaiból merítve újfajta közösséggé vált. Javaikat megosztották a szükségben lévőkkel – a köreiken belül és kívül egyaránt. Az első keresztény vezetők arra bátorították a hívőket úgy a saját példájukkal, mint a leveleikben feljegyzett tanításukkal, hogy hűséges, szolgáló életet éljenek, különösen törődjenek a nehéz helyzetben lévőekkel.

KIS SZABÓ JUDIT: BELÉM REJTETTED MAGAD

Csupasz ágakkal veri a szél korhadt reményem
lelkem is fedetlen, nézd nincs titkom előtted
- hiszen jól ismersz - ha mégis, szedd ki belőlem.
Láss egészen veséig, vizsgálj csak meg teljesen
majd ott találd magad, 'tövisesábrázatot',
ahogy engem néz, mint apa a gyermekét.
Belém rejtetted magad. Semmit sem én, semmit
se tettem, csakis neked köszönhető minden:
életem, tudatom, lényem, a világ körülöttem
még az is, hogy felkel a Nap és le is nyugszik;
a szeretet mely körül ölel, s te is
s gyötrelmeim is mind miattad - mégis értem
értem engeded, hogy általa megeddzem.
Mondd mit ér a nyárfa, ha nincsen éke?
Mit mozgasson a szél? Hol ring a napsugár fénye?
Mi legfontosabb néked? Mit adhatnék?
Elfogadlak - ma is lehullottam eléd.

Az evangélium szerinti élet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 9:36; János 3:16-17; Róma 8:20-23;
Efezus 2:8-10; 1János 3:16-17; Jelenések 14:6-7

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Átala a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Ef 2:8-10).

Amint elkezdünk beszélni Isten parancsairól, kívánalmairól vagy útmutatásairól, azt kockáztatjuk (vagy az jelent számunkra is kísértést), hogy valahogy a tetteinkkel biztosíthatjuk magunknak a megváltást, esetleg másképpen nyerjük el Isten kegyét. A Biblia azonban újból és újból kijelenti, hogy bűnösök vagyunk, csak Isten kegyelméből üdvözülhetünk Jézus Krisztus által, helyettünk vállalt kereszthalála érdeméért. Ugyan mit lehetne ehhez még hozzáadni? Ellen G. White így írt erről a kérdésről: „Ha mindent összegyűjtenénk, ami az emberben jó, szent, nemes és kedves, és felvetnénk Isten angyalai előtt, hogy szerepet játszhatnak a megváltásunkban vagy érdemet szereznének nekünk, a gondolatot felségárulásként utasítanák el” (*Faith and Works*. 24. o.).

Tehát a szükségben lévők érdekében végzett kegyelmes és könyörületes tetteket nem lehet törvényeskedésnek tekinteni. Ellenkezőleg! Amint egyre jobban megértjük és értékeljük a megváltást, annál inkább felmérjük, hogy mi a kapcsolat Isten szeretete és a szegényekkel meg az elnyomottakkal való törődése között. A szeretetét élvezzük, ezért adunk mi is. Amikor látjuk, mennyire szeretett bennünket Isten, észrevesszük, hogy másokat is szeret, és azt kéri, hogy mi is szeretettel forduljunk feléjük.

„MERT ÚGY SZERETTE ISTEN...”

Jn 3:16 versében ez áll: „Mert úgy szerette Isten e világot...” A görög eredetiben itt a *kosmos* szó szerepel, ami azt jelenti, hogy „a világ megteremtett, szervezett egésze” (*The SDA Bible Commentary*. 5. köt. 929. o.). Ez a vers az emberiség üdvösségéről szól, viszont a megváltási tervnek az egész teremtet világ számára jelentősége van.

Mit tanít Róm 8:20-23 szakasza a megváltási terv szélesebb körű jelentőségéről?

Természetesen a megváltás egyrészt érinti mindannyiunknak az Úrral való személyes kapcsolatát, de még ennél is többről van szó. A megigazítás nem pusztán annyi, hogy Isten megbocsátja a bűneinket. Ideális esetben az is része, hogy Jézus és a Szentlélek ereje által az Úr hogyan hozza létre Isten családját, amelynek tagjai többek között azzal is kifejezik örömeiket a megbocsátás és az üdvbizonyosság miatt, amit nyertek, hogy jó cselekedeteikkel tesznek bizonyosságot a világnak.

Olvassuk el Jn 3:16-17 szakaszát! A 17. vers hogyan szélesíti még ki a 16. versben foglalt üzenetet?

El tudjuk fogadni, hogy Isten másokat is szeret, nem csak bennünket. Szereti azokat, akiket mi is szeretünk, és ennek örülünk. Azokat is szereti, akiknek bizonyosságot teszünk, általában ez a tudat motivál a missziómunkára. Viszont Isten azokat is szereti, akikkel mi kényelmetlenül érezzük magunkat vagy akiktől félünk. Isten szeret mindenütt, minden embert, még azokat is, akiket mi különösebben nem kedvelünk. Ennek a bizonyítékát láthatjuk például a teremtet világban. A Biblia folyamatosan Isten jóságának bizonyóságként utal a bennünket körülvevő világra: „felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak” (Mt 5:45). Maga az élet is Isten ajándéka, mindenki tőle kapja ezt az ajándékot, akár hogyan fogadja és akárhow viszonyul az Úrhoz.

Hogyan kell változtatnia az emberekhez és a körülményeikhez való hozzáállásunkon annak, ha tudatosul bennünk, hogy őket is Isten teremtette és szereti?

KÖNYÖRÜLET ÉS MEGTÉRÉS

A megváltás és a nagy küzdelem összekapcsolódó történetei arra készítetnek, hogy elfogadjunk egy igazságot az étellel kapcsolatban, ami alapvetően fontos a világ és önmagunk megértéséhez. Ez pedig az, hogy bűnösök, összetörtek vagyunk, mint ahogyan a világ is az. Nem olyan, mint amilyenek megteremtette Isten, és noha Isten valóban a saját képére teremtett bennünket, mi is megtörtünk, mint a világ. A mi életünkben ható bűn természete ugyanolyan, mint a világszerte oly sok fájdalmat, elnyomást és kizsákmányolást okozó gonoszságé.

Ezért helyes, hogy átérezzük a körülöttünk lévő világ és minden élő fájdalmát, nehézségeit, szomorúságát és tragédiáit. Robotoknak kellene lennünk ahhoz, hogy ne szembesüljünk az élet fájdalmával. A panaszzsoltárok, Jeremiásnak meg a többi prófétának a siralmi és Jézus könnyei, a könyörület mutatják, hogy ez a helyes viszonyulás a világhoz és a benne lévő gonosz-ságához, de főleg azokhoz, akiknek annyit ártott a rossz.

Miért indult Jézus könyörületre Mt 9:36, 14:14, Lk 19:41-42 és Jn 11:35 történeteiben? Hogyan lágyulhat meg a szívünk annyira, hogy bennünket is megérintsen a környezetünk fájdalma?

Ne feledjük, a bűn és a gonoszság nem csak „ott kint” létezik, nem csak valaki más bűne okozta. *„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk”* (1Jn 1:8). A bibliai próféták szerint a bűn elsősorban nem „a szabályok” megszegése miatt tragédia, hanem azért, mert megtörte a kapcsolatot Isten és a népe között, továbbá másoknak is fájdalmat okoz. Ez történhet szűkebb vagy tágabb körben, de egyformán rossz.

Önzés, kapzsiság, becstelenség, előítélet, tudatlanság és nemtörődöm-ség a világban lévő minden gonoszság, igazságtalanság, szegénység és elnyomás gyökere. A bűnösségünk elismerése az első lépés a rosszal való szembeszálláshoz, de ahhoz is, hogy Isten szeretete elfoglalhassa jogos helyét a szívünkben: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól”* (1Jn 1:9).

Nézzünk magunkra (de ne túl közlelről és ne is túl hosszán)! Mi mindenben vagyunk mi is megtörtek, részesei a nagyobb problémának? Hol találjuk az egyedüli megoldást? Kizárólag hova fordulhatunk?

KEGYELEM ÉS JÓ CSELEKEDETEK

Foglaljuk össze a saját szavainkkal Ef 2:8-10 verseit! Ezek szerint milyen kapcsolat van a kegyelem és a jó cselekedetek között?

A Bibliából tudjuk: Isten többek között azért teremtett minket, hogy imádjuk Őt és szolgálatára legyünk a többi embernek. Csak elképzelni tudjuk, hogy a bűntelen világban milyen is lehetne ez!

Most csak a bűnbe süllyedt, megtört világot ismerhetjük. Szerencsénkre a megbocsátás és a gyógyulás útját megnyitja Isten kegyelme, amit Jézusnak a világ bűneiért hozott áldozata fejez ki és mutat be. Így még megtört állapotunkban is egyre inkább Isten kezemunkája lesz az életünk, és Ő felhasznál bennünket arra, hogy hozzá csatlakozva igyekezzünk gyógyítani a sebeket és helyreállítani a károkat mások életében (lásd Ef 2:10). „Azoknak, akik kapnak, adniuk kell másoknak. Mindenfelől segítségkérés hallatszik. Isten felszólítja az embereket, hogy örömmel szolgáljanak embertársaiknak” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 61. o.).

Tehát nem azért teszünk jót – látjuk el a szegényeket, emeljük fel az elnyomottakat, etetjük az éhezőket –, hogy üdvösséget szerezzünk vagy, hogy Isten elfogadjon. Krisztusban, hit által Isten máris elfogad, megvan minden, amire szükségünk lehet. Viszont elismerjük, hogy bűnösök és a bűntől szenvedő áldozatok is vagyunk egyszerre, Isten mégis szeret és megváltást ad. Továbbra is küzdünk az énközpontúság és a kapzsiság kísértéseivel, de Isten önfeláldozó és alázatos kegyelme új életformát és szeretetet kínál nekünk, ami át fogja alakítani az életünket.

A keresztre nézve a nagy és tökéletes áldozatot látjuk, amit Krisztus értünk hozott, és felmérjük, hogy ehhez mi semmit nem tehetünk hozzá. Ez viszont nem jelenti azt, hogy semmit nem kellene tennünk arra válaszul, amit Krisztusban kaptunk. Ellenkezőleg! *Ezt nem hagyhatjuk felelet nélkül!* Vajon mi volna jobb módja annak, hogy a ránk áradó szeretetre válaszoljunk, mint az, ha mi is szeretetet tanúsítunk mások iránt!?

Hogyan mutatják be 1Jn 3:16-17 versei, hogy milyen hatást kell kiváltania bennünk a keresztnek?

AZ EMBERISÉG CSALÁDJA

Szolgálatával és tanításával Jézus határozottan képviselte a befogadó lelkületet. Őszinte, meleg szeretettel és törődéssel fogadott mindenkit, aki tiszta szándékkal fordult hozzá, még ha rosszhírű nők, vámszedők, leprások, samaritánusok, római századosok, vallási vezetők vagy gyerekek voltak is. Az őskeresztény egyháznak is ezt kellett felfedeznie, méghozzá több olyan módon, ami teljes átalakulást eredményezett. Ennek volt része az üdvösség ajándéka.

Amint az első hívők lassan felismerték az evangélium befogadó jellegét, nem csak jó cselekedeteket adtak a hitükhöz, mint ami „kedves” dolog. Ez lett az evangéliumról alkotott felfogásuk magja, ezt tapasztalták Jézus életében, szolgálatában és halálában. Miközben megküzdöttek a felmerült kérdésekkel, először olyan vezetők egyénileg, mint Pál és Péter (lásd pl. ApCsel 10:9-20), majd az egyház testülete közösségleg is a jeruzsálemi zsinaton (lásd Apostolok cselekedetei 15. fejezet), kezdtek rádöbbsenni, hogy ez a jó hír drámai módon megváltoztatta az Isten szeretetéről és elfogadásáról alkotott fogalmaikat. Ennek kell megmutatkoznia azoknak az életében is, akik Jézus követőinek vallják magukat.

Mit tanítanak az alábbi igék az emberi természetről? Hogyan hassanak ezek a gondolatok arra, ahogyan másokhoz viszonyulunk?

Mal 2:10 _____

ApCsel 17:26 _____

Róm 3:23 _____

Gal 3:28 _____

Gal 3:28 teológiai összefoglalót ad arról az elvről, amit Jézus az irgalmas samaritánus gyakorlati történetében is bemutatott. Ahelyett, hogy elkezdénénk vitatkozni arról, kinek is kell igazából segítenünk, csak menjünk és szolgáljunk az embereknek! Sőt, arra is készüljünk fel, hogy talán éppen azok fognak nekünk szolgálatot tenni, akiktől nem várnánk. A globális emberi család összefogó elemét magasabb szinten ismerik fel azok, akiket összeköt az evangélium, Isten megmentő, az Úrban egységre hívó szeretete: „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok vagyunk” (1Kor 12:13, ÚRK).

AZ ÖRÖKKÉVALÓ EVANGÉLIUM

A kereszténység egész történelme során hangzik az evangélium átformáló hívása és kérése „*minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6). Ám *A jelenések könyve* bemutatja, hogy a vég idején újult erővel hirdetik az üzenetet – a Jézusról szóló jó hír egészét.

Olvassuk el Jel 14:6-7 verseit! Hogyan jelenik meg az angyalnak a 7. versben található jellegzetes üzenetében az evangélium legáltalánosabb, Jn 3:16 versén alapuló összefoglalása?

Jel 14:7 összefog három, a tanulmányunkban már eddig említett döntő elemet, ami azt mutatja az egész bibliai történetben, hogy Isten figyelmét nem kerüli el a rossz, a szegénység, sem az elnyomás.

Ítélet. A történelem során az elnyomottak újból és újból ítéletért kiáltottak, hogy történjen igazságszolgáltatás. Milyen jó, hogy a Biblia leírása szerint Isten meghallja a nyomorúságban szenvedők kiáltásait! *A zsoltárok könyve* például gyakran kifejezi, hogy az ítélet jó hír azoknak, akiket igazságtalanság ér.

Istentisztelet. A héber próféták írásaiban gyakran összekapcsolódik az istentisztelet és a jó cselekedetek témája, különösen akkor, amikor a magukat Isten népének vallók ájtatosságával szemben felsorolják, hogy mennyi rosszat tettek és tesznek folyamatosan. Ézsaiás 58. fejezetében például Isten határozottan kijelenti, hogy leginkább olyan tiszteletre vár, ami jótettekben, a szegényekről és a rászorulókról való gondviselésben mutatkozik meg (lásd Ézs 58:6-7).

Teremtés. Amint láttuk, az az egyik alapvető eleme Isten igazságra szólító szavának, hogy az egész emberiség egy családba tartozik, mindannyiunkat a saját képére teremtett és egyaránt szeret. Isten szemében minden ember érték, senkit nem szabad kizsákmányolni, elnyomni valaki más igazságtalan nyeresége érdekében, a kapzsisága miatt. Az evangélium végidei hirdetése nyilván széleskörű, messze ható felhívás arra, hogy a bűnös emberek fogadják el az Isten által felkínált megmentést, megváltást és helyreállítást. Tehát még az igaz és hamis istentisztelet, valamint az üldözés (lásd Jel 14:8-12) kérdései között is lesz egy népe Istennek, amely még a legszörnyűbb gonoszságok idején is kiáll az igazság, Isten parancsolatai és Jézus hite mellett.

Hogyan tudunk úgy segíteni a nehézséggel küzdőknek, hogy közben a hármaskörű angyali üzenet reménységéről és figyelmeztetéseiről is beszélünk nekik?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Velünk az Isten” c. fejezet, 11-18. o.; *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „Szolgálatra váltott meg” c. fejezet, 56-64. o.

„Isten az egész földre mint szőlőkertjére formál jogot. Bár most a föld a bitorló kezében van, de mégis Istené, a megváltás által nem kevésbé, mint a teremtés által. Krisztus a világért hozta áldozatát. »Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta« (Jn 3:16). Ebben az ajándékban az ember minden más ajándékot is megkap. Az egész világ naponta részesül Isten áldásaiban. Minden csepp eső, a hálátlan emberiségre áradó minden fénysugár, minden falevél, minden virág és gyümölcs Isten nagy türelméről és csodálatos szeretetéről tanúskodik» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 204-205. o.).

„Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egygyé kovácsol (lásd Gal 3:28; Ef 2:13). A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk... Mindenütt vannak segítségre és együttérzésre szoruló özvegyek, árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és Isten sáfaraiként a keresztények felelősek értük” (i. m. 268-269. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Ha jóra törekszünk, segítünk az embereken, hogyan állhatunk ellen a kísértésnek, hogy ezáltal jobbnak gondoljuk magunkat vagy érdekeket próbálnánk szerezni Isten előtt?
- 2) Vajon olyan közösség a gyülekezetünk, amelyben „nincs különbség”, mert mindenki egy Krisztusban? Hogyan valósulhat ez meg még inkább közöttünk? Vajon a gyülekezetünkre mennyire jellemző a befogadó lelkület?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten a megváltási tervben fejezte ki a szeretetét, amit Jézus élete és áldozata mutatott be. Ezáltal kínál Jézus az embernek bűnbocsánatot, életet és reményt. Kegyelme várományosaiként igyekszünk ezt másoknak is továbbadni, nem azért, mintha ezzel üdvösséget érdemelnénk, hanem azért, mert Isten erre teremtett meg és teremtett újjá. Az evangélium ezért átformálja az emberi kapcsolatokat, és arra készlet, hogy szolgáljunk, főként azoknak, akiknek a legnagyobb szüksége van rá.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: SOK SZEGÉNY EMBER

Sok szegény ember él a földön,
A közeledben is talán?
Ha megnyílik a kezed adni,
szívedben békét fogsz kapni,
hogy segítettél a baján.

Sok szegény ember él a földön,
pedig bőven van mindene.
De üres a szíve és a lelke:
nincs egy nyugodt órája, perce,
aggodalommal van tele.

Az advent reményében élni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Prédikátor 8:14; 12:15-16; Máté 24-25;
Lukács 18:1-8; 1Korinthus 15:12-19; Jelenések 21:1-5; 22:1-5

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban” (1Kor 15:58, RÚF).

Jézus jelen valóságként beszélt Isten országáról, mint aminek már ma részesei lehetünk. Elküldte a tanítványait, hogy országát terjesszék, vezessék be az evangélium hirdetésével és a szolgáló étellel - ezt jelenti, hogy *„Ingyen vettétek, ingyen adjátok”* (lásd Mt 10:5-8).

Jézus azt is világossá tette, hogy országa más, *„nem e világból való”* (Jn 18:36), és még nem jött el a maga teljességében. Beiktatta testet öltésével, szolgálatával, halálával és feltámadásával, de maga is várakozva tekintett arra az időre, amikor az váltja majd fel ennek a világnak a birodalmait, amikor teljessé lesz Isten uralma.

A meghatározás szerint az adventisták a remény emberei, várják Jézus visszaszajövetelét és országát. Ez a reménység azonban nem csak a jövőbeli új világra figyel. A jövőbe tekint ugyan, de a mát is átformálja. Így élünk most és nézünk a jövő elé, igyekszünk, hogy olyan hatást tudjunk kifejteni, ami illik az eljövendő országhoz.

„URAM, MEDDIG MÉG...?”

Az egész Biblia történeteiben folyamatosan Istenhez kiált segítségért a nép, főként azok, akik szolgaságban, fogságban, elnyomásban, szegénységben éltek vagy bármilyen más igazságtalanságot, tragédiát szenvedtek. Az egyiptomi rabszolgák, a Babilonba hurcolt izraeliták és még sokan mások Istenhez fordultak, hogy lássa-hallja meg szenvedésüket, hozza helyre a rosszat. Számos példát találunk a Szentírásban arra, hogy Isten közbelép népe megmentése és helyreállítása érdekében, időnként még bosszút is áll elnyomóikon és ellenségeiken.

A megmenekedés azonban általában nem tartott sokáig, és a különböző próféták mindig előre mutattak, Isten végső közbelépésére, amikor Ő majd örökre véget vet a gonoszságnak és felemeli az eltiportakat. Eközben a próféták tovább kiáltottak: „*Uram, meddig még...?*” Az Úr angyala az izraeliták fogságáról kérdezte: „*Seregeknek Ura! Meddig nem könyörülsz még...*” (Zak 1:12)?

A zsoltárokból számtalan panasz hangzik, azért, mert vannak olyan gonoszok, akik szemet szűrő jómódban élnek, miközben igaz emberek szegények, bántalmazzák és kihasználják őket. A zsoltáros újból és újból Istenhez kiált, mert bízik benne, hogy most nem úgy működik a világ, ahogyan Isten megteremtette és amilyennek látni akarja. Átveszi a próféták és az elnyomottak kiáltását: „*Uram, meddig még...*” (lásd pl. Zsolt 94:3-7)?

Bizonyos értelemben azoknak sokkal nehezebb elviselni az igazságtalanságot, akik hiszik, hogy Isten igazságos, igazságot akar egész népe számára. Isten népe mindig is türelmetlen a világban lévő gonoszsággal szemben, és az is újabb ok a türelmetlenségre, ha Isten látszólag nem cselekszik. Ez magyarázza a próféták időnkénti éles kérdéseit: „*Meddig kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kialtozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg*” (Hab 1:2)!

Hasonlóan szól az Újszövetség is: a teremtett világ is nyögve várja az Úr szabadítását és az újjáteremtést (lásd Róm 8:19-22). Jel 6:10 kiáltása - „*Uram... meddig nem ítélsz még?*” - azok nevében tör fel, akik Istenbe vetett hitükért haltak mártírhálált. Ez is ugyanaz a kiáltás, Istent kéri, hogy lépjen közbe elnyomott és üldözött népe érdekében.

Mit mond Jézus Lk 18:1-8 verseiben arról, hogyan válaszol Isten a népe kiáltásaira és imáira, amelyekben közbelépésre kérnek? Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, hogy hinnünk kell?

REMÉNYSÉG

Gyakran felhozzák a vallás ellen, hogy a hívők figyelmét az itt és most történekről a jobb túlvilág felé tereli. A bírálókat szerint ez egyfajta szent légvár-építés, ha az ember az örök életre koncentrál, aminek következtében a hívő kevésbé lesz hasznos a világ és a társadalom számára. A keresztények időnként valóban rászolgáltak az efféle kritikára, néha még kifejezetten erősítették, hirdették és gyakorolták is az ilyen hozzáállást.

Arra is tudunk rettenetes példákat, hogy a hatalmon lévők szomorú sorsuk elfogadására biztatták a szegényeket, az elnyomottakat, mondván, hogy Jézus visszatérésekor majd minden jóra fordul.

Igen, a világ bűnös, tragédiákkal teli, megtört a harmónia, és semmi rossz, helytelen nincs abban, ha vágyódunk arra az időre, amikor Isten mindent a helyére tesz, amikor véget vet az igazságtalanságnak, fájdalomnak és szomorúságnak, amikor a mostani káosz helyett elhozza dicsőséges, igazságos országát. E nélkül a remény és ígéret nélkül semmi reményünk nem lenne!

Jézus a világ végéről szóló beszédének (lásd Máté 24-25. fejezet) első felében részletezte, hogy majd menekülni kell, sőt „*ha azok a napok meg nem rövidítenének, egyetlen ember sem menekülhetne meg*” (Mt 24:22). Ez azonban inkább csak a bevezetése annak, amikor magyarázza Isten ígéreteinek a jelentőségét. Ha kizárólag vagy akár csak mindennél jobban a „menekülésre” koncentrálunk a keresztény reménység kérdésköréből, akkor figyelmen kívül hagyjuk azokat a mélyebb dolgokat, amelyeket Jézus szintén megemlített.

Melyeket tartod Jézus prédikációja legfontosabb pontjainak Máté 24-25. fejezeteiben? Hogyan kell tehát élnünk Jézus visszajövetelére várva? Hogyan foglalnád össze, mit tanított erről Jézus?

Amit a jövőről hiszünk, az döntően befolyásolja az életünket most. Amennyiben az ember egészségesen ráhagyatkozik Isten ígéreteire a világunk jövőjét illetően, az energikus, gazdag és tartalmas életre ösztönzi, amivel jobbá teszi mások életét.

Hogyan hasson Jézus visszatérésének reménye és ígérete arra, ahogyan most élünk, különös tekintettel a szűkségben lévők megsegítésére?

A FELTÁMADÁS REMÉNYE

Jézus második adventjének reménysége több pusztán a jobb jövő várásánál. Az első keresztények számára Jézus testben való feltámadása jelentette a visszatérésének szilárd valóságát. Feltámadt a halálból, amit saját maguk is láttak, akkor tehát bizonyára visszatér majd, hogy befejezze, amit elkezdett: eltörölje a bűnt és minden hatását, újjá tegye a világot (lásd 1Kor 15:22-23).

Pál apostol számára az adventi reménység meghatározó eleme volt a feltámadás. Minden prédikációjának a hitelességét feltette a Jézus történetét megkoronázó csodára: *„Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek”* (1Kor 15:17). Gondoljunk ezekre a szavakra! Mérjük fel, hogy mennyire fontos Krisztus feltámadása minden reménységünk szempontjából!

Olvassuk el 1Kor 15:12-19 verseit! Hogyan magyaráznánk el egy nem hívő érdeklődőnek, hogy miért a feltámadás igazsága a legfontosabb eleme a keresztény reménységnek?

Egészen megváltoztatta a tanítványok életét az, hogy látták a feltámadt Jézust. Amint korábban említettük, Jézus kiküldte őket, hogy hirdessék és indítsák el Isten országát (lásd Mt 10:5-8), a Mester halála azonban szilánkokra törte bátorságukat, szétzúzta reményeiket. Ám később a feltámadott Jézus elmondta nekik a misszióparancsot (Mt 28:18-20) és erőt kaptak a Szentlélektől (lásd ApCsel 2:1), így elindultak, hogy megváltoztassák a világot és a Jézus által alapított ország elvei szerint éljenek.

A halál hatalma és félelme alól felszabadult korai hívők bátran éltek és osztottak meg mindent Jézus nevében (lásd pl. 1Kor 15:30-31). A halált hozó gonoszság ugyanaz, mint ami okozza a szenvedés, az igazságtalanság, a nyomor, az elnyomás minden formáját. Ám ez Jézusnak és a halál felett aratott győzelmének köszönhetően egy nap majd véget ér: *„Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál”* (1Kor 15:26).

Most bárkin segítünk, az végül úgyis meghal. E fájó igazság szerint tehát miért olyan fontos beszélni az embereknek arról a reményről, amit Jézus halála és feltámadása kínál?

AZ ÍTÉLET REMÉNYE

Hogyan tapasztaltuk a Préd 8:14 versében kifejezett zord valóságot?

A szenvedés, az elnyomás és a tragédia már önmagában szörnyű, de jóval fájóbb a seb, a támadás, ha értelmetlennek tűnik vagy ha látszólag észrevétlen marad. A szomorúság hiábavalósága nehezebb, mint az eredeti teher. A legkegyetlenebb abszurditás az olyan világ, amelyben nincs számadás, sem végső ítélettétel. Nem is csoda, hogy a XX. század ateista írói az emberiség képtelen helyzete felett keseregtek. Valóban abszurd volna a világ az igazság, az ítélet reménye nélkül, anélkül, hogy remélhetnénk a dolgok helyrehozatalát!

Préd 8:14 azonban még nem a történet vége! Mondásai zárásaként Salamon hirtelen vált. Az értelmetlenség feletti kesergései után lényegében ezt mondja: *Álljunk csak meg egy percre! Isten majd ítéletet tart, tehát semmi nem értelmetlen! Valójában minden és mindenki számít!*

Préd 12:15-16 alapján milyen súlya van mindannak, amit itt teszünk?

Az ítélet reménye ahhoz kapcsolódik, amit az ember Isten alapvető természetéről, valamint az életről és a világunkról hisz. A Biblia állítja, amint eddig is láttuk, hogy Isten teremtette meg és szereti a világot, ami azonban eltért az eredeti szándékától. Isten most a terve szerint munkálkodik, hogy Jézus élete és halála révén mindent újjáteremtsen. A világ helyrehozatalában Isten ítéletének meghatározó a szerepe. Az ítélet bizonyosan jó hír mindazoknak, akik olyan sok rosszat szenvedtek el a világban, akiket háttérbe szorítottak, elnyomtak, kizsákmányoltak, akikkel brutálisan bántak.

Mit jelent számunkra a tudat, hogy egy nap végre eljön majd az igazság, amire most annyira vágyunk, úgy, ahogy azt el sem tudjuk képzelni? Hogyan találunk reménységet ebben az ígéletben?

NEM LESZ TÖBB SÍRÁS, SEM FÁJDALOM

Olvassuk el Jel 21:1-5 és 22:1-5 verseit! Vajon milyen lesz majd az élet a leírtak szerint? Miért nehéz elképzelni a világot bűn, halál, fájdalom és könnyek nélkül?

A Biblia leírása szerint vitathatatlanul csodálatos, nagyszerű lesz az élet, miután megszűnik a bűn, szinte nem is tudjuk elképzelni, mi vár ránk ott. Még ezekben a versekben is majdnem ugyanannyit olvashatunk arról, hogy mi nem lesz ott, mint arról, ami lesz. Most csak ezt a világot ismerjük, így nehéz lehet fogalmat alkotni a fájdalom, szenvedés, halál, félelem, igazságtalanság és nyomor nélküli létezésről.

Nemcsak a rosszak hiányáról olvashatunk ezekben a szakaszokban, de egy személyes vonás is megjelenik: *„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről”* (Jel 21:4). Ebben az egy mondatban ér a tetőfokára Isten könyörülete az emberiség történelmében szenvedők iránt, az üdvözültek táborán belül. Nemcsak véget vet a szenvedésüknek, hanem a könnyeiket Ő maga törli le.

Mi, akiket ver és sebez a bűnös élet, az igazságtalan, tragédiákkal teljes világ, *A jelenések könyvében* utalásokat találunk azok gyógyulására, akik különféle úton-módon áldozatul estek a bűnnek. Az élet fájáról írja János, hogy *„levelei a pogányok gyógyítására valók”* (Jel 22:2). Isten ismét érzékelteti, hogy érti, mit jelent embernek lenni, érezni, tapasztalni, látni, sőt részesnek lenni a világ bűnösségében, és könyörül rajtunk. A világ újjáteremtésének tervében szerepel az is, hogy mindannyiunkat helyreállít és meggyógyít.

Addig pedig igyekszünk, hogy azzá váljunk, amik Krisztusban lehetünk, hogy megtegyük a részünket, bármilyen kevés, és még ha botladozva is, de szolgáljunk a körülöttünk élőknek, akiknek szüksége van arra, amit mi adhatunk. Lehet ez néhány kedves szó, meleg étel, orvosi segítség, fogászati kezelés, ruházat, tanácsadás, bármi, ami tőlünk telik, olyan önmegtagadó, önfeláldozó szeretettel, ami Jézus földi életében mutatkozott meg.

Közben a legnagyobb erőfeszítéseink ellenére is a világ egyre rosszabb és rosszabb lesz. Jézus tudta ezt, mégis szolgált az embereknek, tehát nekünk is így kell tennünk!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Felhívás magasabb rendű életre” c. fejezet, 204-212. o.; *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A föld pusztulása” c. fejezet, 557-563. o.

„Amikor Isten véget vet népe fogságának, rettenetes lesz azok ébredése, akik az élet nagy harcában mindent elvesztettek. A kegyelemidő alatt Sátán csalásaitól elvakultan megindokolták vétkeiket. A gazdagok kérkedtek és fölényeskedtek a szegényekkel, pedig gazdagságukhoz Isten törvényének áthágásával jutottak. Nem táplálták az éhezőket, nem ruházták fel a mezteleneket, igazságtalanok és irgalmatlanok voltak... Földi gazdagságért és örömekért eladták lelküket, és nem az Isten mércéje szerinti gazdagságra törekedtek. Ezért fulladt kudarcba az életük. Örömeik keserűsége változnak, kincseik elértéktelenednek” (i. m. 557-558. o.). „A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a háttérrel ténen át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (i. m. 578. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit tegyünk, nehogy az újjáteremtés ígérete mögé bújva elfeledkezzünk azokról, akik segítséget szenvednek (mondván, hogy végül Isten mindent helyrehoz)? És mit tegyünk, nehogy mi is azok közé tartozzunk, akik erre hivatkozva kizsákmányolnak másokat?
- 2) A bibliai próféciaik értelmezéséből következően számíthatunk rá, hogy Jézus visszajöveteléhez közeledve egyre több lesz a gonoszság, a baj és a szenvedés. Amikor ilyesmi történik, általában *Máté evangéliuma* 24. fejezetére utalunk. Hogyan tekintünk ezekre a tragédiákra a 25. fejezet fényében?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten nem engedi, hogy a rossz örökké tartson. Az a nagyszerű bibliai reménység, hogy visszajövetelével Jézus véget vet a gonoszságoknak, meggyógyít minden igazságtalanságot és egy olyan új világot teremt, amit eredetileg is tervezett. A Jézus feltámadására épülő reménység már ma átformál, bátorsággal tölt el, hogy adventjét várva szolgálni tudjuk Istent és a többi embert.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: KEGYELEM

Krisztus kegyelme elég neked - 2Korinthus 12:9

A történelem kereke forog.
Nagy dolgok vannak a Nap alatt.
Az évek hullnak, mint a falevél.
Életünk napjai is hullanak.

A tegnap múlását sose bánd;
rövidebb az út, közelebb a cél.
Csak azt figyeld végig az úton:
Jézus veled? Jézus elkísér?

S ha nem téveszt utat a lábad,
- bár végigmenni oly igen nehéz,
mert az élet taposó malmában
forogat, forogat egy láthatatlan kéz,

kövek közt gyötrődöl, tör, szaggat és zúz -,
mire kikerülsz, más ember leszel.
Elválnak benned a korpá és a liszt:
Saul voltál, és mint Pál érkezel.

- Az engedelmesség nagy próbája után
lehajtott fejjel Damaszkuszba mégy.
S bevallod ott, hogy ami addig volt
az életedben, mind kár és szemét.

És nem lesz, aki vádol,
aki perbe szálljon teveled.
Ha marad is tövis, ha támad is kétség:
Krisztus kegyelme elég neked.

Kegyellemmel

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 52:7; 58:1-10; Máté 6:25-33;
Jakab 1:5-8; 2:15-16; 1János 3:16-18

„Az igazakra világosság fénylik a sötétben: attól, aki irgalmas, kegyelmes és igaz. Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végzi” (Zsolt 112:4-5).

Az eddigiekben is megállapítottuk: a Biblia tele van szenvedélyes, azt érzékeltező leírásokkal, hogy Isten törődik a szegényekkel és az elnyomottakkal. Hívja a népét, hogy ők is munkálkodjanak ezért. Noha ezek a kérdések nagy hangsúlyt kapnak, e bibliai felhatalmazásnak mégis csak szórványosan és részlegesen tesznek eleget, de a teljességre csak Krisztus visszatéréssel és az azt követő természetfeletti eseményekkel jutunk el.

A gonoszság addig számtalan formában megmarad, az ördögnek és az angyalainak sötét lelki hatásaitól fűtve. Ez a rossz gyakran a szegénység, az erőszak, az elnyomás, a rabszolgaság, a kizsákmányolás, az önzés és a kapzsiság formájában válik leginkább láthatóvá. Fontos, hogy a közösségeink, gyülekezeteink és a családjaink is kiálljanak e gonoszságokkal szemben, bármilyen nehéz is lehet ez időnként. Isten szeretetére és parancsaira válaszul, Jézus szolgálatának és áldozatának fényében élve, a Szentlélek erejével és vezetésével könyörületesen, kreatívan és bátran igyekeznünk kell: *„hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel” (Mik 6:8).*

ISTEN ORSZÁGÁNAK FONTOSSÁGI SORRENDJE

Jézus tanításai és az Újszövetség írói világossá tették: akik eldöntik, hogy Isten országának tagjaiként élnek, azoknak a világtól eltérő értékeket és fontossági sorrendet kell követni.

Milyen bátorítást kapunk Mt 6:25-33 verseiben? Ennek tudatában hogyan alakítsuk ki a fontossági sorrendünket?

Jézus azt tanította, hogy *„több az élet az eledelnél és a test az öltözetnél”* (Mt 6:25, ÚRK). Ezek fontos dolgok, de mindent Isten országának a fényében kell látnunk, ami azt jelenti, hogy nagyon is valóságosan és gyakorlatiasan kell átrendeznünk az életünk fontossági sorrendjét. Amikor felismerjük: Isten az egész Bibliában arra szólít, hogy törődjünk az emberekkel, emeljünk fel másokat, ha Jézus lábnyomában igyekszünk járni, hívása az egyik legfontosabb dolgunk lesz. Ideális körülmények között ez abban segít, hogy kevésbé önmagunkra, hanem inkább másokra koncentráljunk. A megváltozott fontossági sorrendünk befolyásolja azt is, hogy milyen a kapcsolatunk azokkal, akik hatalommal bírnak felettünk, illetve az elnyomottakkal. A Biblia arra tanít, hogy amennyire lehetséges (lásd pl. Róm 13:1-7), tiszteljük a hatalmat és engedelmessé válunk, azonban van egy pont, ahol nekünk is Péter szavait kell visszhangoznunk: *„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek”* (ApCsel 5:29). Amikor Jézust ennél a kérdésnél akarták törbe csalni, válaszával egyensúlyba állította e két elvet: *„Adjátok meg azért ami a császáré a császárnak; és ami az Istené, az Istennek”* (Mt 22:21). A hatalommal bírók, legyen az államhatalom vagy más, uralmukat gyakran fenyegetéssel vagy erőszakkal kényszerítik ki, tartják fenn. Amint Jézus életében láttuk, a hűség nem kívánja meg mindig, minden helyzetben a gonoszszággal szembeni tétlenséget. Ellen White a következőt írta például az amerikai rabszolgasággal kapcsolatban: *„Amikor az emberi törvények Isten szavával és törvényével ütköznek, az utóbbinak kell engedelmessé válnunk, legyen ennek bármilyen következménye. Országunk törvénye előírja, hogy a rabszolgát adjuk át urának, de ennek nem kell eleget tennünk, ugyanakkor el kell viselnünk e törvény megszegésének a következményeit. A rabszolga nem tulajdona senki emberfiának, Isten a jogos Ura. Ember nem formálhat jogot Isten alkotására, nem tulajdoníthatja magáénak”* (*Testimonies for the Church*. 1. köt. 201-202. o.)!

Hol a határ a hatóságnak való engedelmesség és aközött, hogy kiálljunk azokért, akik különben egy elnyomó hatalom áldozatául esnének?

BELEFÁRADNI AZ EGYÜTTÉRZÉSBE

Megvan az esélye, hogy a nagy jó szándékunkat legyűri „a világ minden baja”, mégis sokan szeretnék többet tenni a szenvedők életének javításáért. Sokféle, különböző módon és tevékenységgel fordulhatunk a szükségben lévők felé.

Könyörület. Amint láttuk, a szenvedők fájdalmának felismerése, az együttérzés az első lépés a tettek felé. Fontos, hogy fejlesszük és megtartsuk a szenvedők iránti érzékenységünket. Ma már beszélnek az együttérzésbe való belefáradás jelenségéről. Annyi bánattal és tragédiával szembesülünk, hogy sokakat egészen lefáraszt az a rengeteg ügy, aminek jegyében hozzánk folyamodnak, érzelmi energiánkat és anyagi támogatásunkat kérve. Jézus nagyon is tudatában volt a környezetében meglévő rossznak és fájdalomnak, mégis végig könyörületes maradt, tehát nekünk is ezt kell tennünk!

Nevelés. Nagyon fontos figyelni és amit csak lehet, megtudni a különböző szituációkról, hiszen az igazságtalanságra és a szegénységre az igen bonyolult helyzetek jellemzőek. Sok példa van arra, hogy mennyit ártottak másoknak jó szándékú emberek, amikor csak segíteni akartak. Ez azonban nem lehet mentség a tétlenségre, mindenestre amikor cselekszünk, tájékozottan és jól átgondoltan kell fellépni.

Imádság. Egy problémával szembesülve az első gondolatunk az, hogy a „gyakorlatban” tegyünk valamit. A Biblia emlékeztet rá, hogy az imádság *valóban* gyakorlati dolog. Imáinkkal hathatunk szegény és elnyomott emberek életére, valamint a felettük hatalmat gyakorlókra (lásd 1Tim 2:1-2), ugyanakkor kérhetjük Isten vezetését ahhoz is, hogy a továbbiakban hogyan tudnánk a legjobban segítséget nyújtani (lásd Péld 2:7-8).

Elvárások. A szenvedés enyhítéséért végzett munkának a következő fontos eleme az, hogy megfelelő elvárásaink legyenek, figyelembe véve a társadalmi, politikai és személyes körülmények komplexitását. Remélnünk kell, hogy olyan választást, lehetőségeket adunk az embereknek, amelyeket különben nem kapnának meg. Időnként el fog keseríteni, ha látjuk, hogy egyesek mit kezdenek a felkínált lehetőségekkel, de tiszteletben kell tartanunk a döntésüket. Bármit is próbáljunk tenni a szenvedők érdekében, az az irányelv vezessen, hogy *„Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük”* (Mt 7:12, ÚRK).

NAGYLELKŰSÉG

„...a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9:7) – a nagylelkű adakozás a keresztény élet egyik fontos oldala. A Bibliának hatnia kell az adakozásunkra és a fontossági sorrendünkre anyagi téren, a nagylelkűség azonban több annál, hogy odadobunk egy kis pénzt valamilyen ügyre, legyen az bármilyen nemes.

A nagylelkűség annak az embernek, „*aki féli az Urat*”, talán a legfőbb, meghatározó jellemzője az élethez való hozzáállásban, amint ezt a 112. zsoltár számos alkalommal említi. „*Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végzi*” (5. vers).

Mit tanítanak a következő versek a rászorulókat iránti nagylelkűségről: 3Móz 25:35-37, Zsolt 119:36, 2Kor 8:12-15, 1Tim 6:17-19, 1Jn 3:16-18?

Pál az újszövetségi leveleiben a keresztény reménység forrásaként rendszeresen utalt Isten nagylelkűségére, ami abban mutatkozott meg a leginkább, hogy Jézus az életét adta értünk. Halála bennünket is készítet, hogy hasonlóan viszonyuljunk az emberekhez: „*imádkozom azért, hogy a hitünkben való közösséged eljuttasson téged mindannak a jónak a megismerésére, amely Krisztusért van bennünk*” (Filem 1:6, RÚF). A nagylelkűség olyan alapállás az életben, ami széleskörű, bátor és befogadásra kész. Annyi minden hajt arra az egyéni életünkben, a társadalomban és a kultúránkban, hogy csak magunkra összpontosítsunk, a lehető legtöbbet igyekezzünk megtartani magunknak. Nézzünk szembe vele, a legtöbb ember esetében a hiba mindig ott van, hogy *én, én, én*. Amennyiben valódi a hitünk, arra sarkall, hogy meghaljunk az énünknek és inkább másokért éljünk. A hitünk segítségével próbálhatjuk meg elképzelni a világot és benne az embereket olyannak, amilyenek Isten látja, jóval és rosszal együtt. Ez az, ami arra indít, hogy amennyire lehet, igyekezzünk segíteni a szükségben lévőkön. Az adománygyűjtők és jótékonyági intézmények nagyon is tisztában vannak a nagylelkű életmód szerepével, ami mérhető és gyakorlati. Csakhogy a nagy adományok nem feltétlenül a nagylelkű élet mutatói (lásd Mk 12:41-44), hiszen az sokkal több és értékesebb bármilyen adománynál. Minden tettünkben jobban kell értékelnünk és gyakorolnunk a nagylelkűséget! A legtöbb ember esetében nem jön magától a jóindulat, amit tevékenyen és tudatosan kell kifejezésre juttatni az életünkben, elszakadva bűnös, önző emberi természetünk hajlamaitól.

TÖREKEDNI A BÉKESSÉGRE

Olvassuk el Mt 5:9 versét! Hogyan lehet Jézus szavai szerint élni ebben a világban? Mennyire lehetünk eredményesek (lásd Mk 13:7)?

A fegyveres konfliktusok rengeteg fájdalmat okoznak. A háború veszteségei közé számíthatjuk a közvetlen áldozatokat, a széttört életeket, a fegyverkezésre fordított figyelmet és anyagi erőforrásokat, amelyekkel máskülönben az emberi szükségleteket lehetett volna enyhíteni, valamint még a „győztesek” oldalán is a túlélők és a veteránok folyamatos szenvedését. Azután ott vannak a kisebb konfliktusok, amelyek sebeket hagynak számtalan ember életén, családokban és közösségekben. Tehát az igazság vágya mellett nem hagyhatjuk figyelmen kívül a felszólítást, hogy törekedjünk a békességre.

Jézus evangéliumának szívében van Isten kegyelmes és hatalmas tette: megbékéltette a bűnös embert a Teremtővel (lásd 2Kor 5:18-21). Az így nyert békesség lesz a minta számunkra, hogy mi is a békesség „követői” legyünk.

Hogyan élhetünk Ézs 52:7 szerint?

A békesség evangéliuma lesz a motivációnk, a mintánk és a forrásunk ahhoz, hogy az erőszakos világban a békességre próbáljunk törekedni. „Aki Istennel összhangban él, részese a mennyei békességnek és áldásos befolyását másokra is szétárasztja. A békesség Lelke harmatként üdíti fel azt a szívet, amely a világi hajszában megfáradt és azt megelégtelte” (Ellen G. White: *Krisztus követése. Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház, 30. o.).

Jézus kijelentette: „*Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak*” (Mt 5:9). A gondolatot azonban tovább is vitte. Nemcsak azt erősítette meg, hogy nem szabad ölni, hanem még azt is hozzátette, hogy ne haragudjunk, ne tartsunk haragot (lásd Mt 5:21-26), szeressük az ellenségeinket, imádkozzunk azokért, akik üldöznek (lásd Mt 5:43-48). Ez azt jelenti, hogy aktív lépéseket kell tennünk a javukért. Számtalan megindító történet van olyan emberekről, akik a világ problémás helyein a békéltetésre szentelték az életüket, és így egy időre felvillanhatott a megbékélés, a gyógyulás. Sokan enyhítették a konfliktusok által okozott igazságtalanságokat és szenvedést.

A gyülekezetünk hogyan tud részt vállalni a helyi békéltetésben?

SZÓT EMELNI A MAGUKÉRT SZÓLNI NEM TUDÓKÉRT

Salamon azt írta, hogy van „*ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak*” (Préd 3:7). Igaz, de egyikünk számára sem könnyű megtalálni ebben a helyes egyensúlyt. Viszont amikor szót kell emelni az elnyomottakért és a magukért szólni nem tudók érdekében, talán egyházunk vétkes abban, hogy túlságosan hallgattunk, amikor pedig a szavunkat kellett volna hallatnunk? És mi a helyzet azzal, hogy jóval győzzük meg a gonoszt? A keresztények gyakran mondják, hogy legyünk Jézus keze és lába, ez utal a gyakorlati szolgálatra, amit Isten elvár tőlünk. A Bibliában bemutatott prófétai szerepben viszont Isten elsősorban arra hív, hogy az Ő hangjaként, az Ő nevében szóljunk, emeljük fel a szavunkat azok mellett is, akiket meg akar védeni (lásd Zsolt 146:6-10).

Mit tanít Ézs 58:1-10 szakasza nekünk, akik már más időben, helyen és körülmények között élünk? Valójában mennyit változott a világ azóta, hogy Ézsaiás leírta az üzenetét?

Sosem volt népszerű a próféták igazságra szólító hangja. Őket azonban Isten szava készítette, megértették, mennyire vágyódik az Úr az igazságra, átéreztek a szegények és az elnyomottak sanyarú helyzetét, a legjobbat akarták koruk társadalmának, ezért volt bennük bátorság ahhoz, hogy a saját korukban és környezetükben szót emeljenek azokért, akiknek nem volt hangjuk, még ha ellenállással, kényelmetlenségekkel és veszéllyel kellett is szembenézniük (lásd 1Pt 3:17). Az evangéliumról alkotott felfogásunk alapján és mivel Jézus arra hív, hogy Őt mutassuk be az embereknek, a hetednapi adventisták sokat tehetnek a világban megnyilvánuló gonoszság ellen. „A hetednapi adventisták hiszik, hogy a keresztények társadalmi felelősségének fontos része fellépni a nyomor és a vele járó igazságtalanság enyhítése érdekében. A Bibliából világosan kitűnik, hogy Isten különösen odafigyel a szegényekre, valamint arra, mit tegyenek a követői azokért, akik képtelenek ellátni magukat. Isten minden embert a saját képére teremtett, áldása mindenkié (Lk 6:20). A szegényekért munkálkodva Jézus példáját és tanítását követjük (Mt 25:35-36). A hetednapi adventisták lelki közösségként szót emelnek a szegények igazságáért: »Nyisd meg a te szádat amellet, aki néma« (Péld 31:8) és azok ellen, akik »elrabolják népem szegényeinek igazságát« (Ézs 10:2). Istenhez csatlakozunk, aki »felkarolja... a szegények jogát« (Zsolt 140:13, RÚF)» (A Hetednapi Adventista Egyház Hivatalos Nyilatkozata A Globális Szegénységről. 2010. június 24.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „A menny előíze” c. fejezet, 364-372. o.

„Az eget és földet átkutathatjuk, s végül rájövünk, hogy Isten egyetlen igazságot sem nyilatkoztatott ki olyan hatalmasan, mint azt, hogy az insége-seken segítenünk kell. Ez a Krisztusban rejlő igazság. Ha a Krisztus nevét vallók ennek az aranszabálynak elveit gyakorolják, akkor ugyanaz az erő kíséri majd az evangéliumot, mint az apostolok idejében” (Ellen G. White: *Krisztus követése. Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház, 120-121. o.).

„Szeretni Istent mindenekfelett és önzetlenül egymást - ez a legjobb aján-dék, mellyel mennyei Atyánk megajándékozhat. Ez a szeretet nem fellángo-lás, hanem isteni alapelv, maradandó erő. A meg nem szentelt szívből nem eredhet, az nem is hozhatja létre. Csak abban a szívben található, amely-ben Jézus uralkodik... Ha ezt a szeretetet szívünkbe fogadjuk, életünket megédesíti, és nemesítő befolyást áraszt egész környezetünkben” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 363. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Amint a héten is láttuk, továbbra is az evangélium készlet bennün- ket a másokért végzett tettekre, mert Jézus is értünk cselekedett. Ennek fényében mennyire értjük és értékeljük azt, ahogyan Isten bemutatta a szeretetét irántunk?
- 2) Talán közösségi és politikai szintérre is bevon bennünket az, ha felemeljük a szavunkat azokért, akik magukért nem tudnak szólni, ha békességre törekszünk és hasonló dolgokat végzünk. A Hetednapi Adventista Egyház viszont az állam és az egyház szétválasztása mel- lett áll. Mi a különbség a helytelen politikai aktivitás és aközött, hogy az ember társadalmi szinten szót emel valamiért és a békes- ségre törekszik?
- 3) A környezetedben vagy a világon másutt tapasztalt gonoszság és elnyomás milyen helyzetének megoldásáért akarsz imádkozni?

ÖSSZEFOGLALÁS: Aki Krisztus követője lesz, annak sok szempontból megváltozik az élete, többek között a szegények és az elnyomottak védel- mezésének szenvedélye ébred fel benne. Ez soha nem volt könnyű, sem népszerű feladat, de átalakítja a fontossági sorrendünket és arra sarkall, hogy gyógyítsuk a sebeket magunk körül.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: TALÁN ÉPPEN MA

Lukács 15:2

Megrázóan gyönyörű az Ige.
Az édesapa szerető, megbocsátó szíve
elénk vetíti Isten szeretetét,
aki örökké vár, küldi üzenetét.
Mert ó, jaj, sokszor messze mentünk
az igaz úttól; hányszor eltévedtünk.
De Ő vár fáradhatatlanul;
örök szeretettel hív, és utánad nyúl.

- Talán éppen ma meghallod szavát,
talán éppen ma a szívedben fáj
a hűtlenség, a keserű vád.
Mert vádol a szív a vétkeink miatt,
s fel sem tudjuk fogni, milyen kegyelem az!
- Kegyelem a nagy felébredés.

Kegyelem, ha megfordul az érzés,
és az úton visszafelé nézel,
és magadban, mélyen, nagy keserőséggel
számolod vétkeid végtelen sorát,
s indulsz ahhoz, aki mindent megbocsát.

- Akkor felragyog szívedben
a mennyei fény,
és leroskadsz sírva
a kereszt tövén.
Akkor, ott megnyílnak
vak szemeid és látsz mindent,
amit nem láttál eddig.
A Sátán sötét hatalmát,
mi fogva tartott,
s a keresztre emeled
könnytől ázott arcod.

Isten szolgálóinak közössége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 32:1-14; 2Korinthus 2:14-16;
Efezus 2:19; Filippi 2:15; Zsidók 10:23-25; 1Péter 2:12

„A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk” (Zsid 10:23-24, RÚF).

A keresztyények küldetésének teljesítése közben nem becsülhetjük le, hogy milyen nagy jelentősége van az egyháznak, a hívók szervezett közösségének. Említettük a kihívásokat, amelyekkel szembenézünk, ha küzdeni akarunk az igazságtalanság és a szegénység ellen. Hittestvéreink közösségében összefogva áldást hozhatunk a többi embernek.

Megkísérhet viszont, hogy ettől eltérjünk, ha csak a saját gyülekezetünk/ egyházunk működésére figyelünk, és közben elfeledkezünk arról, hogy létezésünk oka a világot szolgálni, ahová Isten helyezett bennünket. Egyházi testületként nem szabad figyelmen kívül hagynunk a körülöttünk megnyilvánuló szenvedést és gonoszságot! Krisztus nem függetlenítette magát ettől, tehát mi sem tehetjük. Hűségesen végezzük megbízatásunkat, hirdessük az evangéliumot, és a prédikálás mellett segítsünk az elnyomott, éhező, ruhátlan és gyámoltalan embereken is!

Egyházi közösségként és szervezetként, együtt képezzük Krisztus testét (lásd 1Kor 12:12-20). Ezért tehát úgy kell járnunk, kapcsolatot kezdeményeznünk, amint Jézus tette. Szolgáljunk a mai világban Jézus kezeként, lábaként, hangjaként és szíveként!

A VÁLTOZÁS ESZKÖZEI

Az *apostolok cselekedetei* első fejezeteiben láttuk: az első keresztény hívők másfajta közösséget alapítottak, gondoskodtak azokról, akik közöttük szükségét szenvedtek, együtt fordultak a külvilág felé, amikor kellett, segítettek, majd hívták az embereket, hogy hozzájuk csatlakozva ők is tapasztalják, amit Isten közöttük tett.

A só és a világosság jézusi példái mellett Pál még számos egyéb metaforával mutatja be az egyház tevékenységét a világban. Az Isten népeként élőkre többek között úgy utal, mint áldozatra (lásd Róm 12:1), Krisztus testére (lásd 1Kor 12:12-20), Isten követekre (lásd 2Kor 5:18-20) és jó illatra (lásd 2Kor 2:14-16). Mindegyik hasonlat azt mutatja be, hogy Isten országának képviselőiként mi a szerepünk most, a nagy küzdelem által megtépázott világban.

Nézzük át megint a fent említett különböző „képviselési” feladatainkat! Ezek közül melyik illeszkedik leginkább ahhoz, ahogyan a saját környezetünkben szeretnénk Istent bemutatni? Miért?

E metaforák mindegyikéhez tettek is társulnak, nem mintha azok által fogadna el bennünket Isten! Akiket Krisztus áldozata révén Isten már elfogadott, szeretete és kegyelme hatására az Ő eszközeiként akarnak élni a szenvedő és halálba tartó világban.

Itt azonban még mélyebbre is mehetünk: Isten országának a lényege a szeretet és a kegyelem, amikor tehát mi is szeretettel, kegyelemmel járunk el, akkor már most valóra váltjuk az örök országot, a részesei vagyunk.

A nemzetközi jog szerint az egyes nemzetek nagykövetségei az általuk képviselt ország részének számítanak, annak ellenére, hogy egy másik állam területén helyezkednek el, talán messze az anyaországtól. Amikor Isten országának elvei szerint élünk, ezzel már itt és most bepillantás nyílik az örök valóságba, ami a gonoszság végső vereségének előízét adja. Ha így járunk el Krisztus követeként, képviselőiként, a saját életünkben, a gyülekezetben és azoknak az életében is tapasztalhatjuk szeretetének és igazságának valóságát, akiknek szolgálni igyekszünk.

2Kor 2:16 verse szerint mi a különbség a két illat között? Hogyan dönthetjük el, hogy mi melyiknek számítunk?

SZOLGÁLÓ MARADÉK

A prófécia szerint a maradék nép szabályos meghatározása ez: „*akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12; lásd még 12:17). A Biblia történetében ezek a tulajdonságok jellemzik Isten népét a föld történelmének utolsó szakaszában. Az Ige feljegyzéseiben azonban e maradék cselekedeteinek a példáit is megtaláljuk, főleg azt, hogyan szolgálgják az embereket.

Ebből a szempontból szinte ijesztő lehet Mózes példája 2Móz 32:1-14 szakaszában. Hogyan viszonyítható ebben az esetben Mózes fellépése a Jel 12:17 versében bemutatott maradékéhoz?

Haragjában Isten megfenyegette Izrael népét, hogy elpusztítja őket, és az Ábrahámnak adott áldás - miszerint leszármazottai nagy néppé válnak - Mózesre és családjára száll át (lásd 2Móz 32:10). Mózes azonban ezt nem akarta, hanem bátran vitába szállt Istennel. Azzal érvelt, hogy ha az Úr valóra váltaná a fenyegetését, azzal önmagára vetne rossz fényt (lásd 2Móz 32:11-13). Ám még ennél is messzebb ment, magát is feláldozta volna a nép helyett. Mózesnek sok küzdelme volt, amíg a pusztában vezette a népet, akik szinte a kiszabadulásuk pillanatától fogva panaszkodtak és perlekedtek, ő mégis azt mondta Istennek: *Hogyha nem tudsz megbocsátani nekik, „törölj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál”* (2Móz 32:32). Még az örökkévalóságról is kész lett volna lemondani, csak hogy megmenthesse azokat, akikkel közös úton járt. Milyen nagyszerű példája ez az önfeláldozó szeretetnek azok iránt, akik nem érdemlik meg! Az egész megváltási terv nagyszerű szimbóluma! „Amikor Mózes közbenjárt Istennél Izraelért, féltékenysége feloldódott mély felindultságában és szeretetében azokért, akikért Isten vezetésével oly sok mindent megtett. Az Úr meghallgatta könyörgését és elfogadta önzetlen imáját. Isten próbára tette szolgáját. Megpróbálta tévelygő és hálátlan népe iránt érzett hűségét és szeretetét. Mózes nemesen hordozta el ezt a próbatételt. Izraelért való fáradozása nem önző indítékból fakadt. Isten választott népének jóléte drágább volt számára saját személyes méltóságánál. Még annál a kiváltságnál is drágább volt, hogy atyjává válhatott volna egy hatalmas nemzetnek. Isten meg volt elégedve Mózes hűségével, szívének egyszerűségével és becsületességével, és mint hűséges pásztorra, rábízta azt a nagy feladatot, hogy Izraelt az ígért földjére vezesse” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 277-278. o.).

EMBEREKET MENTENI

Az egyházban időnként vitatkozni kezdenek, ami ott akad meg, hogy néha úgy érzik, választani kell a szociális vagy az evangéliumi munkára való összpontosítás között, tehát vagy jótékonyosság, vagy misszió, vagy az igazság, vagy az evangélium. Amikor azonban jobban megértjük e fogalmakat, megfigyeljük Jézus szolgálatát, eltűnik a különbség, és rájövünk, hogy az evangélium hirdetése meg a segítségnyújtás szorosan kötődik egymáshoz. Ellen White egyik legismertebb kijelentésében éppen erről a kapcsolatról írt: „Egyedül Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolat-felvételben. A Megváltó az emberek között járt, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta azt, amire szükségük volt és elnyerte bizalmukat. Azután így szólt: »Kövessetek engem«... A szegények terhein könnyíteni, a betegeket gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal és örüljünk az örülőkkel” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, Advent Kiadó, 91-92. o. - a fordító átdolgozásában)! Amint tehát láttuk, Isten országának e kétféle megnyilvánulása, az igazság és az evangélium szorosan összefonódik nemcsak Jézus tanításában, hanem a tanítványainak adott első megbízásában is.

Olvassuk el Fil 2:15 és 1Pt 2:12 verseit! Milyen bizonyágtevő ereje van Isten népe jó cselekedeteinek? Mit mond erről Pál és Péter is?

Isten evangéliumának szélesebb körű értelmezésében az evangélium nem lesz érthető, ha hiányzik mellőle a szenvedélyes szeretet az emberek iránt. Jak 2:16 és 1Jn 3:16-18 versei például azt emelik ki, hogy mennyire viszsza az evangéliumhirdetés akkor, ha az életünkben nem mutatkozik meg. A legjobb evangelizáció az igazság kifejezése - a reménynek, a megmentésnek, a bűnbánatnak, az átalakulásnak és Isten mindent átölelő kegyelmének a jó hírét hirdeti az embereknek. Az evangelizáció és az igazság vágya egyaránt abból fakad, ha felismerjük Isten szeretetét az elveszett, összetört és megsebzett emberek iránt, és ez a szeretet a mi szívünkben is felébred, mert Isten bennünk él. Nem kell választanunk az egyik vagy a másik között, hanem Istennel együttműködve munkálkodunk az emberekért, megadjuk, amire valóban szükség van, azokból a forrásokból, amelyeket Isten a rendelkezésünkre bocsátott.

Mit tehetünk, nehogy a jó cselekedetek végzése közben elhanyagoljuk a megváltás evangéliumának a hirdetését?

JÓSÁG AZ EGYHÁZON BELÜL

Jób könyve elején Isten a saját jósága és a bűnös emberekkel való bánásmódja bizonyságaként mutat rá Jóbra és a hozzá való hűségére (lásd Jób 1:8). Különös módon hagyja, hogy a földi emberek életmódja alapján ítéljék meg az Ő hírnevét. Pál még azt is megfogalmazta, mennyire hisz Isten a „szentjeiben”, hiszen a gyülekezet közösségébe befogadta őket: „*hogy most az egyház által megismertesse a mennyei fejedelemségekkel és hatalmaságokkal Isten sokféle bölcsességét*” (Ef 3:10, ÚRK).

Vajon mi minden tartozik bele Ef 2:19 versében „*az Isten házanépe*” fogalmának körébe? E leírás szerint hogyan kell működni a szervezett egyháznak?

Minden közösség vagy szervezet alapvető értékei megmutatkoznak abban, hogyan bánnak a tagjaikkal. Az egyháznak - Isten házanépének, Krisztus testének, a Lélek közösségének - a legfőbb hivatása, hogy e szerint és ennek megfelelően éljen. „*Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene. Mint ahogyan ez a szentek valamennyi gyülekezetében történik*” (1Kor 14:33, RÚF). Isten igazsága, kegyelme és szeretete által bemutatott igazság, kegyelem és szeretet értékei szerint kell történnie mindennek az egyházban. A helyi gyülekezetektől kezdve a világegyház szervezetéig ezeknek az elveknek kell meghatározni, hogyan vezetnek, hoznak döntéseket az egyházi vezetők, hogyan gondoskodnak a gyülekezeti közösség „legkisebbjeiről”. A tagok között időnként felmerülő vitás helyzetek megoldását is ezeknek az elveknek kell vezetnie. Ha nem tudunk tisztességesen és méltósággal bánni a tagjainkkal, vajon hogyan tudnánk úgy viszonyulni másokhoz? Amikor az egyházi szervezet embereket alkalmaz, nagylelkű munkáltatónak kell lennie, fontos az embert többre értékelni minden egyéb szempontnál, tenni kell az ellen, hogy igazságtalanul bánjanak a tagokkal. Elengedhetetlen, hogy a gyülekezet biztonságos hely legyen, ahol minden tag a tőle telhető legtöbbet megteszi a sebezhetőbbek védelme érdekében. A gyülekezeti közösség tagjainak különösen készen kell állni arra, hogy támogassák a szenvedőket, a szükségben lévőket a gyülekezet „családjában”.

Ezt parancsolta nekünk Jézus. Rámutatott, hogy ez nemcsak megváltoztatja a hívők közösségét, hanem a hitük valóságát is bemutatja, amit így bárki láthat. „*Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amit én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*” (Jn 13:34-35).

JÓ CSELEKEDETEKRE BÁTORÍTANI EGYMÁST

Nehéz és csüggesztő lehet az Úrért dolgozni még a legnemesebb szándékkal is, akkor is, ha az ember hiszi, hogy a jó oldalon, Isten mellett áll. Valós a világ fájdalma, szomorúsága. Ez az egyik oka annak, hogy szükségünk van a gyülekezetre. A támogató közösség modelljét adta Jézus a tanítványi körével. Csak ritkán fordult elő, hogy valakit egyedül küldött el, és még akkor is hamarosan ismét összejöttek, hogy megbeszéljék, kivel mi történt, egymás társaságában feltöltődjenek energiával, bátorsággal.

Olvassuk el Zsid 10:23-25 szakaszát! A 25. vers a legismertebb ebből a részből. És mit tudhatunk meg az előző két versből? Soroljuk fel, hogyan buzdíthatjuk „egymást szeretetre és jó cselekedetre” (Zsid 10:24, RÚF).

Szinte minden feladat, ügy vagy terv esetében igaz, hogy egy csoport együttműködésével többre jutnak, mint ha valaki egyedül dolgozik. Ez megint felidézi azt a képet, hogy az egyház Krisztus teste (lásd Róm 12:3-6), amelyben mindannyiunknak különböző, de egymást kiegészítő szerepe van. Amikor ki-ki a tőle telhető legtöbbet teszi, méghozzá egészséges lelkiülettel, hit által bízhatunk benne, hogy az életünknek és a munkánknek örökre szóló hatása lesz.

Fontos az eredmény, amikor igyekszünk helyesen cselekedni, hiszen ez az embereket és az életüket érinti, időnként azonban rá kell bízni Istenre, hogy mi lesz a dolog kimenetele. Előfordul néha, hogy miközben a szegénység enyhítése, a gyengék védelmezése, az elnyomottak kiszabadítása érdekében cselekszünk vagy szót emelünk azokért, akik nem szólhatnak magukért, csak kevés haladást tapasztalunk. Viszont az a reménységünk, hogy egy sokkal hatalmasabb és vitathatatlanul győztes ügy érdekében munkálkodunk: „A jótévesben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk majd, ha el nem lankadunk. Azért amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, kiváltképpen pedig azokkal, akik hozzátartozóink a hitben” (Gal 6:9-10, ÚRK, lásd még Zsid 13:16).

Éppen ezért hív bennünket Isten, hogy bátorítsuk egymást. A hűséges élet örömteli, de nehéz is. A legfőbb támogatónk az igazság Istene és az igazság közössége, és arra hívjuk az embereket, hogy ide csatlakozzanak.

Kit ismerünk, akiről tudjuk, hogy folyamatosan igyekszik enyhíteni mások szenvedésén? Hogyan lehetne bátorítani őt vagy egy ilyen csoportot a jó munka folytatására?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Hű tanúbizonyság” c. fejezet, 360-366. o.

„Azt a munkát, amit a tanítványok végeztek, nekünk is végeznünk kell. Legyen minden keresztény misszionárius! Megértő és könyörülő szívvel szolgáljunk a segítségre szorulóknak! Önzetlen buzgósággal igyekezzünk könnyíteni a szenvedő emberiség fájdalmán!...

Tápláljuk az éhezőket, ruházzuk fel a mezíteleneket és vigasztaljuk meg a szenvedőket és lesújtottakat! Szolgáljunk a kétségbeesett embereknek, és ébresszünk reményt azokban, akik már minden reményüket elvesztették!

Az önzetlen szolgálatban megnyilvánuló krisztusi szeretet inkább képes megjavítani a gonosztevőt, mint a fegyver és a törvényszék... A kárhoztatás miatt megkeményedett szívet sok esetben meglágyítja Krisztus szeretete” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 62-63. o.).

„A rabszolgaság, a kasztrendszer, a faji előítélet, a szegények elnyomása, a szerencsétlen sorsúak elhanyagolása – mindezeket keresztényietlen hozzáállásnak nevezte, amelyek komolyan veszélyeztetik az emberiség jólétét. Az Úr arra hívta el egyházát, hogy az efféle gonoszságokat eltörölje” (A Generál Konferencia akkori elnöke, A. G. Daniells beszéde Ellen G. White temetésén. *Life Sketches of Ellen G. White*. 473. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Számptalan ember, csoport és szervezet igyekszik enyhíteni a világban meglévő nehézségeken. Ebbe a munkába milyen egyedi erőt, meglátást, forrást vihet a Hetednap Adventista Egyház?
- 2) Fel tudunk idézni olyan alkalmat, amikor a gyülekezetünk bátorított bennünket valamire, támogatást nyújtott? Ennek a tapasztalatnak az alapján hogyan tudunk mi is bátorítani másokat?
- 3) Az igazságtalanság és a szegénység enyhítésével kapcsolatban milyen kezdeményezésekről tudunk, amelyeket ma a Hetednap Adventista Egyház világszerte végez? Hogyan járulhatunk hozzá az egyháznak ehhez a tevékenységéhez?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten valóban arra hívja a keresztényeket, bennünket, hogy mások szolgálatára álljunk, segítsünk a megsebzetteken, a szenvedőkön, az elnyomottakon. Mindannyiunknak van egyéni felelősségünk ezen a téren, de sokkal eredményesebbek lehetünk, ha együttműködünk a segítségnyújtásra összpontosító közösségként, egyházi családként.

A KÜZDELEM VÉGE

„Nagyok és csodálatosak a Te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a Te utaid, óh szentek Királya” (Jel 15:3)!

„A föld és a menny összesereglett lakóinak jelenlétében megtörténik Isten Fiának megkoronázása... A trón felett feltűnik a kereszt. Körképszerűen felsorakoznak Ádám megkísértésének és bukásának jelenetei, és a nagy megváltási terv egymást követő eseményei...

Ekkor mindenki előtt világossá válik, hogy a bűn zsoldja nem a csodálatos függetlenség, nem az örök élet, hanem rabság, romlás és halál...

Az a nagy áldozat, amelyet az Atya és a Fiú az emberért hozott, világosan tárul a világegyetem elé. Ütött az óra, amikor Krisztus elfoglalja jogos helyét, és fejedelemségek, hatalmasságok és minden néven nevezhető méltóságok fölé magasztosul. A reá váró örömért – hogy megdicsőítheti a fiak sokaságát – nem törődve a gyalázzal, elviselte a keresztet. Felfoghatatlanul nagy volt a fájdalom és a gyalázat, de még nagyobb az öröm és a dicsőség. A Megváltó rátekint a képmására átalakult megváltottakra, akiknek jelleme Isten jellemének tökéletes tükre, és arca Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdásának gyümölcsét, és elégedett. Majd olyan hangon, amelyet mind az igazak, mind a gonoszok tábora meghall, ezt mondja: »Íme, ők azok, akikért véremet ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.«

Sátán romboló munkájának mindörökre vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemenek. Az egész teremtettség nyögött és vajúdott. Most Isten teremtményei örökre megszabadulnak Sátántól és kísértéseitől. »Nyugszik, csöndes az egész föld. [Az igazak] ujjongva énekelnek« (Ézs 14:7). A dicsőítés és a győzelem hangja hallatszik az egész hűséges világegyetemben” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 568-574. o.).

„Az Úr az én osztályos részem és poharam” (Zsolt 16:5)

1.	H.	Lk 5:12-13	Ha akarod...
2.	K.	Zsolt 34:14-15	Önuralom, jóindulat
3.	Sz.	Ef 3:19	Krisztus szeretete
4.	Cs.	Jn 15:1-2	A szőlőtő és a szőlővesszők
5.	P.	Zsolt 16:11	Öröm, gyönyörűség
6.	Sz.	Eszt 4:14	Ki tudja?
■ Naplemente: Budapest: 20:43 Debrecen: 20:33			
7.	V.	1Kor 2:9	Amit Isten elkészített
8.	H.	Péld 1:10	Ne hallgass a rosszra!
9.	K.	3Jn 11	Kövesd a jót!
10.	Sz.	Mk 4:26-28	Isten országa és az elvetett mag
11.	Cs.	5Móz 4:39	Az Úr az Isten
12.	P.	Zsolt 3:9	Szabadító Úr
13.	Sz.	Jóel 3:16	A nép oltalma és erőssége
■ Naplemente: Budapest: 20:39 Debrecen: 20:30			
14.	V.	Zsolt 46:11	Ismerjétek el!
15.	H.	Jel 21:1	Új ég, új föld
16.	K.	2Kir 23:3	Fogadalom az Úr előtt
17.	Sz.	Zsolt 37:25	Élettapasztalat
18.	Cs.	Mk 6:50	Ne féljete!
19.	P.	Zsolt 103:13	Könyörülő az Úr
20.	Sz.	1Kor 13:12	Ahogy an Istent láthatjuk
■ Naplemente: Budapest: 20:33 Debrecen: 20:24			
21.	V.	Mt 25:31	Jézus dicsősége
22.	H.	1Tim 4:16	Vigyázz magadra!
23.	K.	Jn 6:35	Az élet kenyere
24.	Sz.	Péld 10:9	Igaz élet
25.	Cs.	Zsolt 128:1	Az istenfélők boldogsága
26.	P.	Jer 33:3	Isten biztatása
27.	Sz.	Zsolt 139:7-10	Isten mindenütt jelen van
■ Naplemente: Budapest: 20:26 Debrecen: 20:17			
28.	V.	5Móz 33:26	Hatalmas Isten
29.	H.	Róm 8:28	Minden a javadra van
30.	K.	Jer 33:6	Meggyógyít az Úr
31.	Sz.	1Kor 12:4-6	Isten sokféle ajándéka

„Mindenki szemei tereád vigyáznak” (Zsolt 145:15)

1.	Cs.	1Tim 6:6	Istenfélelem és megelégedettség
2.	P.	1Móz 32:30	Peniél
3.	Sz.	Mt 14:14	Jézus gyógyításai
	■ Naplemente: Budapest: 20:17 Debrecen: 20:08		
4.	V.	Ézs 51:7	Nem kell félni az emberektől
5.	H.	Mt 16:25-26	Megtartani az örök életet
6.	K.	Mt 7:13-14	Szoros kapu az életre
7.	Sz.	1Kor 13:4-5	A szeretet
8.	Cs.	Róm 15:4	A mi tanulságunkra
9.	P.	Ef 2:10	Isten teremtményei vagyunk
10.	Sz.	Ézs 41:17-20	A csodatévő Isten hatalma
	■ Naplemente: Budapest: 20:06 Debrecen: 19:58		
11.	V.	1Jn 4:12	Isten szeretetének kiteljesedése
12.	H.	Péld 29:18	A mennyei látás hiánya
13.	K.	Zsid 12:1-2	Bizonyosságok gyűrűjében
14.	Sz.	Zsid 12:3-4	Ne csüggedj!
15.	Cs.	Lk 18:1	Jézus példázatokkal tanított
16.	P.	Péld 25:15	Békétűrés, szelídség
17.	Sz.	Zsolt 148:1-3	Dicsérjétek az Urat!
	■ Naplemente: Budapest: 19:54 Debrecen: 19:46		
18.	V.	Zsolt 103:1-4	Áldjad az Urat!
19.	H.	Mal 3:10	Tized és áldások
20.	K.	Jer 17:14	Gyógyulás, szabadítás
21.	Sz.	Mik 4:1-2	Az Úr hegye és a népek
22.	Cs.	Zsolt 91:1-2	Isten oltalmában
23.*	P.	Zsolt 92:13-14	Virágzás, növekedés
24.	Sz.	1Pt 3:12	Az Úr figyelő népét
	■ Naplemente: Budapest: 19:42 Debrecen: 19:34		
25.	V.	1Pt 3:14	A szenvedés ideje
26.	H.	1Kor 10:13	Van kiút!
27.	K.	Mt 14:30-31	Miért kételkedsz?
28.	Sz.	1Pt 4:8-11	Jézus Krisztus dicsőségére
29.	Cs.	Péld 21:2	A szíveket vizsgáló Úr
30.	P.	Péld 20:3	Békés élet
31.	Sz.	Fil 4:13	Mindenre van erőm
	■ Naplemente: Budapest: 19:28 Debrecen: 19:20		

„Az Úr uralkodik, örüljön a föld” (Zsolt 97:1)

1.	V.	Mk 1:11	Szózat az égből
2.	H.	Zsolt 147:1	Istenről énekelni jó
3.	K.	Jn 10:10	Amiért Jézus eljött
4.	Sz.	Jn 14:6	Jézus az út, az igazság és az élet
5.	Cs.	Jak 1:19-20	Emberi harag és Isten igazsága
6.	P.	Lk 10:20	A mennyei feljegyzésről
7.	Sz.	Lk 10:23-24	Akik Jézust láthatták
■ <i>Naplemente: Budapest: 19:15 Debrecen: 19:06</i>			
8.	V.	Mt 26:41	Vigyázni és imádkozni
9.	H.	Jak 3:13	Tettekben megmutatkozó bölcsesség
10.	K.	Ézs 1:17	Igazság, jóság
11.	Sz.	Zsolt 51:12	Tiszta szív, erős lélek
12.	Cs.	Péld 16:9	Isten vezetése
13.*	P.	Ruth 2:12	Köszönet
14.	Sz.	Zsolt 69:2	Könyörgés szabadításért
■ <i>Naplemente: Budapest: 19:00 Debrecen: 18:52</i>			
15.	V.	5Móz 10:16	A szív körülmetélése
16.	H.	5Móz 8:17-18	Isten iránti hála
17.	K.	Ézs 43:2	Tűzön-vízen
18.	Sz.	Róm 4:7-8	A boldog ember
19.	Cs.	Zsolt 69:34-35	Meghallgat az Úr
20.	P.	2Kor 6:3-4	Ne botránkoztassunk!
21.	Sz.	Zsolt 106:1-2	Az Úr nagy tettei
■ <i>Naplemente: Budapest: 18:46 Debrecen: 18:38</i>			
22.	V.	Mt 18:3	Megtérés
23.	H.	Préd 12:3	Tanács fiataloknak
24.	K.	Neh 8:10	Az Úr öröme
25.	Sz.	Jer 31:16-17	Vigasztaló ígélet
26.	Cs.	Jel 3:12	Ígélet a győzteseknek
27.	P.	Róm 4:19-21	Ábrahám hite
28.	Sz.	Zsolt 56:11-12	Istenben bízva
■ <i>Naplemente: Budapest: 18:32 Debrecen: 18:24</i>			
29.	V.	Zsolt 61:3	Könyörgés
30.	H.	Hab 3:18	Öröm, vigasság